MELINDA HARRIS

îmbrăţişarea vântului

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de LUCIAN

IRIMIA

Capitolul 1

Phillipa auzea vag un zumzet în timp ce galopa printre pinii înalţi, dar muşchii contractaţi si aerul curat de munte îl făcea să nu-i pară important. Armăsarul roib trase uşor de frâu, cerându-i să-l mai slăbească. Ea voia să-i dea drumul de tot, să simtă lacrimi în ochi din cauza vitezei vântului, dar respinse ideea ca fiind prea periculoasă. Shamal ibn Sahir era mândria hergheliei de cai arabi de la El Marees; nu voia să-l supună vreunui risc.

Calul şi călăreaţa ieşiră din răcoarea verde a arborilor pe pajiştea presărată cu flori sălbatice. El îi ascultă presiunea picioarelor, luând-o pe cărarea care ducea la fermă. Brusc, un Porsche negru dădu năvală la o curbă. Ii claxonă în viteză.

Shamal fornăi şi se aruncă în faţa maşinii. Phillipa trase cu putere de frâu spre stânga, abia având timp să se ferească din calea maşinii. Deşi avea cizme de piele, o duru lovitura oglinzii maşinii peste gleznă.

- Idiot tâmpit! strigă ea după ce maşina se îndepărta. O cuprinse furia şi-l împunse cu pintenii pe Shamal. In câteva secunde se apropiară de Porsche.

Drumul era noroios de la roua de primăvară şi maşina sport trebui să încetinească. Phillipa şi Shamal ajunseră în dreptul şoferului şi privi prin fereastra maşinii. Şoferul o privi în treacăt, apoi acceleră. Phillipa îşi grăbi armăsarul arab.

Drumul se gâtuia la stâlpii de piatră şi poarta de fier care ducea la fermă, dar Phillipa îl puse pe Shamal să sară peste un gard scund. Ajunse în curtea grajdului doar cu câteva clipe înaintea maşinii.

Oamenii se strânseră în fugă la auzul zgomotului. In cei patru ani de când era la fermă, Phillipa nu mai alergase un cal până făcuse spumă la gură. Sări din şa şi dădu frâul peste capul lui Shamal. Tommy, un grăjdar tânăr, luă frâul.

- Spală-l şi plimbă-l, ordonă ea, neluându-şi ochii de la maşină. Mângâie calul pe gât. Aruncându-şi părul negru lung până la brâu peste umăr, se apropie de Porsche.

Un bărbat ieşi din maşina sport. Era înalt şi Phillipa îl privi în ochii albaştri. Avea cel puţin un metru nouăzeci şi ea se dădu puţin înapoi ca să-l cuprindă cu privirea.

Străinul era impunător. Costumul lui din trei piese îi scotea în evidenţă trupul musculos. Părul brun îi cădea pe frunte. Şi-l dădu pe spate. Pometţii obrajilor

erau proeminenţi, iar nasul lui avea o fineţe aristocratică, amintindu-i Phillipei de Konrad. Durerea îi cuprinse inima când se gândi la fostul proprietar al lui El Marees, cu care ar fi trebuit să se mărite, dacă nu murea. Acum, trebuia să-l înfrunte pe acest intrus. In faţa uriaşului chipeş, Philllipa se simţea copleşită şi asta nu-i plăcea. Ea îşi ridică bărbia şi-l privi acuzator.

- Ce naiba făceai? Aproape că ne-ai omorât!

Străinul o privi distrat, dar la atacul ei se încordă şi-şi încruntă sprâncenele.

- Dar tu de ce galopai aşa pe drum? Puteam să-mi stric maşina! Drumurile sunt pentru maşini. Stătea drept ca un ofiţer şi Phillipa se gândi că nu mai văzuse un bărbat atât de chipeş şi autoritar.

Se stăpâni şi continuă lupta.

- Drumurile publice or fi pentru maşini, dar orice prost ştie că acest drum e privat şi duce la o fermă de cai.

- De ce călăreai acolo? se mânie el.

- Şi de ce nu? Ce crezi că facem aici? Crezi că ţinem caii în grajduri toată ziua? răspunse ea.

- N-am idee ce faceţi aici. Tonul lui devenise dur ca al ei, chiar mânios, şi o înfiora. Dar am venit să aflu, căci afacerea e acum a mea.

- Cum?

- Sunt Derek Remmington, nepotul lui von Hochsburg.

Phillipa simţi că se prăbuşea lumea cu ea şi se

luptă să-şi
menţină cumpătul. Moştenitorul pe care-l căuta avocatul lui Conrad sosise. Crezuse că tot ce putea fi mai rău se întâmplase acum trei luni, când Konrad von Hochsburg murise pe neaşteptate.

De acum patru ani, de când Konrad o angajase ca antrenoare la El Marees, el fusese centrul universului ei. La

început mentor şi studentă, el şi Phillipa se apropiaseră, până când deveniseră iubiţi. Datorită diferenţei de vârstă, Konrad ezitase să se însoare cu ea, spunând că i-ar trebui un bărbat apropiat ca vârstă. Phillipa îi spusese în repetate rânduri că nu-şi dorea asta, spunând că dragostea nu ţine cont de vârstă şi că nu întâlnise vreun bărbat mai fascinant ca el. In cele din urmă îl convinsese şi nunta fusese stabilită în iunie.

Apoi se întâmplase tragedia. Cu patru luni înainte de nuntă, Konrad murise. In tristeţea ei, Phillipa nu remarcase că n-avea protecţie legală. Deşi el jurase că într-o zi El Marees va fi a ei, Konrad fusese încrezător în sănătatea lui şi nu-şi făcuse testamentul. Avocatul lui o numise pe Phillipa managera fermei până când se găsea un moştenitor.

Phillipa fusese sigură că simţise toată suferinţa de la moartea lui Konrad. Dar acum, privindu-l pe Derek Remmington cel ostil, îşi dădu seama că mai avea multe de îndurat.

- Nu ştiam că avea un nepot, murmură ea, amintindu-şi cum Konrad nu-i vorbise despre familia lui.

- Nu l-am cunoscut. Konrad l-a agresat pe tatăl meu pentru că a îndrăznit să se însoare cu preţioasa lui soră. Tata n-a vrut să mai aibă de-a face cu el după asta, spuse el.

- O! exclamă Phillipa, neştiind ce să spună.

El continuă:

- Nu sunt chiar încântat că trebuie să vin aici, dar trebuie să lămurim nişte lucruri.

- Dacă nu-l cunoşteai pe Konrad, de unde ai ştiut că a...

- Murit? Avocatul lui m-a găsit. Ai un nume, sau păzeşti doar poarta? întrebă el brusc.

Phillipa roşi.

- Iartă-mă că nu m-am prezentat, dar bunăstarea cailor e prima mea responsabilitate. Mă numesc Phillipa O'Keefe, antrenor şef la fermă.

- Bine, Phillipa, o luăm de la capăt? încântat de cunoştinţă, spuse el întinzând mâna. Sunt Derek Remmington.

Trebui să admită că avea un zâmbet agreabil, aşa că murmură politicoasă:

- încântată să te cunosc.

Ii dădu mâna mică, apoi îl observă privind curios încheieturile mâinilor. Uitându-se la mâna murdară, Phillipa înţelese curiozitatea lui. Işi vârî mâna în buzunar. Simţise furnicături în palmă când el i-o strânsese.

- Presupun că vrei să faci turul proprietăţii, spuse ea fără tragere de inimă. Dar bineînţeles, întâi vrei să intri să te linişteşti, adăugă ea, amintindu-şi bunele mariere.

- Da, pentru prima sugestie. Dar cum vom merge

prin grajduri murdare, mă voi spăla mai târziu.

Phillipa deschise gura să spună că El Marees era ce mai curată fermă unde lucrase vreodată, dar privindu-i faţa plictisită şi frumoasă, cuvintele îi rămaseră în gât.

- Sunt treizeci şi şapte de cai la fermă, îl informă ea.

- Nu par mulţi pentru o fermă de cai, remarcă Remmington.

- Ba da, atunci când toţi sunt cai de rasă superbi şi şaptesprezece iepe gravide, se apără Phillipa. Ferma are patru sute de acri, puţin după standardele din New Mexico, dar destul pentru noi. Iată clădirea principală. Arătă clădirea de chirpici ascunsă printre copaci. Mai sunt două clădiri pe proprietate, pentru muncitori.

- Tu în care stai? întrebă el cam impertinent.

- Stau în clădirea principală.

- Aha. Insinuarea era clară. Phillipa îl privi mânioasă pe Derek, dar se hotărî să nu se certe. Cum el gândea ce era mai rău despre ea, dacă i-ar fi explicat că fusese logodnica lui Konrad, probabil că l-ar fi întărâtat şi mai mult.

- Sunt trei grajduri, fiecare cu optsprezece boxe, un padoc şi drumuri de antrenament, continuă ea controlându-se. Pe celălalt versant al vârfului Blanca, arătă ea muntele înalt, e pajiştea de fân. Asta înseamnă că trebuie să cumpărăm doar grăunţe

pentru animale.

- Cum a reuşit unchiul meu să capete toate astea? La urma urmei, *contele* nu prea avea bani când a venit în America. El se strâmbase dispreţuitor când menţionase titlul.

încă o dată Phillipa se hotărî să ignore jignirile pe care Remmington părea decis să le aducă lui Konrad, dar aproape că era gata să izbucnească.

- Vrei povestea adevărată, sau cea care-i plăcea lui Konrad s-o spună?

- Ambele.

- Cea adevărată e cam plictisitoare. Venind în America, lui Konrad i s-a oferit un post în construcţii. A văzut proprietatea asta când compania l-a trimis să caute locuri pentru locuinţe. I-a plăcut şi a economisit până a putut s-o plătească.

- Prozaic, fu comentariul lui Remmington. Acum, spune-mi cealaltă poveste.

- Spunea că a câştigat-o la cărţi şi a căpătat-o cu pistolul, râse Phillipa. E o poveste cam gogonată, dar lui îi plăcea. Il făcea să se simtă cowboy. Oricine îl cunoştea pe Konrad ştia că era prea bine crescut să joace ceva atât de vulgar ca pocherul.

- Unde mergem acum? întrebă Remmington, amintindu-i tacit Phillipei că nu ardea de dorinţa de a asculta laude la adresa fostului proprietar al lui El Marees. Ea se întreba cum ar putea să nu-l laude pe cel care patru ani de zile îi fusese profesor, tovarăş şi

iubit.

- Te voi duce întâi la grajdul cu mânji, răspunse ea. Avem cinci iepe gata să nască. De asemenea, avem mânji cu mamele lor şi sunt tare drăguţi. Mai târziu îţi voi arăta armăsarii de prăsilă.

El doar ridică o sprânceană.

Il conduse în grajdul întunecos, unde fură primiţi cu fornăituri.

- Ele cred că e ora mesei, explică Phillipa.

Se apropiară de uşa unei boxe şi priviră o frumoasă iapă castanie, care avea burta mare. Remmington se apropie şi braţul lui îl atinse pe al ei. Phillipa simţi că i se taie răsuflarea. Se feri ca şi cum ar fi muşcat-o, mirându-se şi ea de reacţia involuntară. Conştientă dureros de golul lăsat în inima ei de moartea lui Konrad, ştia că putea fi cucerită uşor. Privind profilul lui statuar, Phillipa se gândi că noul proprietar era prea atrăgător, şi ea nu voia să se facă de râs.

Nu, n-avea de gând să-şi aline durerea cu el. Va rămâne loială amintirii ultimei ei dragoste. Ca răspuns la gândurile ei, simţi prezenţa lui Konrad şi-şi aminti noaptea în care o privise serios şi-i spusese: „Intr-o zi după ce voi muri, sau poate chiar înainte, în viaţa ta va apărea un tânăr care te va învăţa mai multe despre pasiune decât pot eu. Când va veni, trebuie să fii gata pentru el. Nu va trebui să te laşi împiedicată de amintiri sau vinovăţie. Trebuie să

trăieşti viaţa pentru care te-ai născut. Nu, se gândi Phillipa, nu sunt pregătită să uit amintirile. La urma urmei, se gândi ea privind bărbatul chipeş de alături, nici nu sunt sigură că-mi place de el. Şi Derek Remmington nu pare interesat de mine, concluzionă ea.

Trecură la boxa alăturată, unde un mânz mic dormea liniştit pe pământ, între picioarele mamei lui.

- Nu vreau să ne îndepărtăm de la farmecul de netăgăduit al acestei creaturi, spuse Derek, dar cât valorează un astfel de animal? Sau e o întrebare nepotrivită? sugeră el puţin sarcastic.

- Nu. Trebuie să înţelegi aspectele comerciale ale fermei, răspunse Phillipa. Cât despre valoarea lui, e un fiu al lui Farazdac şi conformaţia lui e extraordinară. Nu l-aş da cu mai puţin de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Tommy intră în grajd.

- Philly?

- Da?

- Trebuie să discutăm despre noua iapă de montă. Ai câteva minute?

- Mă scuzi puţin? întrebă Phillipa politicos.

Remmington dădu din cap că da şi Phillipa îl urmă pe băiat.

Când ieşiră din grajd, îl văzu pe Derek cum scotea un mic calculator de la buzunarul de la piept şi-l folosea. Phillipa se îngrijoră şi se mânie. Işi dădu seama că pe

noul proprietar îl interesa mai mult preţul cailor decât graţia şi frumuseţea lor. Era logic, dar supărător.

Iapa cea nouă intrase în călduri şi Phillipa ordonă grăjdarilor s-o dea la montă a doua zi dimineaţă. Apoi se grăbi să se întoarcă la oaspetele ei. Nu oaspete, se corectă ea. Derek Remmington era proprietarul fermei acum. Intr-un fel, avea mai mult dreptul să se afle aici decât ea. Gândul acesta o neliniştea şi-l alungă.

- Unde mergem acum? întrebă el.

- Te voi duce la grajdul armăsarilor, răspunse Phillipa. Ii spunem aşa, deşi avem doar trei armăsari acolo. In schimb, avem multe iepe, ceea ce-i face fericiţi.

Derek zâmbi şi Phillipei îi plăcu.

Ieşiră din nou în curtea uscată de soare, şi atenţia Phillipei fu atrasă de o bancă de lemn din cele împrăştiate prin curte. Erau pentru oaspeţii care doreau să vadă caii. Le putea folosi chiar acum.

- Ia loc şi-ţi aduc caii să ţi-i arăt. Astfel îi vei vedea mai bine.

- De acord, spuse Derek.

Phillipa regretă că Guy plecase la Albuquerque în ziua aceea. Bătrânul antrenor ar fi putut să arate caii. Nu ştia de ce se simţea brusc nesigură, dar avea impresia clară că atât ea, cât şi ferma erau puse la încercare şi nu voia să se prezinte prost.

Padocul era negru cu roşu şi scotea perfect în

evidenţă roşul roib al lui Shamal. Spera ca întâlnirea lui Derek cu calul de mai înainte să nu-i influenţeze opinia, căci Shamal era cel mai frumos cal de aici. Când conduse armăsarul în lumina soarelui, Derek stătea deja pe o bancă.

Phillipa îl lăsă pe Shamal să se joace şi să zburde la capătul corzii de piele. La o prezentare formală l-ar fi controlat mai bine, dar pentru acest bărbat voia să-i etaleze focul şi maiestatea rasei. Armăsarul se rotea în jurul ei, câteodată ridicându-se pe picioarele din spate. Phillipa aruncă o privire spre Remmington şi fu mulţumită să-l vadă studiind atent calul, cu ochii îngustaţi.

Trăgându-l pe Shamal de lanţul subţire, îl opri chiar în faţa lui Derek. Antrenase armăsarul de la naştere şi el o asculta fără crâcnire.

Poziţia lui emana putere şi eleganţă, coada şi şosetele făceau un contrast elegant. El îşi ridică nobil capul şi-şi întinse gâtul spre ea. Ochii lui căprui limpezi o priveau de sub părul de pe frunte şi-şi mişcă buzele. Phillipa îşi stăpâni un chicotit. Se comporta bine şi părea să spună: „Sunt frumos. Nu mă descurc bine?”

Inima Phillipei era plină de dragoste pentru animalul perfect din faţa ei. Nimeni nu putea rămâne indiferent la o asemenea frumuseţe, se gândi ea. Aruncă o privire bărbatului de pe bancă. Fu mulţumită să vadă că era impresionat. Şi de ce nu, se

gândi ea. Când perfecţiunea întâlneşte perfecţiunea,

sunt impresionaţi unul de altul. Mirată de acest gând, îşi repetă avertismentul faţă de sine însăşi: Derek Remmington era prea atrăgător şi arogant şi nu-i arunca nici o privire.

- Acesta e Shamal ibn Sahir, declară ea mândră.

- E magnific, fu Derek de acord.

Regretând că trebuie să-l ducă pe Shamal înapoi în grajd, ea sugeră o alternativă.

- Vreau să-ţi mai arăt un cal, dacă nu eşti prea obosit.

- Continuă.

Îl văzu pe Ignacio trecând cu o roabă. Părinţii lui, Fabio şi Maria, lucraseră pentru Konrad treizeci de ani şi Ignacio se născuse la fermă.

- Ignacio, strigă ea. Vino încoace, te rog. Tânărul veni în fugă spre ea. Poţi să-l duci pe Shamal la loc în timp ce-l aduc pe Kamar? şopti ea.

- Da, Philly, nu cred că acest gringo respectă cum trebuie comorile noastre. N-ar trebui să-l alungăm? Zâmbi răutăcios şi o clipă Phillipa îşi dori să poată face asta. Ii era teamă că sosirea lui Remmington era de rău augur pentru fermă.

- Imi pare rău, Ignacio. Acum el e noul proprietar şi trebuie să ne înţelegem cu el.

El murmură o înjurătură spaniolă pe care Phillipa n-o înţelese şi conduse armăsarul spre grajd.

- Mă întorc imediat, îi spuse ea lui Derek în timp ce se grăbea spre grajdul unde erau ţinute iepele de

prăsilă. Iapa pe care voia s-o arate era Kamar Harya, Focul Lunii. Acum trei ani, Konrad călătorise în Egipt să caute o pereche demnă de Shamal. La Organizaţia Egipteană Agricolă, în Cairo, văzuse o mânză orfană de o săptămână. Era subnutrită şi slabă şi era evident că nu va supravieţui mult. Konrad se îndrăgostise de ea. Se vedeau trăsăturile rasei şi în acea grămadă de piele şi oase el vedea o campioană. O cumpără şi în timpul lungului drum spre casă dormi în cală, dându-i lapte de iapă şi de cămilă cu biberonul. Mânza trăise şi era acum considerată de mulţi cea mai frumoasă iapă arabă din lume. In trei ani îşi schimbase culoarea de la roib la alb; de obicei, o astfel de transformare îi lua unui cal arab cenuşiu între cincisprezece şi douăzeci de ani. Era una din poveştile favorite ale lui Konrad, şi pe bună dreptate, se gândi Phillipa în timp ce se apropia de iapă. Kamar era uimitoare.

Kamar adulmecă buzunarele Phillipei în timp ce aceasta îi punea coarda.

- Nu acum, scumpo. Intâi munceşti, apoi îţi voi da nişte morcovi.

Derek veni lângă ea când reapăru în curte cu Kamar. Privi iapa delicată şi dădu din cap.

- E uimitor. Aceşti doi cai personifică masculinitatea şi feminitatea. El e focos şi arogant, ea e rafinată şi liniştită.

- Nu te lăsa păcălit. E la fel de focoasă ca Shamal. După cum ştii, arabii călăreau iepele lor în luptă.

- Hmm. Interesant, murmură Derek.

Phillipa se înclină şi răsuflă în nările lui Kamar.

- De ce ai făcut asta? întrebă Derek.

-Aşa se salută caii între ei. Când întâlnesc un cal străin, sau unul de-al meu după o absenţă, mereu îi salut în felul lor.

- E unul din cele mai ridicole lucruri pe care le-am auzit, râse Derek dispreţuitor.

- Nu e ridicol, se repezi Philllipa, cuprinsă iar de mânie. O dată l-am văzut pe Konrad calmând un armăsar înspăimântat chiar cu tehnica asta. Ignoranţa nu e un lucru de laudă. Imediat îşi blestemă temperamentul colţos, care o făcea să spună ce gândea.

Ochii lui Derek se aprinseră şi Phillipa se gândi să-şi ceară scuze. Dar respinse ideea şi păşi în faţa lui Kamar, s-o prezinte.

- Trebuie să stau aici cel puţin o săptămână ca să pun lucrurile la punct.

Phillipa simţi o emoţie nedorită la cuvintele lui. Presupusese că Remmington venise pentru o zi-două. Deşi o irita, gândul că va petrece câteva zile în compania lui era provocator.

- îl voi pune pe Fabio să-ţi arate casa. Mai am de lucru pe aici, aşa că ne vedem la cină.

- Bine. Avem câteva lucruri de discutat. Tonul lui era de om de afaceri şi Phillipa se întrebă îngrijorată dacă voia s-o concedieze.

In timp ce privea bărbatul chipeş cum se ducea

înapoi la maşină, un vârtej de praf apăru în curte, ridicând în aer praf şi paie. îşi puse fruntea pe gâtul cald al lui Kamar şi încercă să-şi calmeze crampele de la stomac. Ar fi vrut să ia caii şi să fugă cu ei în munţi. Ii era teamă că venirea noului proprietar al lui El Marees însemna schimbare, şi nu în bine.

Capitolul 2

Mirosul puternic de lemn de pin se simţea în livingul mare. Phillipa merse pe podeaua de cărămidă spre căminul din colţ şi privi flăcările. Deşi era luna mai, nopţile la munte erau reci, şi era recunoscătoare pentru căldura focului. Se aşeză pe un preş navajo roşu cu gri şi-şi aranjă fusta. Konrad păstrase tradiţia şi în această casă toţi se schimbau pentru cină. Păstrase obiceiul în onoarea lui.

Pe lângă fustă, mai purta un pulovăr. In plus, un colier de turcoaze. In efortul ei de a arăta sofisticată, Phillipa îşi prinsese părul lung la ceafă cu o baretă argintie. Măcar nu-i mai cădea părul pe faţă. De multe ori voise să se tundă, dar Konrad se opusese.

Alungând amintirile dureroase, studie bârnele de lemn care susţineau acoperişul şi se întrebă cum va fi seara asta. O avertizase pe Maria să nu pună prea mult ardei iute, căci aveau un gringo la cină şi verificase dulăpiorul cu băuturi în caz că el voia să bea ceva. Acum n-avea decât să aştepte. Nu voia să fie singură cu Derek Remmingotn şi-şi dori să mai fi venit cineva.

O singurătate dureroasă o cuprinse şi degetele ei mototoleau nervoase marginea şalului pe care şi-l aruncase pe umeri. Simţea prezenţa lui Konrad şi se întreba de ce tocmai în seara asta imaginea lui se impunea în conştiinţa ei. Se obişnuise să accepte moartea lui şi pierderea dragostei lor, nu-i aşa?

Atunci, de ce o obseda? In timp ce-i studia imaginea, ochii cenuşii deveniră albaştri, nasul acvilin deveni mai simplu, bărbia deveni pătrată. Tresărind, Phillipa îşi dădu seama că se gândea la Derek Remmington.

Alarmată, îngropă trecutul şi se forţă să se gândească la problemele prezentului. La început se temuse ca nu cumva Konrad să n-aibă moştenitori legali şi întreaga proprietate să fie luată de stat. Asta ar fi însemnat vinderea cailor. Acum că apăruse nepotul lui Konrad, era posibil ca cineva să ducă mai departe munca lui. Şi judecând după bărbia lui, se gândi Phillipa, Remmington părea omul potrivit.

Gândindu-se la Derek deveni mai neliniştită. Se ridică şi se duse la biblioteca de pe peretele vestic al livingului şi scoase Mahabharata. Konrad i-o dăduse de ziua ei anul trecut şi, citind-o, se calma. Se întoarse lângă foc şi, aranjându-şi părul şi fusta, începu să citească.

Auzind vocea lui Derek pe culoar după câteva minute, închise cartea, punând semn cu degetul şi aşteptă.

- Pe aici, domnule, murmură Fabio în timp ce deschidea uşa sculptată şi-i făcea loc noului proprietar al lui El Marees.

- Bună seara. Derek zâmbi. Se schimbase într-o pereche de pantaloni reiaţi şi un pulover gri de mohair. Phillipa îi admiră umerii largi şi observă că el aproape atingea tavanul.

- Bună seara, răspunse ea. Cum sunt camerele tale?

- Perfecte. Se văd munţii pe fereastră.

- Nu-i aşa. Konrad a pus să fie făcută fereastra aia după ce a cumpărat ferma. Nu putea rata vederea spre munte, chiar dacă asta făcea camera mai răcoroasă. In timp ce privea cum zâmbetul lui Derek se transforma în încruntare, regretă că menţionase numele lui Konrad.

El i se alătură pe preş lângă foc. Stăteau aproape şi Phillipa mirosi after-shave-ul lui parfumat. O şuviţă cădea pe fruntea lui. Phillipa fu tentată să i-o aranjeze, dar îşi strânse mâinile pe carte şi se abţinu.

- Ce citeşti? întrebă el, privind cartea.

- Mahabharata.

- Interesant. Ce e asta?

- Conţine revelaţia lui Krishna pentru Arjuna.

- Găseşti înţelepciune în ea?

- Reafirmă înţelepciunea pe care o cunosc deja.

- Presupun că aroma asta delicioasă înseamnă că avem mâncare spaniolă la cină, observă el.

Ea dădu din cap afirmativ.

- Maria Ramirez, soţia lui Fabio, e şefă la bucătărie şi are grijă de casă. Dacă n-ai mai fost în New Mexico, vei fi încântat. Cred că Maria găteşte cel mai bine din tot statul.

- Destul de ciudat, n-am mai fost în New Mexico până acum. Deşi sunt preşedinte la Laser Works, n-am avut ocazia să fac afaceri cu Laboratoarele Sandia sau Los Alamos.

- De unde eşti?

- Sunt născut şi crescut în Connecticut. Tatăl meu a fondat compania şi am multe acţiuni, precum şi responsabilitatea s-o conduc.

- Nu pari prea încântat.

- Nu sunt. Sunt interesat de proiectarea şi construirea laserelor. Aspectele comerciale mă plictisesc. Mă pricep, dar nu-mi place.

- Şi eu sunt tot cam aşa. Vreau doar să cresc cai. Konrad se ocupa de contabilitate, dar de când nu mai e, e treaba mea.

- Dar ştii să te descurci, nu-i aşa? întrebă Derek.

- Da, am mai făcut asta pentru o fermă mare din Arizona. M-au angajat ca antrenoare şi apoi m-au ţinut în birou la contabilitate. Dezamăgirea încă i se simţea în voce.

- Nu înţeleg cum s-a întâmplat asta. Nu ştiu multe despre cai, dar pari pricepută.

- Sunt, dar sunt femeie. Proprietarii cailor arabi au impresia că bărbaţii sunt cei mai buni antrenori.

- Poate pentru că sunt mai solizi? sugeră Derek, studiindu-i conformaţia delicată.

- Nu mă lupt cu caii mei, îi antrenez, răspunse ea.

Derek îi privi trupul, cu o privire caldă şi ea se luptă să-i
reziste.

- Poziţia ta aici te face să ai o valoare mare, nu-i aşa? Tonul vocii lui arăta mai mult decât curiozitate

despre
posibilităţile ei de angajare.

Fără să flirteze, ea răspunse simplu:

- Sper, dar cine poate spune? Dacă mă înlocuieşti, va trebui iar să scriu C.V.-uri. Zâmbi, dar era îngrijorată. Privirile lor se întâlniră.

Părea s-o devoreze cu privirea şi ea se întrebă cum ar fi să-şi atingă buzele. Erau la câţiva centimetri unul de altul şi răsuflarea lui caldă o atingea. Ca din instinct, mâna lui mare o cuprinse pe a ei. Buzele ei se întredeschiseră.

Focul aruncă scântei şi câţiva tăciuni aprinşi căzură pe covor. Se despărţiră, dar Phillipa simţea încă atingerea lui caldă. Pulsul îi bătea neliniştit în carotidă. Agitată, îşi frecă mâna de fustă, vrând să înlăture memoria tactilă a atingerii lui. Derek stinse tăciunii şi-i mătură înapoi în cămin.

Phillipa nu-şi putea lua ochii de la el, şi când privirile li se întâlniră, simţi o furtună în suflet. Probabil că şi Derek simţise scânteia dintre ei, căci în timp ce-şi aranja părul, mâna îi tremura. Se ridică în picioare. Observându-i supleţea şi coordonarea corpului, Phillipa se gândi că ar fi fost un bun călăreţ. Işi lăsă imaginaţia liberă şi-l văzu călărindu-l pe Shamal în bătaia vântului.

- Sunt cam zăpăcit de conceptul unei case de lut, spuse Derek în timp ce-şi turna whisky cu apă.

- De ce ţi se pare ciudat? întrebă Phillipa încercând să-şi potolească inima care bătea cu putere.

- Sunt de pe Coasta de Est. Din vest n-am văzut decât Los Angelesul, şi acolo am stat mai mult la hotel.

- Ei bine, casele de chirpici sunt bune pentru zona asta. N-avem multă ploaie şi avem multă argilă pentru cărămizi.
Ţine răcoare vara şi căldură iarna. Casa asta e veche de o sută şaizeci de ani şi încă e rezistentă. Acum nu se mai construiesc asemenea case.

- Aşa credeam şi eu, spuse Derek. Costul de azi pentru munca manuală ar fi prea mare.

- Acum vorbeşti mai mult ca un om de afaceri decât ca un inginer, îl tachină Phillipa.

- Asta şi sunt, răspunse el zâmbind.

- Cina, domnişoară, spuse Fabio din prag.

- Mulţumesc, Fabio. Venim imediat.

Se ridică şi se priviră. Cine era gazda? El sau ea?

Derek zâmbi şi-i întinse mâna. Ea ezită, apoi i-o dădu pe a ei. Străbătură holul spre sufragerie. Masa mare stătea impozantă în centrul camerei.

- Cerule! Unchiul meu mânca aici singur?

Camera era elegantă şi simplă. Lumânările dintr-un candelabru cu opt braţe aruncau o lumină plăcută pe farfurii. Tonurile pământii ale farfuriilor se armonizau cu mobila şi pereţii de chirpici. Privindu-l,

văzu că lui îi plăcea atmosfera.

- Mâncam mereu cu el şi stăteam doar la un capăt al mesei. Ar fi fost aiurea să strigăm unul la altul din capetele opuse ale mesei.

Maria aduse o farfurie cu capac şi-l ridică. Inăuntru, în sos de ardei iute, erau *enchiladas* şi ardei umpluţi. Ignacio veni şi el cu un castron de orez şi un coş cu prăjituri. Le lăsă pe masă şi se retrase.

Privind coşul, Derek întrebă:

- Ce sunt astea?

- *Sopapillas.* înseamnă pernuţe în spaniolă, şi cred că înţelegi de ce. Sunt goale înăuntru şi se umplu cu miere.

- Perne cu miere, murmură el. Par delicioase.

- Sunt, îl asigură ea.

- Cum ţi-ai ales meseria asta? întrebă Derek în timp ce Maria îi servea şi apoi ieşea din cameră.

- Năravul din fire n-are lecuire.

- Poftim?

- Am fost cam criptică. Aşa spunea mama mea. Părinţii mei au un mic restaurant în Sausalito, California. Au presupus mereu că mă voi alătura lor. Dar nu-mi place să gătesc şi în fiecare zi când trebuia să pun masa, eram la ferma de cai Morgan, lângă casa noastră. După trei ani de luptă, au cedat şi m-au trimis la o şcoală de călărie. Mama mea spune că străbunicul meu, Mulţi Cai, un indian cherokee, crescător de cai, e de vină.

- Deci de aceea ai părul acesta minunat. Derek îi admiră părul negru.

Phillipa roşi. Era încântată că Derek o privea. îşi amintea cum Konrad îi admira ochii cenuşii şi părul lung pe care n-o lăsa să-l tundă. Prezenţa vie a lui Derek alunga amintirile.

- Mai spune-mi despre tine, spuse Derek.

- Vrei să stăm aici toată noaptea? protestă ea râzând.

- Mie îmi convine. Ţie? Se aplecă spre ea şi o zăpăci cu ochii lui albaştri.

Ca să-şi ascundă tulburarea, ea luă o gură de ardei umplut, apoi continuă:

- Oricum, la optsprezece ani am luat o revistă *Arabian Horse World* şi am văzut un anunţ pentru un post de ucenic la Ferma de Cai Arabi Lamont din Scottsdale, Arizona. Părinţii m-au lăsat să plec.

- Cum l-ai cunoscut pe Konrad? întrebă Derek.

- M-a văzut călărind la Campionatele Naţionale din Albuquerque acum patru ani şi m-a angajat pe loc.

- Mă îndoiesc sincer ca unchiul Konrad să fi făcut vreodată ceva doar din bunătate. Ştia că-l va ajuta să câştige bani.

- Eşti cinic faţă de un om pe care nu l-ai cunoscut, spuse Phillipa.

- Am auzit destule despre el ca să ştiu.

- De la mama ta?

- De la tatăl meu.

- Nu cred că e bine să te bazezi pe asta.

- E cuvântul tatălui meu!

- Şi eu am petrecut toată ziua ascultându-te denigrându-mi logodnicul, răspunse Phillipa mânioasă.

Furculiţa lui Derek căzu în farfurie.

- Ce-ai spus?

- Las-o baltă. Uită ce-am spus.

- De ce m-ai minţit, lăsându-mă să cred că erai doar o angajată? se încruntă el.

- N-am minţit! Şi acum, sunt doar o angajată.

- Cum de te-ai încurcat cu un bărbat ca von Hochsburg?

- N-ai decât să te întrebi, pentru că nu e treaba ta. Şi în plus, ai deforma totul ca să se potrivească părerii tale.

Se priviră ţepeni. Apoi, dând din umeri, Derek se întoarse la mâncarea lui. Termină o cremă spaniolă condimentată cu scorţişoară şi rezemându-se în scaun, scoase o pipă. O umplu cu grijă şi îndesă tutunul. După ce o aprinse, întrebă:

- Avea unchiul meu vreun birou unde să putem discuta afaceri?

Phillipei îi înţepeni şira spinării. Simţi un nod în stomac, dar reuşi să dea din cap afirmativ. Ridicându-se, îl conduse pe un hol lung la celălalt capăt al casei.

Soarele aproape că dispăruse după munţi, dar era încă destulă lumină ca să se vadă grajdurile şi micul grup de cai care păşteau pe păşune, prin fereastra mare de lângă birou.

- înţeleg de ce a ales această cameră să fie birou. De aici putea supraveghea totul.

- Aşa e, fu Phillipa de acord.

Derek se învârti încet, evaluând camera, apoi se aşeză pe scaunul de piele din spatele biroului lui Konrad. Pentru Phillipa era ciudat să vadă un cap brunet în locul celui cărunt. Nu prea mai intrase în cameră de la moartea lui Konrad, şi când o făcuse, luase doar registrele contabile şi plecase.

O bibliotecă plină cu volume de genetică ecvestră, antrenamentul cailor, poveşti despre caii arabi şi medicină veterinară se afla lângă perete. Pe alt perete era o vitrină cu trofee de argint câştigate la concursuri. Al treilea perete era acoperit cu fotografii ale cailor pe care Konrad îi deţinuse. Contele era în multe fotografii şi ochii Phillipei se înceţoşară la vederea siluetei lui mândre şi înalte.

- Trebuie să-ţi spun că sunt mulţumit că am găsit pe cineva competent ca tine, responsabil de ferma asta.

- Mulţumesc, răspunse ea, luându-şi ochii de la fotografii.

- Vreau să aranjezi să vinzi caii ăştia cât mai curând. Cu pământul mă descurc, dar...

- Cum? Tonul ei era aspru.

- Doar nu te aştepţi să păstrez menajeria asta.

- Bineînţeles că nu, domnule Remmington. Bănuiam că nu vei face faţă comparativ cu Konrad, dar nu mă aşteptam să-i distrugi munca de-o viaţă!

Faţa lui se întunecă la insulta aceasta, dar Phillipa nu se intimidă. Distrugea ferma, împrăştia caii, totul din ignoranţă şi lăcomie. Bărbia ei se crispă, pregătită să lupte ca o tigroaică pentru puii ei.

- Nu-ţi cer aprobarea...

- Şi n-o s-o capeţi!

- Nu mă mai întrerupe! Iţi dau un ordin, şi mă aştept să-l îndeplineşti!

- Da, domnule! Salută în derâdere. Nu mi-am dat seama că m-am înrolat, domnule!

- Sunt noul tău patron, ţipă el pierzându-şi controlul.

- Şi încă unul prost, răspunse ea. Mi-ai spus că nu ştii nimic despre cai, dar acum iei o decizie majoră fără să studiezi problema sau să fii ghidat de cei care ştiu ce fac!

- Sunt inginer, om de ştiinţă. Nu-mi pasă de câţiva cai. Din partea mea, să-i mănânce câinii. Vreau să scap de ei.

- Nu e aşa! Te interesează doar banii. Şi ai avut tupeul să-l acuzi pe Konrad că era lacom. Ti-am văzut faţa când ţi-am spus cât valora mânzul acela!

- Mă insulţi! Trânti pipa într-o scrumieră de cristal, scoţând tutunul care încă ardea.

- Vrei să vezi cât de rea sunt? îl provocă ea, cu

mâinile pe birou, privindu-l drept în faţă.

- Poate vrei să te concediez, spuse el ameninţător.

- N-ai curaj, răspuns ea zâmbind. Nu ştii pe cine ai putea găsi în locul meu şi cum vrei cel mai bun preţ pentru cai, nu vei încerca să-i vinzi fără mine. Nu mai face cacialmale, domnule Remmington. Se înfioră când îşi dădu seama că îşi juca singurul as.

- Voi vinde caii ăia!

- Peste cadavrul meu! Phillipa se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră. în urmă auzi mâna lui Derek lovind în birou. Aproape că-i pieri curajul în faţa acestui semn de furie, dar era prea mânioasă ca să cedeze. Mănuşa fusese aruncată şi n-avea să dea înapoi. Un fost patron o poreclise Scuipă-foc. Ştia că-şi merita porecla. Pe Dumnezeu, jură ea, Derek Remmington va şti ce e aia o luptă.

*
* *

Vântul îi şuera pe la urechi, împrăştiindu-i părul negru. Sub genunchi simţea muşchii puternici în timp ce Majun se năpustea pe pajişte.

Ştia că această călărire noaptea era prostească şi periculoasă, dar trebuia să-şi risipească furia care o consuma. Mai bine să rişte o căzătură, decât să fie acuzată de uciderea lui Derek Remmington.

Folosindu-şi vocea, Phillipa încetini calul, întâi la trap, apoi la pas. Dădu drumul coamei şi descoperi că degetele o dureau de la presiunea frâului.

în ora de când plecase de-acasă mânia i se mai risipise şi era gata să gândească. Primul lucru pe

care-l avea de făcut era să discute cu Guy. El era mai în vârstă şi poate avea mai multă influenţă asupra lui Remmington. Cel puţin asta spera. Probabil că se întorsese de la Albuquerque deja, aşa că-l întoarse pe Majun spre casă. îl conduse la pas, ca să se răcorească. Nu voia să atragă atenţia lui Guy sau a lui Fabio, când se întorcea. N-avea nevoie de o predică de la cei mai în vârstă.

Buşumă calul şi-l acoperi cu o pătură ca să nu răcească. Ştergându-se de praf pe blugi, se îndreptă spre casa mică de lângă grajdul cu mânji.

Era lumină în living şi Wolkswagenul vechi al lui Guy era parcat în faţă. Phillipa ciocăni încet la uşă. Aproape imediat aceasta se deschise şi Guy Petterson ieşi în prag, având în spate lumina dinăuntru.

Phillipa simţi că i se mai risipesc temerile la vederea siluetei crăcănate. Guy avea vechea lui pipă în dinţi şi chelia îi lucea în lumină.

- Phillipa! Ce faci aici la ora asta?

- Guy, pot să intru? îşi dădea seama jenată că o îneca plânsul.

Braţul lui îi căzu liniştitor pe umeri şi bătrânul antrenor o introduse în livingul aglomerat.

-Vrei ceai cald sau o tărie? întrebă el, cu capul aplecat într-o parte ca o pasăre.

Ea zâmbi.

- Mi-ar prinde bine ceva de băut.

-Atunci, îţi dau tărie. Se duse la un dulap mic şi scoase un pahar de coniac şi o sticlă. Turnă puţin în pahar şi i-l dădu.

-Am auzit de la Ignacio că avem oaspeţi.

- Şi încă ce oaspete, răspunse ea tristă.

Guy se aşeză într-un fotoliu vechi, cu mâinile pe genunchi.

- Cred că trebuie să testăm terenul.

- Trebuie să facem mai mult decât atât, Guy. Trebuie să atacăm şi să învingem. Dădu drumul coniacului din gură înapoi în pahar. Lichidul o ardea pe gât.

- Nu aşa te porţi cu coniacul fin, mormăi el.

- Imi cer scuze, murmură ea slab.

- Spune, ordonă el.

- Moştenitorul lui Konrad a apărut azi.

-Asta am înţeles.

-Vrea să vândă ferma, Guy.

- Cred că voi bea şi eu. Işi turnă coniac. Probabil că acum Konrad se răsuceşte în mormânt, remarcă el.

- N-am reacţionat cum trebuia, se confesă Phillipa. In loc să încerc să-i explic situaţia, am răbufnit.

- Limba ţi-a făcut iar probleme?

- Mă tem că da.

Guy se duse la o măsuţă lângă cămin. O hartă pe

care erau aşezaţi soldăţei de plumb acoperea măsuţa.

- Stricăciunile sunt ireparabile sau ne putem recăpăta poziţia?

Phillipa veni lângă el.

- Nu promit, dar putem să mai încercăm. Ridică un mic dragon şi-l privi. Waterloo, citi ea pe hartă.

- Cum e el?

Imaginea lui Derek Remmington îi plutea prin faţa ochilor.

- Vreo treizeci şi cinci de ani, puternic, inteligent.

- Chipeş?

- Da. Se blestemă că roşeşte.

- Te voi ajuta din toate ptuerile mele, Philly dragă, dar tu ai mai multă putere de convingere decât un bătrân ca mine.

- Nu cred, Guy. Nu ne înţelegem. Pentru el sunt doar o angajată. încercă să nu-şi amintească atingerea mâinii lui Derek sau emoţia ei când crezuse c-o va săruta.

- Nu-mi pasă. Trebuie să fii fermecătoare, chiar dacă îţi stă în gât. Sunt mai multe în joc decât slujbele noastre şi dragostea pentru cai.

- Ştiu, ştiu. Probabil sunt doar două mii de cai arabi egipteni în lume şi noi avem treizeci şi cinci aici. Dacă ferma e lichidată, caii vor fi vânduţi şi se vor corci cu alte rase.

- Puţină încrucişare nu e o idee rea, spuse el, dar

nu când o rasă e pe cale de dispariţie. Trebuie să menţinem programul de reproducere.

- Părea impresionat de cai astăzi, spuse Phillipa.

- Tot e ceva.

- îi place calitatea şi se mişcă atletic. Cred că ar putea călări.

- Dar mâinile lui? întrebă Guy.

Inchise ochii şi-şi imagină mâna care o ţinuse pe a ei în seara aceea. Incă simţea atingerea degetelor lungi. Işi umpluse pipa cu îndemânare. Deschizând ochii, spuse:

- Are mâini bune.

- Atunci, iată cum vom proceda. Te duci la el de dimineaţă şi-ţi ceri scuze.

- Dar...

- Fără dar.

- Yes, mon general, oftă Phillipa.

- Apoi îl ţii pe lângă tine cât poţi. Fă-l să vadă frumuseţea cailor. E om de afaceri?

- Cam aşa ceva.

- Ei bine, poate voi face apel la raţiunea lui. Să vândă caii acum ar fi o risipă de capital. Să-i ţină ar fi mai rentabil. Oricum, voi încerca.

- Altceva?

- Da. Cum ţi-am spus, fii fermecătoare.

- Asta e o provocare.

- Fii la înălţimea lui. Nu contează sentimentele tale personale.

Phillipa clăti coniacul pe fundul paharului şi privi lichidul chihlimbariu ca şi cum ar fi citit viitorul. Nu, Guy, se gândi ea, aici greşeşti.

Din nefericire, sentimentele ei personale erau legate de Remmington. Era atrasă de el, şi chiar intenţiile lui cu privire la fermă şi cearta lor nu le schimbaseră. Va fi fermecătoare cu Derek Remmington, dar cu ce preţ?

Capitolul 3

Phillipa stătea pe hol şi ezita. Cere-ţi scuze, murmură ea fără tragere de inimă către Guy, care nu era acolo. E uşor de spus.

Era foarte devreme. Cerul începuse să se lumineze în nuanţe de roz şi auriu, dar Phillipa ştia că nu putea întârzia. Trebuia să meargă cu maşina la Santa Fe după provizii. Voia să-l invite pe Derek să vină cu ea.

Bine, să ciocănim la uşă, îşi spuse ea. îşi frecă mâinile de turul blugilor, inspiră adânc şi ciocăni.

- Intră.

Vocea fermă nu era adormită, aşa că intră în fosta cameră a lui Konrad. Derek îşi punea la loc aparatul de bărbierit într-o valiză de piele. Avea pe el doar un halat de mătase, legat înnodat la mijloc.

Phillipa nu se putu abţine să-i privească pieptul bronzat, cu păr pe el. Muşchii îi ieşeau în relief. Lăsându-şi privirea în jos îi admiră picioarele lungi şi musculoase. Incepuse să creadă că nu e nici un loc sigur în care să privească fără să fie impresionată de masculinitatea lui Derek. Faţa lui rămase impasibilă, dar ochii îi râdeau de jena ei.

- Ce pot face pentru tine, domnişoară O’Keefe?

- O... Incercă să-şi amintească discursul pregătit cu grijă, dar îl uitase. Nu despachetezi când stai câteva zile? fu primul lucru care-i trecu prin minte să-l spună.

- De obicei da, dar după ziua de ieri m-am hotărât să plec acasă şi să trimit un agent să se descurce cu voi.

Ea se revoltă puţin şi în acelaşi timp simţi un gol în stomac la gândul că pleca deja. Nu-i veneau în minte cuvintele să-şi ceară scuze.

- Da... ei bine, despre ziua de ieri. Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea grosolană. Normal că ai dreptul să faci ce vrei cu ferma, dar te rog să înţelegi că patru ani, ferma asta şi visele lui Konrad în legătură cu ea au fost viaţa mea şi visele mele de asemenea. Dacă am exagerat e pentru că încă nu m-am obişnuit cu gândul morţii lui premature. Spusese ce avea de spus. In afară de partea cu părerea de rău, fusese sinceră.

Il privi printre gene. Se părea că sinceritatea ei avusese efect, căci el se relaxă şi dădu din cap.

- Iţi accept scuzele. Acum ce facem?

- Ce ai vrut la început. Iţi voi prezenta noua ta achiziţie. De fapt m-am gândit că putem începe astăzi. Trebuie să merg cu maşina la Santa Fe pentru nişte medicamente veterinare şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să vii.

El se gândi la oferta ei câteva clipe.

- Bine. Lasă-mă să mă îmbrac şi ne întâlnim în sufragerie.

- Am mâncat deja, aşa că mai bine ne întâlnim la grajduri. Camioneta e deja acolo.

- N-ar fi mai confortabil în maşina mea?

- Ba da, dar camioneta are un compartiment special pentru medicamente. Nu cred că vrei vaccin împotriva rinopneumonitei prin portbagajul tău şi sticlele alea sunt fragile.

- Ai dreptate. Deci ne vom hâţâna cu camioneta. îi privi picioarele mici încălţate cu cizme de cowboy. Poate că ar trebui să-mi iau şi eu o pereche. Zâmbi vag.

- Ti-ar sta bine. Poate îţi găsim o pereche. Zâmbi şi ea. Toată mânia şi amărăciunea de noaptea trecută se topiseră şi se simţea uşurată.

Tânăra dintre ei începuse să devină stânjenitoare. Ea îşi atinse borul pălăriei de cowboy.

- Bine, atunci ne vedem la grajd.

Mergând spre grajd, îşi dădu seama că fusese în camera lui Konrad prima dată după moartea lui, privise patul pe care-l împărţiseră şi nu se gândise la el. Vinovăţia o cuprinse.

Fii fermecătoare. Repetă în minte ultimul ordin al lui Guy. Asta se putea dovedi mai uşor decât crezuse, dar nu voia ca Derek Remmington să-i ia locul lui Konrad. Derek era atrăgător, nu exista îndoială, dar avea să plece curând, întorcându-se pe Coasta de Est. Şi era un pericol pentru tot la ce ea ţinea.

Nu, se gândi ea, oricât de mult o atrăgea Remmington, trebuia să-şi păstreze capul limpede şi să facă ceva să salveze ferma. Emoţiile n-aveau ce

căuta în lupta asta.

Piscurile înalte şi pinii făcură loc dealurilor în timp ce se apropiau de Santa Fe. Phillipa ţinuse radioul închis în timpul drumului de o oră şi jumătate. Butonul de selecţie era fixat pe un post country-western şi ea nu credea că acesta era stilul lui Derek.

Phillipa căuta un subiect de conversaţie care să nu aibă legătură cu caii. Ştia că dacă voia să salveze ferma trebuia să-l facă să-l intereseze animalele, dar trebuia să fie subtilă. Avea senzaţia că dacă el credea că e presat, va contraataca. Şi după ce-i cunoscuse mânia, ştia că nu va câştiga într-o ceartă.

- Ce e asta?

Cuvintele lui o treziră din visare şi privi pe marginea drumului unde arătase el. Pe un deal înalt era o clădire modernă.

- E opera din Santa Fe.

- Am citit articole despre ea. Am înţeles că e bună.

- Este. Konrad avea mereu bilete.

- Vrei să te duci anul ăsta? întrebă el.

- Mă îndoiesc. îşi înclină capul, ascunzându-şi durerea sub borul pălăriei.

Derek îi simţi supărarea, întinse braţul şi o mângâie pe păr.

- Poate vom merge împreună cândva.

Scurta atingere o făcu conştientă de prezenţa lui masculină. Ar fi vrut să fie adevărat că vor merge la operă împreună, dar ştia că stagiunea începea în iulie

şi cel mai probabil până atunci îşi va pierde slujba şi casa.

Simţea cum o cuprinde disperarea, şi o înlătură cu violenţă. Nu era învinsă încă. îşi împinse pălăria în sus cu un deget şi zâmbi strălucitor.

- Mai fă o dată aşa şi te duc la operă la New York, spuse el, studiindu-i faţa cu admiraţie.

- Ai avionul tău personal?

- Nu.

- Imi pare rău. Nu mă pot coborî să împart seara în oraş cu un grup de oameni care zboară în comun.

- Sunt distrus, exclamă el dramatic, prefăcându-se jignit. Credeam că strălucitoarea mea companie ţi-ar ajunge. Dar fii liniştită, vei zbura la clasa întâi.

Se prefăcu gânditoare.

- E tentant, dar mi-e teamă că nu-mi pot coborî standardele.

- Inţeleg perfect, răspunse el. Atunci, vom merge la Santa Fe, cu camioneta.

- Sosirea noastră va provoca senzaţie, spuse ea, prefăcându-se serioasă.

- Cred că sosirea ta oriunde ar provoca senzaţie.

Vocea lui profundă era sinceră şi-i privea necontenit faţa. Tulburată, îşi îndreptă atenţia la autostradă. Oricum, nu voia să-i lase ultimul cuvânt.

- Bineînţeles. Gândeşte-te la efectul pe care-l am în competiţii.

- Ca un submarin nuclear pe lângă bărcile cu

pânze, aş spune.

- Se vede că ai experienţă la femei. Să mă compari cu un submarin!

- Vasele au nume feminine.

Phillipa începu să râdă.

- Bine, mă predau. Dar dacă eu sunt un submarin, tu ce eşti?

- Un distrugător de submarine, bineînţeles.

- Da?

Intrau în suburbiile din Santa Fe şi traficul era mai aglomerat. în timp ce ocolea maşinile, Phillipa întrebă:

- Ai venit prin Santa Fe când ai sosit la fermă?

- Nu, am venit prin nord, prin Denver.

- E bine. Cel puţin vei vedea ceva nou. Santa Fe e unul din cele mai vechi oraşe din Statele Unite. Fondat de spanioli, e predominant spaniol şi catolic. întâi îmi iau proviziile, apoi vizităm oraşul.

Marea clinică veterinară era în sudul oraşului, şi le luă ceva timp să ajungă acolo prin traficul aglomerat. în cele din urmă sosiră şi parcară în spatele unei construcţii mari de cărămidă cu boxe cu cai şi vite. Doctorul Delessor le ieşi în întâmpinare.

Veterinarul era un omuleţ vânjos cu o faţă zâmbitoare şi al cărui păr roşu arăta de parcă nu mai fusese pieptănat de o lună.

- Nu te-am mai văzut de mult, spuse el ştergându-şi mâinile pe un prosop. Phillipa, îmi pare

rău de Konrad. Aş fi venit la înmormântare, dar eram la Louisville.

- Mulţumesc, Steve, răspunse ea, stăpânindu-şi emoţia care o gâtuia. Scrisoarea ta spunea totul. Dar acum vreau să ţi-l prezint pe noul proprietar al lui El Marees. Steve, acesta e Derek Remmington. Derek, el e Steve Delessor.

- încântat de cunoştinţă, doctore, spuse Derek dând mâna cu el.

- Şi eu. Sunteţi un om norocos, domnule Remmington.

- Da? întrebă Derek cu sprâncenele ridicate.

- Da. Sunt veterinar de cincisprezece ani şi lucrez mai mult cu cai arabi. După părerea mea, Konrad avea unii dintre cei mai frumoşi cai din ţară.

- Nu prea mă pricep la cai...

- Atunci stai pe lângă Phillipa. Nu numai că antrenează caii, dar ar putea să mă concureze. Te va învăţa tot ce ai nevoie să ştii. Delessor se întoarse spre Phillipa. Ce ai nevoie astăzi?

- Cincizeci de fiole de vaccin anti-rino, treizeci de anti- tetanos, treizeci anti-encefalită, treizeci anti-gripale.

- Bine. Steve se întoarse şi dispăru prin uşa enormă de metal.

Phillipa nu spusese nimic despre planurile lui Derek de a vinde ferma şi nici el. Deşi era un lucru minor, se bucură de tăcerea lui.

Douăzeci de minute mai târziu puseseră medicamentele în camionetă şi erau gata de plecare. Phillipa închise compartimentul cu medicamente.

- Imi faci chitanţă? spuse ea în timp ce se aşeza la volan.

- Sigur. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Remmington. Noroc, şi să ai grijă de Phillipa. Să nu lucreze prea mult.

- Aşa voi face, îl asigură Derek suindu-se în maşină.

- Işi face griji pentru mine. E cam aiurea, spuse ea în timp ce o luau pe Cerrellios Road.

- Par a fi mulţi oameni care-şi fac griji pentru tine. Şi familia Ramirez se învârtea în jurul tău.

- Din nefericire, cel care era important nu mai e printre noi.

Falca lui se încleşta şi ea se blestemă că adusese iar vorba

despre subiectul care le incomoda comunicarea.

- Cred că ar trebui să începem din piaţa centrală şi să explorăm pe jos, spuse ea.

- Bine, spuse el şi continuă să privească încruntat pe fereastră. Phillipa nu credea că o încercare de a-l înveseli ar fi fost bine primită, aşa că tăcu.

Când parcă în faţa municipalităţii, Derek părea să fi scăpat de demonii care-l chinuiau. în timp ce ea îşi lua geanta, el sări din camionetă şi-i deschise uşa. înainte ca ea să poată reacţiona o ridică în braţe.

O ţinu un timp la nivelul ochilor. Buzele lor erau la câţiva centimetri depărtare. Simţi o căldură prin corp. Buzele ei se întredeschiseră şi-i mirosi aroma masculină a after-shave-ului. în cele din urmă o lăsă uşor pe asfalt, lăsând-o să alunece pe lângă trupul lui puternic.

Phillipa se înfioră în urma contactului şi, ducându-şi mâinile la spate, le îndepărtă pe ale lui. Trebuia să iasă de sub influenţa lui năucitoare şi când îi dădu drumul, ordonă genunchilor moi s-o ducă mai departe de el. încercă să-şi revină, în timp ce el zâmbea.

- Ei bine, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ce-ai vrea să faci mai întâi?

- Chiar trebuie să întrebi? o tachină el.

Regretând alegerea nefericită a cuvintelor, îl privi serios şi spuse:

- Ai spus că n-ai mai fost în Santa Fe până acum, aşa că ce-ai vrea să vezi?

Derek râse.

- Tu eşti ghidul.

- Bine, vom începe cu Palatul Guvernatorilor, spuse ea, încercând să fie demnă şi începu să meargă.

- Pare promiţător, spuse el potrivindu-şi pasul după al ei.

în timp ce mergeau pe strada îngustă spre piaţa centrală,

mâna lui Derek îi atinse braţul. Ea şi-l trase. Vru să

ascundă penibilul gestului dându-şi părul pe spate, dar el o prinse de mână.

Derek nu spuse nimic, dar o privi diabolic. Ea încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul. începu să meargă ţinând-o de mână.

Traversară piaţa, cu obeliscul de piatră comemorând o înfrângere a indienilor pe la 1840. Cerul era azuriu şi câţiva nori pufoşi pluteau peste munţi la nord-est. Râzând, el îi scoase pălăria şi vântul îi mângâie faţa şi-i ridică părul.

Derek se opri la umbra micii estrade şi o privi. Avea o expresie ciudată, aproape enigmatică, pe faţa chipeşă în timp ce părea că-i studia trăsăturile. Cu degetul arătător, îi ridică bărbia.

Ea înlemni, surprinsă, când el îşi aplecă faţa şi-i prinse buzele cu ale lui. Sărutul era prevăzător, capturându-i doar buzele. Deschise ochii şi văzu că el o privea. îşi dădu seama că-i evalua reacţia.

Emoţiile i se învălmăşiră în timp ce braţul lui i se aşeza după umeri. Ce nebunie! Derek va pleca în curând. El îl ura pe Konrad şi cum putea ea să reacţioneze în faţa unui om care-l dispreţuia pe Konrad? In plus, era un duşman. Dacă o vrăjea, nu-l va putea împiedica să distrugă ferma.

Işi ordonă să se îndepărteze, dar picioarele n-o ascultau. Limba lui Derek îi mângâie buzele şi ea atârna de el în timp ce valul de foc i se prelingea în trup.

Gura ei era moale, dar el nu profită. Ii dădu drumul şi se dădu un pas înapoi şi-i aruncă o privire mânioasă.

- Ce naiba crezi că faci?

- Te sărut, răspunse el.

- Să nu mai faci asta, îl avertiză ea.

- De ce nu? Te-ai speriat?

- Eu nu mă sperii niciodată!

- Felicitări, învaţă-mă şi pe mine.

Ii venea să explodeze când observă zâmbetul la colţurile gurii lui.

- Eşti dificil. Ştiai asta, nu-i aşa?

El murmură, dezamăgit:

- Speram să mă declari cel puţin imposibil. Poate te pot determina să spui asta, adăugă el şi se apropie iar de ea.

Cu inima bătându-i cu putere, îl împinse cu mâna.

- Stai acolo.

- De ce?

- Ii deranjezi pe indieni. Arătă şirul de oameni care îşi etalau mărfurile.

Zâmbetul lui Derek păli când îşi dădu seama că era observat de cinci minute.

- Deranjez indienii pe naiba, murmură el cu obrajii roşii. Pe mine nu mă supără nimeni?

Râsul Phillipei străbătu piaţa.

- Eşti jenat, nu-i aşa?

- Bineînţeles că sunt. Nu-s obişnuit să mă dau în

spectacol. E vina ta, spuse el peste umăr, îndepărtându-se.

- Vina mea?

Derek se opri şi se întoarse spre ea.

- Da. încep să cred că eşti foarte periculoasă. Zâmbea din nou, dar vocea îi era serioasă.

îşi dădu seama uimită că planul lui Guy funcţiona. Dar a vorbi despre fermecarea şi manipularea lui Derek Remmington era ceva: s-o facă, era cu totul altceva.

Teama de a încerca să manipuleze un bărbat versat era amestecată cu sentimentul de vinovăţie datorat duplicităţii ei. De fapt, era duplicitate? Remmington o atrăgea, nu era doar interesul ei. Dacă el reacţiona pozitiv şi dacă era doar interesul ei. Poate că tu, îi răspunsese o voce interioară, dacă te prinde reculul.

Alungă avertismentul şi veni lângă el.

- Periculoasă? întrebă ea. Să ştii că aşa sunt. Acum hai să-ţi cunoaştem publicul, arătă ea spre indieni.

- Cred că voi suporta asta.

- Dacă te linişteşte, nu vor spune nimic despre faptul că ne-au văzut. Sunt foarte politicoşi.

- Mă bucur că e şi cineva politicos.

- Te referi la mine?

- Sigur.

- Mulţumesc mult, spuse Phillipa cu sarcasm.

- Trebuie să recunoşti că e adevărat.

- Ai meritat-o, spuse ea privind o pereche de cercei de argint.

- Ai dreptate.

- Ce? exclamă ea în timp ce cerceii cădeau pe covorul indian pe care erau expuşi.

- Nu trebuia să claxonez calul, spuse el simplu. Imi accepţi scuzele, deşi vin cam târziu?

- Le accept, spuse ea întinzând mâna şi zâmbind.

Dădură mâna, apoi el luă bijuteria pe care ea o ţinuse.

Fiecare cercel era format din trei clopoţei de argint. Când se mişcau, sunau.

- Ti-ar sta bine. Cât costă? întrebă el pe bătrâna care stătea pe jos lângă pătură.

- Treizeci de dolari.

- Ii iau.

- Derek, nu pot accepta.

- Insist. Consideră-i ca pe o scuză.

- Nu e nevoie.

- Te rog.

Acel cuvânt simplu, împreună cu expresia rugătoare a ochilor lui albaştri, o convinseră pe Phillipa că ar fi nepoliticos să refuze. Zâmbi şi cedă.

- Să vedem cum îţi vin, spuse Derek, întinzându-i-i. Mâinile Phillipei atinseră potcoavele mici de aur de optsprezece carate de la urechi. I le dăduse Konrad la un concurs şi nu prea mai purtase altceva de atunci.

Să-i scoată şi să-i schimbe cu un dar de la omul care voia să distrugă munca lui Konrad... Dădu din cap că nu, apoi auzi vocea lui Konrad. *Te iubesc, Phillipa, dar nu sunt tânăr şi trebuie să ţii minte asta. Ne vom bucura de timpul pe care-l avem împreună, dar după ce va trece, nu privi înapoi. Mergi înainte şi trăieşte-ţi viaţa. Promiţi?*

Da, Konrad, se gândi ea, promit. Aşa că scoase potcoavele şi le puse în geantă cu grijă. îşi puse cerceii cu clopoţei şi scutură capul. Clinchetul delicat îi aduse zâmbetul pe buze.

Trecură pe lângă pături cu vase de lut, bijuterii de turcoaz şi pâine indiană. Phillipa îl văzu pe Derek privind pâinile, îl luă de braţ şi-l trase după ea.

- Dacă mănânci una de-asta îţi vei pierde pofta de mâncare pentru prânz.

- Unde mergem?

- La Shed. Probabil e unul din cele mai bune restaurante mexicane din Santa Fe.

- Phillipa, mâncaţi şi altceva decât mâncare cu portocale?

Ea râse de expresia lui întristată.

- Câteodată, şi-ţi promit că vom avea altfel de mâncare la cină.

- Atunci, stăm toată ziua?

- Da. Mă răsfăţ când vin aici. Când vin în Santa Fe stau la cină. E o schimbare faţă de rutina de la fermă.

Intraseră în muzeu şi treceau pe lângă vitrine cu ustensile şi arme ale vechilor indieni care trăiseră în

zonă. Derek se aplecă să citească descrierea unei mumii înfăşurate în trestie şi Phillipa se gândi ce prostesc îi părea lui acest muzeu, venind de pe Coasta de Est.

- Dacă te plictiseşte, mergem în altă parte, se oferi ea în timp ce stăteau în faţa unei vitrine cu vârfuri de săgeţi.

- De ce crezi că mă plictiseşte?

- Nu e chiar Metropolitanul.

- Philly, am văzut multe picturi, dar n-am mai văzut lucruri din astea.

Ea se simţi încântată că folosise diminutivul ei. După ce vizitară muzeul, luară prânzul şi continuară plimbarea. Derek părea neobosit, insistând să vadă toate magazinele. Vizitară catedrala şi admirară Treptele Minunii la capela San Loretto. Ascultară ghidul povestind cum se rugaseră călugăriţele ca cineva să construiască nişte trepte spre estradă ca să înlocuiască scara de lemn periculoasă pe care o foloseau.

Intr-o zi veni un tâmplar şi spuse că va consturi el scara. N-a folosit nici un cui şi lemnul nu era din New Mexico. După ce terminase treptele, dispăruse fără să accepte plată. Surorile au presupus mereu că fusese Sfântul Iosif care venise ca răspuns la rugăciunile lor.

Derek, ca inginer, observase cele două cercuri de spirală ale scării. După câteva minute se alătură

Phillipei, scuturându-şi capul uimit.

- Nu ştiu cum dracu' nu se prăbuşeşte.

- Poate că a fost un miracol, sugeră Phillipa.

- S-au mai întâmplat lucruri ciudate, murmură el gânditor.

Când ieşiră, soarele apusese şi stelele străluceau pe cer.

- Eşti obosită? întrebă Derek.

- Puţin, dar îmi va trece după ce luăm cina.

- Unde mergem?

- Dăm colţul şi o luăm în sus pe stradă. Te voi duce la Bull Ring. E restaurantul meu favorit din Santa Fe, de patru stele.

- Eşti sigură că putem merge? Nu suntem îmbrăcaţi corespunzător, spuse el, privindu-i blugii şi cizmele.

Phillipa râse şi luându-l de mână îl trase după ea.

- Suntem în vest, mai ţii minte? Şi încă în Santa Fe. Comoditatea e la ordinea zilei.

- Bine, te cred, dar dacă suntem daţi afară, tu eşti de vină.

La restaurant, afirmaţiile Phillipei se verificară. Chelnerul
în smoching nu le reproşă îmbrăcămintea.

- Ce decor impresionant, spuse Derek mângâind trunchiul masiv al unui copac ce creştea în mijlocul restaurantului şi-şi scotea crengile prin tavanul de sticlă.

- Mă gândeam că-ţi va plăcea aici, spuse Phillipa. Luă meniul legat în piele de la chelner, apoi ascultă chitara clasică din sala alăturată.

- Parcă te-ar cuprinde amintirile.

-Aşa e, admise ea, dar ezită să spună mai mult, ştiind că el se supăra dacă-l menţiona pe Konrad. Derek stătea sprijinit în scaun şi-şi umplea pipa cu îndemânare. Părea relaxat şi Phillipa se hotărî să-l întrebe de ce nu-l suporta pe fostul proprietar al lui El Marees.

închise meniul, îl puse deoparte şi se aplecă peste masă.

- Da? zâmbi el.

- Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între tatăl tău şi Konrad.

Ochii lui se măriră de surpriză.

- Ce iscoditoare eşti.

- Nu. Tu ai amintit primul, ieri.

- Şi crezi că ai dreptul să ştii?

- Da, pentru că e unul dintre lucrurile care ne separă şi e dificil să lucrăm împreună.

- Asta şi faptul că vreau să vând ferma.

- Da, fu ea de acord. Şi asta.

- Derek trase de câteva ori din pipă.

- Bine, dacă discuţia despre asta ne va face să lucrăm mai eficient, sunt de acord.

Phillipa simţi o urmă de vinovăţie, căci ştia că n-avea nici o intenţie să lucreze *eficient* cu Derek ca el

să-şi atingă scopul. Voia să ştie ca să protejeze mai bine ferma.

- Părinţii mei s-au cunoscut când mama mergea la universitate, începu sel. De fapt, mama îl avea pe tata profesor.

- Aha, spuse Phillipa zâmbind.

- Da, n-ar fi trebuit să se întâmple, dar mi-e greu să-l acuz pe tata. Mama mea era o frumuseţe.

- Cred că ai dreptate. L-am cunoscut pe Konrad, şi dacă şi sora lui era la fel de frumoasă, tatăl tău n-avea cum să scape.

- Ei bine, s-au logodit şi Konrad a venit în est să-l cunoască pe tatăl meu.

- Şi?

- îl trata pe tata ca pe un soldat, ţinându-i predici şi atacându-l ca un sergent. L-a întrebat cum de se considera vrednic de mama mea. Pe scurt, era insuportabil. Expresia lui Derek deveni orgolioasă în timp ce explică mai departe. Ei bine, tatăl meu era temeperamental şi n-a mai suportat. L-a dat pe Konrad afară şi de-atunci nu şi-au mai vorbit.

- Mama ta ce-a făcut?

Derek ezită.

- N-a încercat să-i împace, dar a ţinut legătura cu Konrad până la moartea ei.

- Când a fost asta?

- Cam acum cincisprezece ani.

- Asta explică de ce Konrad nu vorbea despre ea,

spuse Phillipa. Şi apoi?

- Asta-i tot.
- Atât? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.
- Da.
- Cerule! Tatăl tău trebuie că era la fel de încăpăţânat cum era Konrad. Konrad era un iunker, un aristocrat german. Ii plăcea să comande. Apoi zâmbea şi totul era uitat.
- S-a întâmplat asta între voi? întrebă Derek.
- Bineînţeles. M-a certat pentru felul cum mă purtam cu o iapă tânără pentru Grajdurile Lamont. După ce am izbucnit şi i-am ţinut un discurs despre metodele mele de antrenament, a zâmbit şi mi-a oferit un post.
- Deci, spui că dacă tatăl meu i s-ar fi opus...
- S-ar fi împăcat. Aşa e.
- Mama mea mi-a spus ceva asemănător.
- Atunci, de ce n-ai ascultat-o?
- Nu ştiu, admise el.
- Iţi pot sugera câteva motive. Phillipa simţea că descoperise ceva vital despre caracterul lui Derek. Cred că ai dispreţul clasic al bărbatului de ştiinţă pentru femei. Lucrezi într-un domeniu cu puţine femei, şi felul cum vorbeşti despre tatăl tău indică faptul că el e o figură mai importantă pentru tine decât mama ta. De aceea te-ai enervat pe mine când mi-am spus părerea în curte. Ştiai că spun adevărul, dar nu-ţi plăcea să-l auzi de la o femeie.

Expresia lui furioasă o făcu să tacă. O, nu, se văită ea. Iar am făcut-o.

Brusc, Derek îşi luă pipa şi dându-se pe spate în scaun, izbucni în râs. Phillipa îl privea îngrijorată. Apoi el se opri şi-şi şterse ochii.

- Eşti o femeie uimitoare, spuse el. Nu ştiu dacă să te scutur sau să te sărut.

-Acum ce-ai face? întrebă ea nervoasă.

El o trase din scaun şi o sărută.

Cu coada ochiului, Phillipa văzu că atrăgeau atenţia chelnerilor şi clienţilor. începu să se simtă jenată, dar curând se abandonă sărutului lui.

Limba lui îi mângâia buzele, apoi îi prinse buza de jos. Gemând uşor, ea deschise buzele şi limba lui îi cuprinse gura. Simţea că ameşteşte în timp ce gura lui o apăsa tot mai tare.

îşi puse mâinile pe umerii lui puternici, dar genunchii i se înmuiară şi se sprijini de masă. El îi dădu drumul brusc şi se aşeză înapoi pe scaun, zâmbind. Ameţită, ea se aşeză pe scaun şi privi în jur.

- Aşa te voi pedepsi mereu când vei încerca să mă psihanalizezi.

-O să ţin minte.

El zâmbi răutăcios.

-Eu sper să nu ţii minte.

Capitolul 4

Căscând, Phillipa păşi din soarele dimineţii în semiîntunericul grajdului pentru armăsari. N-avusese somn noaptea trecută şi obosise gândindu-se la ziua de ieri şi la îndoielile, grijile şi regretele datorate deciziei de a-i rezista lui Derek când ajunseseră în faţa uşii dormitorului lui.

Nu, se corectă ea, nu era uşa dormitorului lui, ci al lui Konrad. Poate că asta era problema. Călătoriseră înapoi în tăcere, dar corpurile lor comunicaseră, Phillipa stând cu capul la cotul lui Derek în timp ce el conducea. In noaptea înstelată, ea ştiuse ce dorea.

Derek o condusese în casă şi spre camera lui. Apoi îşi vârâse mâinile în părul ei şi o îmbrăţişase strâns...

Phillipa se opri în grajd şi tremură. Sărutul lui îi arsese sufletul şi chiar şi acum, după atâtea ore, o făcea să tremure.

Gustase pasiunea de pe buzele lui şi trupul ei răspunsese la fel. Dar când el deschisese uşa, ezitase. Trupul dorea să fie atins de Derek, dar mintea se împotrivea trădării bărbatului pe care-l iubise. îi spusese lui Derek o scuză incoerentă şi fugise în camera ei, unde stătuse singură până dimineaţa.

Obosită şi cu mersul nesigur, luă o coardă şi un bici. Când ajunse la boxa lui Shamal, armăsarul mânca fân, dar îşi întoarse o ureche spre ea.

- Hai, băiatule. E timpul să munceşti un pic. îi puse

coarda şi-l conduse afară, în imensa arenă ovală.

în timp de deschidea marea poartă albă, îl observă pe Fabio Ramirez stând ghemuit sub un copac. Faţa lui era fără expresie, dar Phillipa îi văzu nefericirea din ochii negri.

- Hei, prietene, strigă ea. Mexicanul bătrân o privi. Sunt boxe de curăţat şi cai de îngrijit şi leneşii ăia din sud stau şi fumează. Nu crezi că ar fi mai bine să-i pui pe jar?

- Da, senorita, ştiu, dar nu-mi pasă.

- De ce nu, Fabio? Care e problema?

El scuipă un şir de furnici care mergeau pe pământ.

- La ora asta, în fiecare dimineaţă, domnul Von Hochsburg călărea, dar stăpânul cel nou e încă în casă.

- Nu e un călăreţ, Fabio, spuse Phillipa, întrebându-se de ce-i lua apărarea lui Derek.

- E adevărat că va vinde ferma?

- Da, Fabio. Mă tem că da. Vrei să stai acolo şi să-ţi neglijezi treaba?

- Ai de gând să lucrezi cu El Grande? întrebă el ca şi cum n-ar fi auzit.

- Da.

- Atunci îi voi spune unuia dintre fii de căţea să-l spele când vei termina, spuse Fabio.

- Bine, şi verifică te rog piciorul Ranitei. Cataplasma ta e mai bună decât ce poate aduce veterinarul.

Pieptul lui Fabio se umflă de mândrie. Totuşi, era adevărat, se gândi Phillipa în timp ce-l privea pe mexicanul slab ducându-se în grajd, poţiunile lui Fabio făceau minuni.

Phillipa merse în centrul arenei mari, cu Shamal urmând-o paşnic. Se opri şi scutură coarda lungă de zece metri şi plesni din bici. Armăsarul se duse ascultător la capătul corzii şi continuă să meargă.

O ciocârlie trecu pe deasupra arenei cântând. Shamal se ridică pe picioarele din spate jucăuş, apoi reîncepu să meargă la pas. In depărtare, Phillipa auzea nechezatul iepelor şi mânjilor şi o uşă trântită de Fabio care ieşea din infirmerie cu cataplasma.

Ce bine ar fi ca toate problemele să se rezolve atât de uşor, oftă Phillipa. Veştile despre decizia lui Derek de a vinde ferma se răspândiseră iute printre angajaţi, şi rezultatul era delăsarea lor. Dacă măcar Derek ar arăta puţin interes, dar asta nu era de sperat.

Işi dădu seama că pierdea timpul cu supoziţii inutile, aşa că plesni din bici şi-i ordonă lui Shamal s-o ia la trap. Armăsarul se rotea în jurul ei, răbdător. Tropăitul copitelor lui în ţărână, mirosul pinilor şi soarele cald de primăvară o făcură pe Phillipa să viseze cu ochii deschişi.

- Dacă acest cal fuge, va fi la jumătatea drumului spre Santa Fe înainte să te trezeşti, strigă Derek din

poartă.

- Mulţumesc pentru părerea ta expertă, spuse ea zâmbindu-i veselă. Fu uşurată că nu era supărat pe ea după plecarea bruscă de noaptea trecută. Bănuiesc că te pricepi, spuse ea.

- Ştiu când cineva nu-i atent. Deschise poarta şi se apropie. Ce program ai azi? întrebă când ajunse lângă ea.

- După prânz voi călări o iapă tânără în munţi. Vreau s-o obişnuiesc cu poteca.

- încotro o vei lua?

- Spre nord, răspunse ea, arătând vârfurile albastre care păreau că plutesc la orizont.

- Sună distractiv. Pot să vin şi eu? întrebă el mângâind-o pe braţul gol.

Emoţia o cuprinse la atingerea lui şi la gândul că o urmărea. Sigur, după ce va călări în munţi pe propriul cal, va ceda în faţa magiei lor.

- Ai mai călărit vreodată?

- Niciodată, admise el.

- Atunci, mai bine începem cu o lecţie de călărie înainte să mergi pe poteci de munte.

- Chiar crezi că e necesar?

- Nu vreau să te loveşti. E greu să cari un rănit din munţi şi doctorul e departe.

- Va dura mult?

- Cred că o putem face în dimineaţa asta. Voi pune şaua lui Konrad pe Majun şi te voi învăţa să călăreşti.

Nu va fi prea greu. Eşti în formă bună şi Majun e aşa de cuminte că va trebui să te arunci din şa ca să cazi.

- Sună bine. Când începem?

- Du-te în casă şi schimbă-te în blugi, dacă ai. Ce mărime ai la pantofi?

- Patruzeci şi cinci.

- Uimitor. Era mărimea lui Konrad. Spune-i Mariei să-ţi dea o pereche de cizme de-ale lui. După ce te schimbi, vino aici şi vom începe.

Până se întoarse Derek, Phillipa termină cu Shamal şi-l adusese pe Majun. Il perie şi-l aşteptă pe Derek. El veni ţanţoş pe alee, dar nu părea în largul lui în cizmele maronii.

- Dacă vei călări cu mine, trebuie să ai pantaloni de călărie, comentă Phillipa. Aruncă peria în cutia de lemn de lângă picior şi luă o ocolitoare de copite. Ia. Ii aruncă bucata de metal. L-am periat eu, dar un bun călăreţ ştie să-şi îngrijească animalul.

- La ce e bună? întrebă Derek, întorcând scobitoarea în mâini. Seamănă cu un instrument de tortură.

Il luă pe Derek uşor de umeri şi-l aşeză cu umărul lângă crupa calului, cu faţa spre spatele lui. Se înfioră în urma contactului şi respiră adânc ca să se liniştească.

- Acum ce fac?

- Mângâie-l în jos pe picior şi când şi-l ridică, prinde-l. Apoi foloseşte scobitoarea ca să scoţi praful,

pietrele sau bălegarul care s-au strâns acolo.

- Incântător, murmură Derek, dar făcu ceea ce i se spusese. Sub îndrumarea ei, curăţă şi celelalte trei picioare, apoi se îndreptă satisfăcut. Phillipa îşi stăpâni un zâmbet, dar îi înţelese mândria la banala lui reuşită. Lucrând cu un cal de cinci sute de kilograme, îţi dădea o senzaţie de reuşită.

- Bine, spuse el, dându-i scobitoarea înapoi.

- Să-l înşeuăm, spuse ea. Phillipa luă şaua western a lui Konrad şi o pătură.

- E o şa diferită de cea pe care o foloseai în ziua când am venit.

Ea fu uimită şi plăcut impresionată că era atent la detalii.

- Aşa e. Aveam o şa englezească. Ţie îţi voi da una western.

- De ce?

- E mai uşor, răspunse ea, punând pătura pe spatele calului.

- Nu vreau ceva mai uşor, spuse el ofensat.

- îmi pare rău. Credeam că vrei ceva uşor ca să poţi să vii cu mine astăzi. îţi ia mult timp şi muncă să poţi învăţa să călăreşti pe şaua englezească.

- Cum călărea unchiul meu?

- Pe şaua englezească. Folosea şaua asta doar când pleca la vânătoare.

- Atunci, vreau să călăresc pe şa englezească.

- Bine, spuse ea ridicând din umeri. Derek părea hotărât să se ia la întrecere cu un mort. Phillipa îi făcu semn lui Ignacio, care veni în fugă. Du te rog astea înapoi în magazie, spuse ea punându-i-le în braţe, şi adu-mi o şa englezească.

- Si, sinorita, spuse el.

- Şi un căpăstru.

Ignacio voia să stea să se uite după ce-i adusese

şaua, dar ea îl goni. Nu credea că lui Derek i-ar fi plăcut să dea un spectacol gratuit grăjdarilor.

îi arătă cum să strângă cataramele şi-l lăsă să-l înşeueze pe Majun. Căpăstrul fu mai greu de pus. Majun simţi că Derek era un amator şi-şi ferea botul, refuzând căpăstrul. în cele din urmă Phillipa i-l puse. Faţa lui Derek era mai roşie decât de obicei şi părea frustrat.

- Nu-ţi fie teamă, spuse ea conducându-l pe Majun în arenă. îţi trebuie puţin timp şi răbdare.

în timp ce Derek se sui pe cal, Phillipa îşi dori să fi folosit o coardă ca să-l controleze pe Majun, dar simţi că lui Derek nu i-ar fi plăcut asta.

- Trebuie să ţii călcâiele jos şi degetele de la picioare paralele cu corpul capului. Astfel îţi vei ţine picioarele pe flancul calului; picioarele controlează animalul.

- Credeam că frâul.

- Doar rareori şi delicat. Zăbala e folosită să-i faci semn calului şi să-l opreşti. Dacă o foloseşti mai mult, devine un instrument de pedeapsă. Mâinile tale trebuie să stea aici. îi puse frâul între degete. Piciorul lui alunecase din locul corect, aşa că i-l ajustă. Derek era iritat.

- Nu e uşor. Relaxează-te. Nu vei călări perfect azi, dar vreau să ţii cont de ceea ce ţi-am spus.

- Bine, hai.

Phillipa se dădu în spate.

- Strângându-l uşor cu picioarele, îi ceri să meargă

la pas. Majun înconjură arena. Bine. Eşti ţeapăn. Relaxează-ţi spatele. E bine.

Phillipa îi lăsă să meargă zece minute ca Derek să se obişnuiască să stea pe cal. El începu să se plictisească şi Phillipa blestemă bărbaţii nerăbdători.

- Asta e tot?

- Nu prea. Vârful picioarelor sunt în afară şi călcâiele prea sus, spuse ea. El îşi privi picioarele mânios şi le puse cum trebuie.

Incă cinci minute trecură.

- Nu putem face şi altceva?

- Vrei să încerci un trap?

- Sigur, de ce nu?

- Opreşte-l o clipă, strigă ea. Şi nu trage doar de frâu.

- Atunci, ce dracu' să fac?

- Strânge-l uşor cu picioarele. Gândeşte-te că strângi un acordeon.

Majun se opri şi dădu din urechi. Phillipa veni lângă ei şi, punându-i mâna pe oblânc, îl privi pe Derek.

- Sunt două variante. Poţi să stai în şa, ceea ce e cam incomod, sau te poţi ridica şi coborî.

- Cum procedează experţii?

- In mod normal ne ridicăm şi coborâm, doar când antrenăm un cal tânăr stăm în şa.

- Bine, atunci, mă voi ridica şi coborî.

- E simplu, o dată ce ai prins ritmul. Inconjori

arena în sens invers acelor de ceasornic, aşa că te vei ridica pe diagonala dreaptă.

- Ce?

- Stai un pic să-ţi explic. Te vei ridica din şa când umărul drept al calului se mişcă în faţă, apoi te vei aşeza când vine înapoi. Aceasta e o diagolană şi când vei merge invers vei folosi diagonala stângă. Când începe trapul, stai câţiva paşi până prinzi ritmul, apoi relaxează-te şi lasă impulsul calului să te arunce în sus.

Se dădu înapoi şi-l pălmui încurajator pe coapsă. Era o acţiune inconştientă, ceea ce ar fi făcut cu orice elev, dar când îşi aminti sărutările lui, faţa îi ardea de jenă.

- Bine, hai. Strânge-l mai tare decât pentru mersul la pas. Şi... şi, bine, strigă ea.

Câţiva paşi Derek se zdruncină puternic, apoi prinse ritmul. Era aşa cum prevăzuse Phillipa: abilitatea lui atletică îl ajută să prindă ritmul trapului.

Ţipă de plăcere, dar picioarele lui Derek începură să se bălăngăne şi încercând să ţină ritmul, trase de căpăstru. Coada lui Majun flutură de indignare.

- Nu-l mai trage de căpăstru! strigă Phillipa. Pune-ţi mâinile pe gâtul lui şi ţine-ţi echilibrul!

Derek se luptă vitejeşte câteva secunde, apoi căzu. Majun se opri şi-şi privi călăreţul căzut.

Phillipa fugi spre Derek.

- Te simţi bine? icni ea, lăsându-se în genunchi lângă el.

Derek se ridică şi scuipă praf.

- Eşti mulţumită? scrâşni el din dinţi.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Nu? Ai râs de mine.

- Chiar crezi că am vrut să cazi?

- Da, ca să demonstrezi ce superiori eraţi tu şi Konrad fiindcă puteaţi călări bestiile astea mizerabile.

- Ai înnebunit! Ştii care e problema ta? Vrei să faci totul perfect din prima. Ai călărit bine un minut, dar nu eşti mulţumit de asta. Vrei totul acum. Să-ţi spun ceva, domnule, pentru asta va trebui să exersezi!

- Să-ţi spun ceva, domnişoară. Nu-mi pasă dacă voi învăţa vreodată să călăresc!

- Doamne! exclamă Phillipa. Am cunoscut copii de cinci ani care s-au purtat mai frumos.

- Ce ai spus? întrebă el printre dinţi.

- Te porţi ca un copil răsfăţat care nu reuşeşte să-şi impună punctul de vedere şi atunci se hotărăşte să nu se mai joace.

- Să-ţi amintesc, domnişoară O'Keefe, că lucrezi pentru mine şi nu înghit aşa ceva de la un angajat?

- Dă-mă afară. Stătea cu mâinile în şold, sfidându-l.

Derek murmură o înjurătură şi se duse spre gard. Nu se

mai obosi cu poarta, prinse bara de sus şi sări din mers peste gardul de un metru şi jumătate.

Tremurând de furie şi confuzie, Phillipa luă frâul lui Majun şi-l conduse înapoi în grajd. Brusc, îşi dădu seama că avea spectatori. Ignacio şi câţiva grăjdari erau strânşi lângă magazie, în timp ce la stânga, lângă grajdul cu mânji, Guy o aştepta. Mângâia gâtul unei iepe murge.

Când ajunse în dreptul lui Guy, se opri şi-l privi. Nu spuse nimic, dar ochii ei cereau îndurare.

Bătrânul antrenor îşi strânse buzele, privi la soare şi dădu din cap.

- Asta numesc eu fermecătoare.

Capitolul 5

- Senor Remmington? îl auzi Phillipa pe Fabio în timp ce ieşea din bucătărie. Nu, îmi pare rău, senor, nu e nimeni aici cu numele ăsta.

O, nu, se gândi ea, gata să muşte dintr-o tortilla cu unt. Se declarase războiul, cel puţin din partea servitorilor.

Nu-l mai văzuse pe Derek de la dezastuoasa lecţie de călărie de ziua trecută. El îşi luase mâncarea în cameră ca s-o evite.

Alergă repede în living şi strigă:

- Fabio, de ce...

- De ce nu mă chemi la telefon? o întrerupse vocea lui Derek. Ea îngheţă în prag, în timp ce Derek stătea mânios în celălalt.

Fabio stătea impasibil între ei, cu receptorul încă în mână.

- No comprendo, senor, murmură el.

- Pe dracu', vorbeşti englezeşte la fel de bine ca mine.

Fabio continua să murmure *no comprendo, no comprendo* şi se îndreptă spre Phillipa ca să scape. Faptul era consumat; bătrânul slab care se apropia de ea nu semăna cu energicul şi capabilul grăjdar-şef. Ii făcu loc să treacă, apoi îl privi pe Derek.

- Tu l-ai pus să facă asta? o provocă el.

- Ştii că nu, se apără ea cu sinceritate.

- Atunci, de ce dracu'...

- Nu le place de tine, întrerupse ea. Eşti un intrus aici. Maria şi Fabio au fost cu Konrad peste treizeci de ani. Visurile lui erau ale lor. Acum vii tu şi anunţi că vinzi ferma şi le distrugi viaţa. Ii poţi acuza pentru atitudinea lor? Se întoarse să plece, dar fu oprită de vocea lui.

- Voi avea grijă de toţi.

- Nu te vor crede. Loialitatea, încrederea şi dragostea trebuie câştigate; nu pot fi cerute.

- In tine au încredere. De fapt, cred că toţi sunt mai supăraţi de mica noastră altercaţie decât de vânzare, adăugă el. Oricum, spune-le.

- De ce să-ţi salvez pielea? La urma urmei, sunt şi eu doar o angajată. Şi eu am nevoie de siguranţă, ca ei.

Tânăra ieşi.

- Phillipa, aşteaptă, îl auzi ea, dar îl ignoră şi se îndepărtă. Credea că e tare, să se descurce, se gândi ea.

Guy o aştepta la grajduri. Indesă restul de tortilla în gură şi se întrebă ce s-ar mai putea întâmpla. N-avea mult de aşteptat ca să afle.

- Trei dintre noii grăjdari au plecat în dimineaţa asta, spuse bătrânul antrenor.

- Ce motiv au avut? întrebă ea, prăbuşindu-se pe o bancă de lemn.

- Prea multă muncă, prea departe de oraşe, distracţii prea puţine.

- Bravo.

- Nu-ţi face probleme. Fabio şi cu mine ne-am gândit să facem faţă până găsim înlocuitori.

- Eşti nebun, strigă Phillipa, sărind de pe bancă. N-ai mai antrenat caii datorită problemelor tale cu inima şi să nu crezi că te voi lăsa să cari roabe cu bălegar! Tu şi Fabio veţi face ce-aţi făcut dintotdeauna, veţi supraveghea munca.

- Şi cine va munci? întrebă Guy.

-Tommy, Ignacio şi cu mine vom munci până angajăm noi oameni.

-A durat trei săptămâni data trecută şi am înlocuit doar un grăjdar.

- Speră şi tu puţin, se plânse ea. Mă voi organiza mai bine.

- Deja ai un orar. Nu-mi place.

- Ştiu, scumpule, spuse ea sărutându-l pe chelie, dar va trebui să te obişnuieşti.

- Aş dori ca tânărul ăla să se apuce de treabă aici, spuse Guy trist, privind spre casă.

- De ce? Pot conduce ferma şi ştiu ce fac.

- Phillipa, când trăia Konrad tu antrenai şi el avea grijă de partea administrativă. Acum vrei să faci munca ta, pe a lui şi să fii şi grăjdar. Nimeni nu le poate face pe toate.

- Vom vedea, spuse ea hotărâtă. Guy îşi ridică mâinile, exasperat. Iţi spun eu ce poţi face pentru mine. Vrei să-l înşeuezi pe Gamal? întrebă ea.

- Ştii c-o voi face. Spune-mi cu ce cai lucrezi azi, şi-i voi înşeua.

- Bună idee. Gamal, Kamar ihn Jidal, Tarika şi Jabali. In timp ce-l scoţi pe Gamal, o să văd ce face Liuba. E gata să nască într-o zi-două.

*

* *

Se auzi soneria în întunericul dimineţii. Adormită, Phillipa opri ceasul. îl privi. Patru şi jumătate. Se trânti iar pe perne, apoi se forţă să se trezească. Se sculă şi ieşi în răcoarea dimineţii.

Tremurând puţin, se spălă pe faţă. Ieşind din baie îşi puse pe ea nişte blugi uzaţi, o flanelă şi şosete. Se duse la uşa din spate şi încălţă nişte cizme de cauciuc. Luând o lanternă, o luă spre grajd. Când se apropie, în clădirile din jur se aprinseră becurile, şi ştia că Ignacio şi Tommy o aşteptau.

- Bună dimineaţa, mormăi ea.

- Uf, spuse Tommy.

- Fii vesel, râse Ignacio, bătându-l cu palma pe spate pe tânăr. Liuba n-a născut, aşa că măcar am dormit.

Phillipa merse în hambar şi începu să măsoare grăunţe pentru treizeci şi şapte de cai.

Ignacio luă patru găleţi şi ieşi.

Phillipa se întrebă dacă Derek dormea bine şi dacă ştia ce făceau ei. Dar oare i-ar fi păsat?

Probabil că nu, îşi spuse ea când termină de umplut ultima găleată. Altfel ar fi aici.

Nechezături o primiră când veni cu grăunţele. Kamar îşi scoase botul prin deschizătura uşii pentru mâncare şi adulmecă mâna Phillipei.

- Cu plăcere, scumpo, spuse ea râzând, scărpinând iapa după ureche.

După ce le dădură grăunţe, aduseră fânul. Când terminară, Phillipa puse o greblă şi o lopată într-o roabă şi se duse să cureţe boxele.

Deschizând uşa culisantă a unei boxe, mângâie iapa. Aceasta îşi ridică botul din iesle, clipi şi se dădu la o parte. Phillipa împinse roaba înăuntru şi începu să cureţe.

Nu refuza să cureţe boxele. Era plăcut să stea cu caii şi avea timp de gândire. De obicei, planifica orarul de antrenament sau felul în care să abordeze un cal tânăr, dar astăzi nu se putea gândi la treabă. Gândurile la Derek Remmington o obsedau.

Se gândi iar la lecţia de călărie. Ar fi trebuit să folosească o coardă ca să-l controleze pe Majun. Putea să nu se certe cu Derek? Dacă ar fi spus... Blestemat fie Derek Remmington pentru că era pueril şi căpos! Nu ajunse la nici o concluzie.

Lăsând trecutul de-o parte, îşi făcu griji pentru prezent, întrebându-se de ce rămăsese Derek încă la fermă. Işi rezolva afacerile la telefon şi într-o zi plecase cu maşina. Dar în general stătea în casă, evitând-o. Şi nu-i era greu, căci ea avea multă treabă.

Şi asta o durea. Voia să-l vadă, să discute cu el, să

stea cu el. întreaga situaţie ar fi fost mai suportabilă dacă l-ar fi interesat ferma, dacă ar fi ajutat-o. Ştia că era prostesc, dar simţea că, pe lângă ajutorul fizic, prezenţa lui i-ar fi dat puterea de a munci.

Strânse ultima grămadă de bălegar şi o puse în roabă. Se sprijini în greblă şi se întrebă dacă acele convorbiri telefonice ale lui Derek aveau legătură cu afacerea lui din est. Poate voia s-o înlocuiască, sau încerca să negocieze vânzarea fermei pe cont propriu.

O furie iraţională o cuprinse şi trânti grebla jos. Aceasta se lovi de roabă şi iapa tresări. Phillipa o mângâie cerându-şi scuze, luă grebla şi ieşi.

La uşa grajdului sprijini grebla de zid şi duse roaba plină spre arenă.

Brusc, un umăr cald i-l atinse pe al ei şi două mâini luară mânerele roabei. Se îndreptă şi-l privi pe Derek, care avea o expresie timidă pe faţă.

- Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

- Nu te refuz.

- Mi-au trebuit patru zile să-mi dau seama că am fost un măgar. Sunt la dispoziţa ta până găseşti alţi grăjdari.

- Dar munca ta?

Derek zâmbi.

- Fiind preşedinte şi având majoritatea acţiunilor, am unele privilegii.

- De unde ai ştiut că ducem lipsă de oameni?

întrebă ea, urmându-l.

- Mi-a spus Guy.

- Nu ştiam că ai vorbit cu Guy.

- Să spunem că am vorbit mult cu Guy.

- Oh.

Phillipa se gândi la asta în timp ce se înapoiau la grajd.

Ajungând la intrare, Derek lăsă roaba şi-şi deschise braţele.

- Sunt aici. Ce să fac?

Ea luă grebla şi i-o înmână. Derek o puse pe umăr şi-i zâmbi. Ii zâmbi şi ea şi se simţi fericită.

- Ce faci? Vino cu mine şi-ţi voi arăta cum să cureţi boxele.

*
* *

Phillipa mergea la trap călare pe Tarika şi intră în curtea grajdului. Descălecă şi-l văzu pe Derek. El îşi luase o pereche de blugi şi o cămaşă albastră pentru lucru. Phillipa se sprijini de umărul iepei şi-l admiră. Era cald şi Derek îşi descheiase cămaşa la piept.

- Vrei s-o spăl? întrebă el.

- Păi... da, ezită Phillipa, urmărind un strop de sudoare care se prelingea de pe gâtul lui pe părul de pe piept. Derek mirosea a sudoare, cai şi tutun şi ei îi plăcea. Era chiar o combinaţie erotică, iar inima ei începuse să bată cu putere.

- Philly, spuse Derek blând, nu pot spăla iapa dacă

te sprijini de ea.

-Aşa e.

Se dădu la o parte şi luând frâul, Derek duse iapa în locul special amenajat. Phillipa privi aprobator cum el scotea căpăstrul şi opri iapa. După ce-i scoase şaua, o duse s-o spele cu un furtun şi un burete.

Phillipa se duse să vadă ce mai făcea Liuba, dar când trecu pe lângă grajdul armăsarilor, telefonul din grajd sună. Răspunzând, vorbi cu o femeie care voia să dea o iapă la montă cu Shamal. Femeia nu prea ştia multe despre cai şi-i trebuiră douăzeci de minute Phillipei să-i explice cât costă şi de ce avea nevoie.

După ce termină de vorbit, trecu pe la Liuba, apoi se întoarse în curte la Derek. Voia să-l invite la o limonadă în casă. însă el nu era de găsit.

începea să se simtă frustrată când Tommy strigă de lângă camioneta pe care o umplea cu fân.

-îl cauţi pe domnul Remmington?

-Da.

- El şi Guy au plecat spre vechiul ţarc acum jumătate de oră.

-Mulţumesc, strigă Phillipa, dar era cam bănuitoare. Nu se simţea bine că Derek şi Guy făceau ceva ce ea nu ştia.

O luă spre sud, pe lângă grajduri şi casa lui Guy, până ajunse pe o păşune. Pământul purta urme de copite şi cizme. Se încruntă. Nimeni nu mai adusese caii aici.

Cărarea cotea la stânga printre pini şi dădea într-o mică pajişte cu ţarcul în centru. Phillipa se ascunse printre copaci şi privi.

Derek călărea pe Majun şi Guy privea. Phillipa observă aprobator că stătea bine în şa şi mâinile îi erau relaxate pe frâu. Nu auzea ce vorbeau, dar Guy spunea ceva şi Derek scoase picioarele din scări. Continuă să călărească, scările se bălăngăneau lângă gleznele lui, dar picioarele îl ţineau bine pe Majun.

- Fir-ar să fie, spuse ea.

Zâmbind prosteşte se întoarse în casă să bea ceva. Nu voia ca ei să ştie că i-a văzut, dar se întreba când îi va spune Derek.

- Maria, spuse Phillipa de pe taburetul din bucătărie, unde îşi lua limonada.

- Si, Philly?

- Ce mărime la pantaloni crezi că are senor Remmington?

- Una perfectă. Mexicanca îi făcu cu ochiul.

- Maria!

Maria ridică din umeri.

- Un bărbat ca el înnebuneşte femeile. Chiar şi una bătrână ca mine.

- Nu credeam că-ţi place de el. Tu şi Fabio v-aţi purtat urât cu el.

- Asta a fost săptămâna trecută, când se purta urât cu tine şi nu te ajuta. începu să taie pâine şi Phillipa o îmbrăţişă când ieşi.

Phillipa merse în biroul lui Konrad şi căută

catalogul Miller care venise ieri. în cele din urmă îl găsi şi aşezându-se în scaunul mare de piele răsfoi paginile cu îmbrăcăminte bărbătească. După ce alese, telefonă la sediul firmei şi făcu o comandă urgentă pentru o pereche de pantaloni de călărie bej, o cămaşă albă şi o jachetă maro de călărie.

Punând receptorul jos, se roti în scaun satisfăcută. Acum ar fi fost bine ca Derek să aştepte să-i sosească darurile înainte să-i spună că ştie să călărească. Brusc, îşi muşcă buza. Dacă se supăra că-i cumpărase haine?

Totuşi, se gândi ea, erau doar haine de călărie. Majoritatea oamenilor se bucurau să treacă de la blugi la pantaloni de călărie, era ca o absolvire, un semn că nu mai erai un amator, ci un călăreţ. Da, aşa trebuia primit darul. Atunci, Derek nu s-ar mai gândi la altceva.

Mincinoaso, şoptea o mică voce dinăuntrul ei. Poate i-o vei putea ascunde, dar cât timp te vei preface faţă de tine însăţi? Eşti leşinată după el. Chiar nu vrei ca el să ştie?

Mult timp stătu cu capul aplecat şi mâinile încleştate în poală. Nu, se hotărî ea, el nu trebuie să ştie. Va face abstracţie de sentimentele ei. Cel mai important lucru era să salveze ferma şi dacă emoţiile ei periclitau asta, trebuia călcate în picioare.

Dar, Doamne, se gândi ea tristă. Avea să fie atât de greu!

Capitolul 6

- Philly, o strigă Guy din uşa biroului.

- Da, răspunse ea completând contractul de montă pe care-l primiseră ieri.

- Poţi să vii în grajd? Vreau să-ţi arăt ceva.

- Sigur, răspunse ea pe un ton egal, dar era emoţionată. Aşteptase răbdătoare o săptămână întreagă ca Guy şi Derek să-i spună secretul lor. Hainele sosiseră, dar ei nu spuseseră nimic până acum. Acum sosise momentul adevărului. Vin imediat.

- Bine.

Puse contractul completat în fişet, apoi se grăbi în camera ei să ia pachetele. Cele trei cutii băteau la ochi, aşa că intră în spălătorie şi le acoperi cu o pătură curată.

- Care-i treaba? întrebă ea inocentă când ajunse în curtea grajdului.

- O demonstraţie de călărie, răspunse Guy. Ia loc.

Se aşeză în tribună şi aşteptă. Guy deschise poarta şi Derek, călare pe Majun, intră la trap.

Un sfert de oră arătă ce învăţase şi Phillipa îl privea critic. Nu era perfect, dar îşi dădu seama că dacă va continua să călărească, va face progrese.

Inşfăcând pătura şi pachetele, coborî şi se apropie de ei. Derek mângâia gâtul lui Majun.

- Ce zici? întrebă el.

- Te descurci, spuse ea simplu.

- Dar nu e perfect, interveni Guy, ştiind că Phillipa n-ar fi îndrăznit. Mai bine ai lua lecţii de la Phillipa.

- Pare o idee bună, zâmbi Derek.

- Am ceva pentru tine, spuse Phillipa.

- Pe mine mă scuzaţi, mormăi Guy după ce-i privi. Se grăbi să iasă.

- Ce mai pui la cale? întrebă Derek.

Ea dădu pătura la o parte şi-i dădu cutiile. El o privi în tăcere, apoi le deschise. Majun se aplecă peste umărul lui Derek şi trase de o panglică argintie. Scutură capul, făcând panglica să se vălurească în aer.

- Prostovanule, murmură Derek luându-i panglica, dar tonul lui era plin de afecţiune.

Cutiile erau deschise acum şi privi hainele de călărie.

- Deci ştiai, murmură el dezamăgit.

- Doar că învăţai să călăreşti, spuse Phillipa. Te-am văzut de departe, doar o dată. Nu ştiam cât de bine călăreai până astăzi. Mă crezi?

- Te cred, spuse el. Eşti dureros de onestă. Mulţumesc pentru haine. Vor fi mai comode decât blugii.

- Consideră-le ca pe o diplomă.

- Bine, mulţumesc.

- Hei, voi doi. Nu mai vorbiţi, călăriţi, strigă Guy aducându-l pe Shamal înşeuat. Ia, spuse el aruncându-i nişte saci de şa lui Derek. Maria v-a

pregătit prânzul şi eu am adus şi o pătură.

- Despre ce e vorba? întrebă Phillipa.

- Voiaţi să călăriţi în munţi, nu-i aşa? Doar de aceea i-am dat lecţii. Acum Derek ştie să călărească, ţi-am adus calul înşeuat, prânzul e la pachet. Aşa că plecaţi, spuse Guy plesnind-o pe Phillipa pe fund cu capătul frâului.

- Da, domnule! râse Phillipa. Guy îşi făcu mâinile căuş lângă genunchiul ei şi o ridică în şa. Apoi îi arătă lui Derek cum să pună sacii de şa şi curând plecară la trap.

Mergeau mai mult la pas, căci drumurile de munte erau pietroase şi înşelătoare. Deoarece călăreau în şir indian, era greu să vorbească, aşa că mergeau în tăcere. Ştiind că Derek era în spatele ei, se simţea în siguranţă. Se întoarse şi-i zâmbi lui Derek. Zâmbi şi el.

în timp ce era întoarsă încă, o veveriţă traversă poteca. Shamal se sperie şi Phillipa căzu la pământ.

Râzând, se ridică şi-şi scutură blugii.

- Acum ştii că i se poate întâmpla oricui...

Derek descălecase şi venea spre ea îngrozit.

O îmbrăţişă.

- Te simţi bine? întrebă el.

- Da, sigur. Ii zâmbi. Nu încercă să se elibereze.

- Phillipa, spuse el, să nu mai călăreşti singură în munţi. Eu sau un grăjdar trebuie să fim cu tine. Doamne, dacă te-ai fi accidentat? Doctorul e departe

şi poate erai chiar inconştientă.

- Căzăturile grave sunt rare, spuse ea. In plus, o dată am reuşit să mă întorc, deşi aveam glezna ruptă.

Derek o privea îngrozit.

- Ei bine, asta nu se va mai întâmpla.

Phillipa îşi dădu seama că nu i se opunea. El îi dădea ordine şi ea nu se opunea! Oare era datorită faptului că-i păsa din nou cuiva de ea?

- Bine, promit că voi călări în munţi doar cu tine. Oricum, nu prea voi mai merge pe aici. Trebuie să mă concentrez să pregătesc caii pentru sezonul competiţional. Privirea îi era captivată de a lui Derek şi se simţea moale. Se forţă să se ducă la Shamal. Vino, monstrule.

Armăsarul roib o privi întristat. Avea iarbă în bot.

- Mă trânteşti pe jos şi apoi te gândeşti doar la mâncare, îl certă ea blând şi-l sărută pe bot.

- Chiar iubeşti animalul ăsta, observă Derek în timp ce ea încăleca.

- Da. E favoritul meu. Eram aici când s-a născut. L-am ajutat să găsească ţâţa mamei lui şi stăteam noaptea cu el când era balonat. E copilul meu.

- N-ai vrea să-l schimbi cu un copil al tău? întrebă Derek.

Tonul lui nu era timid, dar Phillipa roşi. Işi feri faţa, dar el

îi văzu jena şi veni lângă ea. Aplecându-se în şa îi luă bărbia în mână şi o forţă să-l privească.

- Eşti jenată, spuse el. Ai crezut că mă ofer

voluntar pentru paternitatea copilului? întrebă el mândru.

- Nu, nu, bineînţeles că nu, se bâlbâi ea, dar pulsul îi bătea în gât şi simţea un nod în stomac.

Derek se aplecă şi mai mult şi o sărută. Capul ei se învârtea şi-şi simţea venele arzând. Nevoia de atingerea lui aproape că o durea. Apoi Shamal se dădu în lături, îndepărtând-o pe Phillipa.

Derek era încă aplecat şi privea armăsarul roib cu mânie. Phillipa încercă să-şi înăbuşe chicotitul.

- Ce figură eşti, i se adresă Derek calului, care mesteca frunzele unui tufiş. Phillipa îşi pierdu controlul şi căzu pe gâtul lui Shamal, scuturată de râs.

Soarele se apropia de amiază, aşa că Phillipa îl îndemnă pe Shamal la trap şi o luă pe potecă. Un mic pârâu susura în stânga lor. îl urmară încă puţine mile, apoi pădurea se termină şi ieşiră într-o pajişte.

Călăriră până în mijlocul ierbii şi Phillipa făcu un cerc cu braţul, arătând peisajul. în spatele lor era pădurea întunecoasă. în faţă şi la dreapta erau vârfurile de piatră ale munţilor, cu puţină zăpadă pe părţile umbrite. La stânga erau podişurile şi deşerturile din New Mexico.

- E frumos, spuse Derek. Acum văd de ce îţi place aşa de mult. Apoi tăcu, studiind roşul şi maroul deşertului. Asta e a mea? întrebă el ezitant.

- Da, pajiştea asta şi tot pământul prin care am călărit ca să ajungem aici, sunt ale tale.

- Hmm, spuse el şi Phillipa observă că se concentra.

- Mâncăm? întrebă ea.

- Da. E muncă grea călăritul ăsta.

- Plus aerul de munte, adăugă Phillipa mânându-l pe Shamal înapoi spre copaci. Mi-e o foame de lup.

Phillipa se opri lângă un pin uriaş ale cărui ramuri începeau de la doi metri de sol. Solul de sub copac era aşternut cu ace de pin şi câteva conuri imense erau împrăştiate pe jos. Descălecă. Armăsarul fugi pe pajişte.

- E în regulă? Nu vor fugi? întrebă Derek scoţând sacii de la oblânc.

- Nu. De fapt vor veni încoace puţin mai târziu, după mâncare.

- Seamănă mai mult a câini decât a cai, remarcă el, privindu-l pe Majun cum fugea spre iarbă.

- Sunt cai arabi. Au trăit în corturi cu oamenii de patru mii de ani. De aceea sunt plini de afecţiune.

Ingenunchind pe acele parfumate, întinseră pătura şi despachetară mâncarea. Maria se întrecuse pe ea însăşi. Aveau friptură de vită, pâine de casă, o roată de brânză, struguri şi o sticlă de vin alb.

-A uitat să pună pahare, spuse Phillipa. Vom bea din sticlă.

- Bine că a pus tirbuşonul. Intr-un astfel de decor,

cine are nevoie de rafinament?

Tonul lui era neutru, dar ochii îi străluceau.

Terminară prânzul şi se aşezară pe pătură. Işi dădeau sticla unul altuia şi Phillipa îşi puse braţele deasupra capului, savurând letargia care o cuprinsese.

- Mulţumită? îi şopti Derek la ureche.

- îhî. Tu?

Derek se sprijini pe umăr şi o privi.

- Te superi dacă spun că nu?

Nu se prefăcu că nu-l înţelege. îi studie faţa chipeşă. Nu-i era teamă şi-şi dădu seama că dorea asta de mult timp. O şuviţă de păr atârna pe fruntea lui şi Phillipa nu rezistă impulsului. O aranjă, mângâindu-l.

Derek îi prinse mâna şi o privi în ochi. Ceea ce văzu îi dădu curaj şi o sărută în palmă, apoi se culcă peste ea şi o sărută cu buze puternice şi senzuale.

Limba lui îi cuprindea gura, apoi o muşcă uşor de buze. Ea gemu şi limba ei o căută pe a lui. Privirea i se întunecă şi respiraţia se întretăie în timp ce limba lui îi explora gura.

în cele din urmă el îi dădu drumul şi o privi. Braţele lui tremurau de dorinţă şi trupul ei la fel.

- Phillipa, şopti el, te vreau.

Ea îi zâmbi ademenitor şi-şi puse braţele după gâtul lui.

- Atunci ia-mă, răspunse ea. Şi eu te vreau.

El îngenunche lângă ea şi începu s-o dezbrace.

Degetele lui îi descheiară toţi nasturii de la bluză. Cu o mână o ridică şi-i scoase bluza şi o aruncă. încă ţinând-o cu o mână, îi descheie sutientul şi sânii ei mici şi fermi fură eliberaţi. Ochii lui străluceau şi după ce o aşeză pe pătură se aplecă şi-i sărută sfârcurile. Acestea se întăriră şi Phillipa tremură de nevoia de el.

Curând, cizmele ei fură scoase, la fel blugii şi chiloţii. Derek îi privea trupul. Phillipa vibra şi voia să strige la el s-o atingă. Cuprinzând-o cu un braţ, o mângâie cu un deget peste tot. începu cu fruntea, cu o sprânceană, apoi după ureche, pe nas, pe buze şi bărbie, apoi pe gât. Acolo o mai atinse cu un deget, o mângâie pe umăr şi până în vârful degetelor, apoi se retrase în adâncimea cotului. Ii mângâie coastele şi se apropie de sâni. O mângâie în cercuri până ajunse la sfârc, apoi repetă cu celălalt sân. Când Phillipa nu mai putu suporta, degetele abandonară mişcarea. Parcurseră coastele spre stomac, apoi se aventurară mai jos. Când ajunseră între coapse, Phillipa se arcui.

Işi scoase şi el hainele. Apoi se întinse din nou lângă ea. Ea îl atinse cu degete tremurătoare pe părul de pe piept.

El se rostogoli peste ea, sprijinindu-se pe coate şi începu s-o mângâie. Ii mângâie părul şi o sărută pe ureche. In timp ce mâinile îi alunecau pe gâtul şi pe umerii ei, limba lui îi pătrunse în ureche. Phillipa se arcui cu disperare spre el în timp ce el îi cuprindea sânii în mâinile mari, prinzându-i sfârcurile între degetul mare şi arătător. Icnind, ea îl cuprinse de mijloc şi-l trase spre ea.

O sărută pe buze. Ea ţipă de dorinţă. In curând fură un singur trup, mişcându-se într-un ritm ancestral, bucurându-se cum Phillipa nu crezuse că e posibil.

In cele din urmă se consumară şi Derek căzu lângă ea. Răsuflarea lui îi răcorea gâtul şi braţele lui o strângeau.

O clipă, se gândi vinovată la Konrad, apoi hotărî că el ar fi aprobat-o. Contele îi ordonase să nu se îngroape în amintiri despre el. De asemenea, avea senzaţia că în ciuda certei cu tatăl lui Derek ar fi fost mulţumit ce bărbat alesese.

Il sărută pe Derek pe ochii închişi, apoi pe gură. El gemu de plăcere şi deschise ochii, înecând-o în albastrul ochilor lui. Phillipa zâmbi şi-l mângâie pe pieptul lat. Pentru prima dată după luni de zile, nu mai era îngrijorată şi viitorul părea luminos.

Capitolul 1

- Derek? şopti Phillipa din braţele lui.

- Da?

- Dormi?

- Acum nu, spuse el ridicându-se într-un cot.

Phillipa chicoti şi-şi puse capul pe umărul lui.

- îmi pare rău.

- Nu trebuie. Chiar acum te aud gândindu-te: de ce ar vrea să doarmă? N-am dormit doar trei nopţi păzind iapa asta şi aşteptând să fete.

- Nu te-ai supărat, nu-i aşa? întrebă ea.

- Nu, admise el. Au început să-mi placă animalele astea şi aş vrea să văd cum se naşte un mânz. Bineînţeles, continuă el rostogolindu-se peste ea, îmi pot imagina alte peisaje unde am putea sta aşa. Dezbrăcaţi pe o plajă luminată de lună în Capri, de exemplu, murmură el adulmecându-i sânii. într-o cabană la munte cu zăpada căzând afară...

- Derek. Te rog, opreşte-te. Trebuie să fiu trează.

- Mie îmi pari trează, spuse el prinzându-i sfârcul între buze prin ţesătura cămăşii.

- Diavole! Nu asta voiam să spun, şi tu...

Sărutul lui îi înăbuşi cuvintele şi-i înlătură protestele. Braţele ei i se încolăciră pe gât, trăgându-l spre ea.

Degetele lui îi desfăcură nasturii de la bluză, şi ea gemu când buzele şi limba lui o atinseră pe gât şi pe sâni. Se arcui către el.

- Nu, aşteaptă, spuse ea, împingându-l cu o mână şi ridicându-se. îşi scutură paiele din păr şi-şi încheie bluza, dându-şi seama că Luiba lovea monoton peretele boxei. Trebuie să văd ce mai face. Poate a intrat în travaliu.

- Doamne, oftă el, trântindu-se în fân.

Liuba începuse să aibă dureri, dar nu era gata. Phillipa se întoarse în dormitorul lor improvizat. Admiră trupul magnific al lui Derek. Pieptul lui puternic se ridica şi cobora în timp ce moţăia.

Philipa se aşeză lângă el. în timpul celor trei zile de la excursia pe munte, Derek menţionase vânzarea cailor doar de câteva ori în treacăt. Se consultase cu Guy, omiţând faptul că făcuseră dragoste, şi fuseseră de acord că lui Derek caii începuseră să-i placă.

Acum, inamicul or numărul unu era timpul. Phillipa era sigură că dacă ar fi avut mai mult timp l-ar fi făcut pe Derek să nu mai vândă ferma. Problema era să găsească un motiv viabil de a amâna vânzarea. în cele din urmă crezu că găsise unul.

- Derek, despre vânzarea cailor...

- Tot vreau să-i vând, interveni el.

Se forţă să vorbească vesel, deşi cuvintele lui o înjunghiaseră.

- Ştiu asta, dar voiam să discutăm când...

Derek se ridică şi-şi dădu jos paiele de pe cap.

- Bine, spune.

Phillipa inspiră adânc şi murmură o rugăciune.

- Cred că ar trebui să aşteptăm cu vânzarea cailor până după Concursul Egiptean.

- Intâi, ce e Concursul Egiptean şi în al doilea rând, de ce?

- Concursul Egiptean e o paradă pentru cai egipteni pursânge sau corciţi. E plin de prestigiu şi doar elita cailor arabi va fi acolo. Caii care sunt premiaţi îşi vor dubla probabil valoarea.

- Dar nu te gândeşti să mergi cu toţi caii din fermă?

- Nu, bineînţeles că nu. Doar şase sau şapte dintre ei. Dacă se vor comporta bine, reputaţia şi valoarea întregii ferme vor creşte.

Derek îi ridică mâna şi tăcu câteva minute, evaluând ceea ce spusese ea. Degetul lui mare trasă un cerc pe palma ei, înfiorând-o. Se luptă cu senzaţia şi-şi dădu seama că unghiile ei se înfipseseră în palma mâinii libere. Se forţă să se relaxeze şi Derek spuse:

- Bine, vom aştepta.

- O, Derek, mulţumesc.

El îi privi faţa strălucitoare.

- Sper că nu pui ceva la cale.

- Bineînţeles că nu, spuse ea inocentă. Vreau să-l călăresc pe Shamal la concursul acela, asta e tot. De asemenea, îmi va da timp să-mi caut o slujbă nouă. Amândouă afirmaţiile erau adevărate.

- Unde vei căuta de lucru?

- Probabil în Arizona sau California. Acolo sunt mai multe ferme de cai arabi ca în altă parte.

- Deci n-ai nici o şansă pe Coasta de Est? întrebă el. îşi ţinea capul aplecat şi rupea un pai în bucăţi mici.

Phillipa îl privi, încercând să ghicească ce voia să spună cu întrebarea aparent inocentă. Suna ca şi cum ar fi vrut s-o aibă în preajmă, dar nu-i venea să creadă. Admise că devenise important să facă dragoste, îi reînviase o parte din ea care se ofilise de la moartea lui Konrad. Dar nu putea spera la mai mult. Nu era proastă şi ştia că erau depărtaţi la ani-lumină unul de altul, ca interese şi moduri de viaţă. Ar fi fost mai bine să savureze relaţia, luând ce voia şi neaşteptându-se la prea mult.

- Mi-e teamă că nu, răspunse ea.

Derek îi luă bărbia în mână şi-i studie faţa. Părea că e în dilemă, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar nu-şi găsea cuvintele. Aşteptă ca el să zică ceva. Brusc, auzi mişcări agitate în boxa alăturată.

- Scuză-mă, dar mai bine mă uit să văd ce face Liuba. Derek se închise în el. Ceea ce voia să spună se pierduse şi Phillipa era frustrată şi dezamăgită.

Ieşi din boxa în care dormise cu Derek şi privi în cea alăturată. Iapa murgă, transpirată, se agita în boxă. Din când în când se aşeza, apoi căuta o nouă poziţie.

Phillipa se întoarse la Derek.

- E timpul, şopti ea.

El se ridică şi vru să treacă pe lângă ea. Ochii îi străluceau de emoţie şi părea un copil.

- Stai, spuse ea, prinzându-l de braţ. Să aşteptăm să se aşeze. Dacă ne uităm la ea înainte să se aşeze, poate fi jenată şi va încerca să păstreze mânzul.

- Pot face asta?

- Da. O iapă din Arizona a fost atât de deranjată de oamenii din jurul ei încât a fătat în picioare. Mânzul a căzut de sus.

Phillipa se întoarse şi se sprijini de pieptul larg al lui Derek. In timp ce el o îmbrăţişă, se gândi ce firesc era s-o ţină în braţe.

O dată ce agitaţia se opri în boxa alăturată, îl conduse acolo. Burta iepei tremura şi Derek o prinse pe Phillipa de braţ şi arătă.

- Ce e asta?

- Picioruşele din faţă. Stă cu nasul între picioarele din faţă, cam aşa, îi demonstră ea. Ai putea spune că plonjează în viaţă.

- Nu e rău să fii născut aşa, spuse Derek, privind mânzul care ieşea încet.

Din când în când, Liuba îşi ridica privirea de la podea şi privea peste umăr să vadă ce se întâmpla. Apoi, aparent satisfăcută că totul era în ordine, se întindea iar jos şi împingea.

Phillipa scoase un cuţit de vânătoare ascuţit din teaca de la centură.

- E pentru cordonul obilical? întrebă Derek.

- Nu, cordonul ombilical se va rupe când iapa se va ridica. Cuţitul e pentru cazul când placenta nu se va rupe. In mod normal îl va rupe cu copitele din faţă, dar dacă nu se va întâmpla asta si dacă nu e cineva pe aproape să ajute, mânzul se poate sufoca.

- Sunt multe lucruri care pot să meargă prost, nu-i asa?

- Da, si asta e doar o parte din ele.

In acel moment mânzul iesi din trupul mamei lui. Un mic cap umed se agita printr-o gaură în placentă. Râsul încântat al lui Derek umplu grajdul, o însfăcă pe Philipa si o învârti în jurul lui.

- Doamne, ce interesant.

- E minunat, nu-i asa? spuse ea zâmbindu-i. Dar acum trebuie să trecem la treabă. Mama lui îl va linge până se va usca, dar o voi ajuta ca să nu răcească. Poţi să-mi aduci prosoapele si sticla cu alcool iodat?

Liuba se ridicase si bea apă. In spatele ei, mânzul stătea pe paie nechezând subţire. Phillipa intră în boxă si luând animalul de un picior, îl întoarse pe spate.

- E un băieţel, îi spuse lui Derek. Vrei să-l ţii cât tratez cordonul ombilical?

- Uf... bine.

Liuba se întorsese de la iesle si privea curioasă cum aveau grijă de puiul ei. Isi mişcă buzele si vărsă apă pe gâtul lui Derek.

-Asta ca mulţumire, spuse Derek.

- Sărmanul mânz, râse Phillipa luând un prosop si frecându-l.

După ce mânzul se zvântă, cei doi se dădură înapoi şi-l priviră cum se chinuia să se ridice în picioare. încercă de câteva ori, dar curând se ridică şi se împletici spre mama lui.

- Ce mai e de făcut? întrebă Derek, aruncând un prosop umed pe umăr.

- Trebuie să ne asigurăm că îi dă să sugă, ca el să capete coraslă.

- Şi ce e, mă rog, colasra?

- Primul lapte. E bogat în anticorpi şi e laxativ. Un mânz care nu-l capătă e în formă proastă. Trebuie să iei de la veterinar, sau mânzul moare de infecţie.

Derek îşi scutură capul.

- încep să cred că cu cât afli mai multe despre cai, cu atât mai puţine ştii, de fapt.

-Acum devii un călăreţ. Asta simt.

Mânzul o împungea pe Liuba în piept. Gura lui mică se agita şi apuca tot ce putea, căutând lapte. O apucă pe Liuba de buza de jos şi începu să sugă. Ea clipi de câteva ori şi le aruncă o privire care spunea: vreţi să faceţi ceva cu prostănacul ăsta?

-Vrei să-l ajuţi? întrebă Phillipa.

- Sigur. Spune-mi ce să fac.

- Pune-ţi degetele în gura lui şi lasă-l să înceapă

să sugă. Apoi du-l la uger şi pune-i puţin lapte în gură.

- Dacă mă loveşte Liuba?

- Nu cred. Probabil vei fi mai blând ca mânzul. Coada lui flutura în sus şi în jos. Derek urmă instrucţiunile Phillipei şi curând noul-născut sugea fericit.

Treizeci de minute mai târziu, terminaseră. Liubei i se dăduseră tărâţe, paiele ude fuseseră înlocuite. Cei doi ieşiră la braţ din grajd şi priviră stelele.

- Ştii că trebuie să ne trezim într-o oră? murmură Phillipa punându-şi capul pe braţul lui.

- Atunci, am putea foarte bine să stăm treji şi să privim stelele, îi şopti Derek în păr.

Priviră în tăcere stelele albe pe cerul albastru.

- Vreau să-ţi mulţumesc, spuse Derek brusc.

Tresărind, Phillipa întoarse faţa spre el.

- Pentru ce?

- Pentru că ai împărţit naşterea cu mine. Ii prinse buzele cu ale lui. Ea simţi o căldură dulce prin corp. Se simţea mai aproape de el ca alte daţi. Eşti o femeie remarcabilă, îi şopti el în ureche.

Un meteorit venea spre pământ. Phillipa îşi puse o dorinţă, dar văzând faţa umbrită a lui Derek, recunoscu tristă că visul ei era zadarnic.

*
*   *

- Ce naiba ai făcut? strigă Phillipa la Derek care ieşea din grajdul armăsarilor. Hainele lui erau murdare, avea murdărie pe faţă şi părea mulţumit în

timp ce-şi ştergea mâinile pe o cârpă.

- O mică surpriză, spuse el. Făcându-i semn lui Ignacio, Derek luă frâul lui Kamar din mâna Phillipei şi întoarse iapa spre tânărul mexican.

- Dar trebuie să... începu ea, dar tăcu în timp ce Derek o împingea în grajd. O duse la o boxă şi scoase apă din iesle cu o găleată.

- Ce faci?

- Ssst! Priveşte.

Îl privi bănuitoare şi se întoarse către iesle. Suspină de surpriză când văzu că se umple de jos.

- Umplere automată! Ai reparat sistemul, spuse ea cu respect. Zâmbind, Derek făcu o plecăciune. Konrad voia asta de ani de zile, dar n-a reuşit s-o repare. Mulţumesc, şopti ea, sărutându-l pe obraz.

Derek îşi puse un braţ în jurul ei şi ieşiră în curte.

- Mi-am dat seama că ne va scuti de multă muncă, aşa că am început s-o repar acum câteva zile.

- De ce nu mi-ai spus?

- Voiam să-ţi fac o surpriză.

- Sunt surprinsă. Credeam că te ocupi de contractele de montă.

- Le-am terminat. Am economisi mult timp dacă le-am pune pe calculator. Cred că voi lăsa asta viitorului proprietar.

Phillipa se simţea ca şi cum ar fi fost lovită în stomac. Ea şi Derek lucraseră în tandem atâtea zile de la naşterea mânzului încât aproapoe că-i uitase

intenţiile. îndrăznise să spere că abandonase planurile de a vinde ferma.

-Atunci, de ce te-ai deranjat să repari apa? întrebă ea.

Derek se făcu că nu aude, admirând grajdurile şi pajiştile.

- M-am gândi că un astfel de sistem va adăuga valoare fermei şi poate se va vinde mai uşor.

-Nu cred. Fermele sunt greu de vândut. Ar putea dura ani de zile s-o vinzi, conchise ea, vrând să-l înţepe.

-Vom încrucişa degetele, spuse el jovial. Mai bine mă spăl. Ne vedem la prânz. O sărută în creştetul capului şi se îndreptă spre casă.

-Da, spuse ea în spatele lui. Ne vedem la prânz.

Se întoarse şi se îndreptă spre locul unde Kamar şi Ignacio o aşteptau. Oboseala zilelor de muncă cu prea puţin somn o copleşea. îşi făcu curaj, ştiind că mai avea cinci cai de călărit azi.

Kamar îşi puse botul mătăsos pe gâtul Phillipei. Simţi lacrimi în ochi şi le şterse. Erau urmarea extenuării şi a înfrângerii, căci se părea că toate eforturile ei şi ale lui Guy fuseseră în van. Derek era hotărât. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să renunţe şi să înceapă să-şi caute o altă slujbă.

Atinse gâtul lung, arcuit al lui Kamar cu degetele. îşi încleştă fălcile. Nu era învinsă încă. Mai erau două săptămâni până la Concursul Egiptean şi multe se puteau întâmpla în două săptămâni. Cum ar fi spus

Guy, bătălia nu e încheiată până la ultimul cartuş.

Capitolul 8

- Guy, strigă Phillipa din curtea grajdului. Nu uita să spui organizatorilor că voi schimba harnaşamentul între rundele treizeci şi patru şi treizeci şi cinci, optzeci şi şapte şi opzeci şi opt şi o sută optsprezece şi o sută nouăsprezece.

Derek se sprijinea de camionetă, cu braţele încrucişate la piept şi cu o expresie amuzată pe faţă.

- N-ai altceva mai bun de făcut decât să faci plajă? îl tachină ea.

- Ba da, dar mai degrabă o privesc pe generăleasa O'Keefe dând ordine soldaţilor.

Phillipa se strâmbă şi se întoarse spre Fabio.

- Fabio, cheamă potcovarul să fie aici mâine. Nu accept scuze, pentru că l-am pus să facă semn pe calendar când a fost pe-aici luna trecută.

- Si, senorita.

Phillipa îşi puse mănuşile, dar nu reuşi. Frustrată, încercă din nou. De departe, îl auzi pe Guy adresându-i-se.

îi privi pe Tomy şi pe Shamal, care o aşteptau. încercă să meargă, dar fiecare pas o trăgea în jos.

- Phillipa? Philly? auzi un strigăt. Ti-e bine? îşi roti capul greu şi-l privi pe Guy.

- Da, bineînţeles.

- Ce zici?

- Despre ce?

- Noile potcoave pentru Kamar.

- Păi... sună bine.

Ajunse lângă Shamal şi luă frâul de la Tommy. Aranjă scara cu mâna dreaptă şi ridică piciorul. Scara părea prea sus şi totul începu să se învârtească în jurul ei. Văzu pământul apropiindu-se şi apoi întunericul.

*

* *

Doctorul Milan strânse stetoscopul şi-l puse în geantă. Cu mâinile la spate, o privi sever pe Phillipa.

- Ei bine? întrebă ea, devenind nerăbdătoare.

- Epuizare, îi spuse Milan lui Derek.

- Hmm, făcu Guy.

- Ce să facem? întrebă Derek.

- Ştiţi, sunt vie şi conştientă! exclamă Phillipa exasperată. Lăsaţi-mă să mă odihnesc vreo două zile şi mă voi simţi bine.

- Dar nu te vei odihni, spuse doctorul blond şi chipeş. Vei sta în pat vreo două ore, apoi te vei îngrijora despre una şi alta şi te vei duce în grajd.

- Atunci trebuie să schimbăm peisajul, anunţă Derek. Ii zâmbea în timp ce ea stătea pe perne, dar era o umbră de îngrijorare în ochii lui albaştri.

- Bună idee, spuse Guy.

- O clipă! N-am timp să-mi iau vacanţă. Plecăm în Kentucky săptămâna viitoare!

- Se respinge. Iţi iei două zile libere şi mergi undeva să te odihneşti, dădu doctorul sentinţa.

- Mare odihnă, mormăi ea, trăgându-şi cearşaful

sub bărbie şi încruntându-se. Voi sta într-o cameră de hotel, singură, două zile şi-mi voi face griji ce se întâmplă aici.

- Ba nu, spuse Derek. Vin cu tine.

- Asta voiam şi eu să sugerez, spuse Guy mulţumit.

- Nu ţine nimeni cu mine? strigă Phillipa.

- Nu! răspunseră toţi trei în cor.

Văzând-o îngrijorată, lui Guy îi fu milă de ea. Stând pe marginea patului vechi de alamă, îi ridică mâna şi i-o strânse.

- Va fi în regulă, Ignacio va călări cei şapte cai care merg la concurs şi voi fura un grăjdar de la Barbara. Acum, odihneşte-te în timp ce Maria îţi face bagajele şi vei pleca împreună cu Derek.

Doctorul Milan o mângâie pe umăr, îşi luă geanta şi plecă. Guy îi prinse faţa în palme şi o sărută pe frunte. Apoi ieşi şi el. Doar Derek rămase. O luă pe Phillipa în braţe şi-şi îngropă faţa în părul ei.

- Să nu mai faci asta, spuse el.

- Voi încerca. Dar te rog, nu te mai agita din cauza mea. Mă enervează.

- îmi place să mă agit din cauza ta, şi-mi place să fac asta. Gura lui o atinse uşor pe a ei. Şi asta mă distrează, de asemenea, adăugă el lingându-i urechea şi coborând pe gât.

- Derek! Trebuie să mă odihnesc, şi tu faci asta imposibil.

- Nu. Doar ca să visezi frumos.

îl privi maliţios.

- Dacă ţi-aş fi făcut aşa, ai fi spus că te aţâţ.

- Recunosc că sunt vinovat, spuse el. Păcat că trebuie să dormi. Te las. Plecăm după prânz, adăugă el ridicându-se din pat.

- Unde mergem?

- Nu ştiu. Unde putem merge pentru două zile?

- Putem merge la Four Corners să privim camioanele cum trec.

- Te rog, spuse el cu durere.

- Bine, atunci ce zici de Taos?

- Taos. E o colonie de artişti, nu-i aşa?

- Da. E frumoasă şi cred că ţi-ar plăcea. în plus, dacă eşti la fel cu ceilalţi din est, vei dori să vezi indieni şi cea mai frumoasă rezervaţie e acolo.

- Sună bine. Acum, dormi. îi făcu cu ochiul din prag şi plecă.

Phillipa se gândi că vacanţa ei neaşteptată devenea din ce în ce mai atrăgătoare.

Phillipa se trezi când ajunseră în Taos. Căscând se întinse în scaunul Porscheului şi clipi la şirul de camioane şi autoturisme care se târau pe îngusta stradă principală.

- Ce oraş mare, remarcă Derek. Imaginează-ţi, am observat deja două semafoare.

- Astea sunt toate, dar nu râde de ele dacă vorbeşti cu vreun localnic. Sunt mândri de al doilea semafor.

- Unde vom sta?

- La *Taos Inn,* răspunse Phillipa. Te avertizez că e vechi şi părăginit, dar are o atmosferă minunată.

- Sunt sigur că e apreciat de gândaci.

- Diavole! spuse Phillipa lovindu-l pe Derek peste braţ. Am spus părăginit, nu murdar.

- M-ai mai liniştit. Şi cum îl găsim?

- Mergi înainte.

- Ne va lua vreo două minute.

- Cinci, îl corectă Phillipa în timp ce o luau pe o stradă pietruită.

în cele din urmă, în dreapta se văzu o veche clădire din

chirpici pe a cărei firmă scria *Taos Inn.* Derek o luă pe o mică alee care ducea la parcare.

Deşi era iunie, Phillipa observă că turiştii nu invadaseră încă colonia mică de artişti şi erau multe camere disponibile în vechiul hotel. în câteva minute, căpătaseră o cameră.

Phillipa îşi lăsă geanta pe pat şi admiră mobila spaniolă sculptată şi pictată. Căminul era curat. Oftă şi-şi dori ca ea şi Derek să fie aici iarna ca să se poată odihni îmbrăţişaţi şi să privească flăcările.

Auzindu-l pe Derek strigând din baie, se duse după el. îl găsi privind uimit cada.

- Are picioare!

Cada avea nişte picioare cu gheare care păreau să se ţină tenace de gresie. Râzând, Phillipa se sprijini de Derek. Braţul lui o cuprinse şi ea îi savură

atingerea.

- Acum că am stabilit că avem cadă şi că are picioare, cine o va folosi întâi? întrebă Phillipa.

- Tu întâi. Trebuie să sun în est. O sărută pe creştet şi se îndreptă spre uşă. Fiindcă veni vorba, ce facem diseară?

Işi dădu seama de posibila aluzie şi faţa lui se înroşi. Phillipa se bucură de jena lui, mai ales că de obicei el o făcea să roşească.

- Vrei să spui în afară de ceea ce e evident?

- Da, spuse el.

- Credeam că vom merge cu maşina la pârtiile de schi şi vom lua cina la Casa Cordova, răspunse ea.

- Vom mânca iar mâncare cu portocale? întrebă Derek.

- Nu. Phillipa râse. In ciuda numelui, nu e spaniolă. Bucătăria e continentală.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură el înainte de a dispărea în dormitor.

Phillipa lăsă uşa întredeschisă şi-l putea auzi. Ştia că era o prostie, dar o făcea să se simtă în siguranţă. Fredonând, începu să umple cada în timp ce se dezbrăcă.

Oftând de mulţumire, se scufundă în apa fierbinte şi simţi cum toată îngrijorarea şi epuizarea din ultimele săptămâni i se scurgeau din trup. Stătu cu ochii închişi, ascultând vocea lui Derek, până când apa începu să se răcească. Deschise ochii şi luă

săpunul.

în timp ce se săpunea, se gândea ce diferită era relaţia asta de cele pe care le avusese. Chiar şi cu Konrad nu avusese aşa o apropiere, acest sens de parteneriat egal cu altcineva. Diferenţa de vârstă dintre Konrad şi ea dăduse relaţiei lor o trăsătură profesor-elev. îl iubise aşa de mult încât atunci când murise nu credea că va rezista. Acum, datorită bărbatului din camera alăturată, durerea se risipea. Nu-l va uita niciodată pe contele Konrad von Hochsburg, dar acum ştia că va supravieţui.

Lucrând împreună în fiecare zi, aveau nevoie de mai puţine cuvinte. Se înţelegeau atât de bine, comunicarea lor aproape că era telepatică. Aveau şi neînţelegeri. Phillipa se burzuluia puţin când Derek îşi asuma responsabilităţi pe care ea le considera ale ei şi orgoliul masculin al lui Derek îi întuneca judecata câteodată când îl corija la lecţiile de călărie. în mare, însă, lucrau ca o echipă, se gândi ea, în ciuda scopurilor lor opuse.

- Hei, te-ai înecat? strigă Derek de cealaltă parte a uşii.

- îmi trag putere din apă.

- Numai sirenele fac aşa şi tu nu eşti una.

- De ce nu? întrebă Phillipa râzând în timp ce ieşea din cadă şi se înfăşura cu un prosop.

- Eşti deja o centaură şi eu nu-mi pot imagina decât o singură creatură mititică o dată.

- Eşti prea structurat, dragă omule de ştiinţă, spuse ea deschizând uşa şi mângâindu-l pe obraz.

-Atunci, vrăjeşte-mă să pot uita realităţile lumeşti. O luă în braţe şi o sărută pe gât. Prin prosopul subţire, ea îi simţea trupul tare. Gura lui puse stăpânire pe a ei. Ea tremura de dorinţă.

Derek se retrase, cu ochii strălucind de emoţie. Degetele lui îi aţâţau sânii. Atingerea lui uşoară o excită mai mult decât cea mai intimă mângâiere şi ochii i se închiseră pe jumătate.

- N-am răbdare până la noapte, şopti el.

Ea îşi simţi pulsul în gât şi dorinţa o cuprindea. Oricum, nu voia ca el s-o întreacă în jocul lor. Dându-şi capul pe spate, spuse:

- Ei bine, dacă nu vrei cina...

Derek făcu o faţă comică şi ea îşi stăpâni chicotitul.

- Hei, n-am spus asta, obiectă el.

Phillipa oftă.

- Văd că în ordinea preferinţelor tale eu vin după desert.

Derek o luă de talie şi o ridică până când ochii lor fură la
acelaşi nivel.

- Ai merita o bătaie, dar mă abţin. Există feluri mai interesante de a-mi petrece timpul cu tine.

Lăsând-o iar jos, Derek dispăru în baie şi curând se auzi duşul.

Phillipa îşi deschise valiza şi luă rochia pe care Maria insistase s-o ia cu ea. O puse pe ea şi se uită în oglinda de pe uşă. Rochia avea multă dantelă care se revărsa până la picioare. Era provocatoare, arătându-i pielea bronzată pe ici pe colo. Phillipa îşi puse un şirag de perle la gât care străluceau pe pielea ei aurie.

Işi strânse braţele la piept, încercând să oprească emoţiile confuze. Se simţea ca şi cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii. Ceea ce făcea era periculos, emoţiile ei deveneau prea adânci. Incepuse încercând să salveze ferma, dar acum era prinsă în joc.

Calmându-se, alungă gândurile pline de panică, amintindu-si că venise în Taos să se relaxeze si să nu-si mai facă griji. îndreptându-si umerii, se hotărî ca în noaptea asta antrenoarea de cai să dispară si în locul ei să fie doar o femeie.

*

* *

Derek îsi răsuci ceasca si bău ultimul strop de cafea. întâlni privirea Phillipei si ea se bucură de aprecierea caldă din ochii lui. Stăteau de trei ore în vechea clădire de chirpici a Casei Cordova, discutând si nici măcar o dată nu se referiseră la cai. Vorbiseră despre cărţi si muzică, politică si despre amintirile din copilărie.

Se lăsase tăcerea. Chelnerii strângeau mesele. Erau ultimii oaspeţi care rămăseseră.

- Trebuie să te întreb ceva, spuse Derek.

Phillipa simţi că i se uscase gura si inima îi bătea

cu putere. îsi împreună degetele în poală si-si ordonă să fie calmă.

- Da? spuse ea slab.

Ezitând, el bătu cu degetele în masă. Privirea lui îi rătăci prin sală si în cele din urmă se fixă asupra ei.

- Poţi să abandonezi?

Rămase şocată.

- Ce să abandonez? întrebă ea.

- Caii.

Nu anticipase întrebarea asta, dar stia că era importantă. Phillipa se rugase s-o ceară de soţie. Dar acum se confrunta cu această întrebare neasteptată si ezita, fără grai.

Ştia, cu o siguranţă inexplicabilă, că probabilitatea ca Derek s-o ceară de nevastă depindea de răspunsul ei la această întrebare. Inchise ochii şi încercă să-şi stăpânească emoţiile. Nu mai putea nega. Se prefăcuse că aveau o aventură plăcută, dar nu se mai putea minţi. Il voia.

Era simplu. Trebuia doar să renunţe la cai. Dar putea să înceapă o relaţie pe viaţă cu o minciună? Ştia răspunsul. Tristă, văzu cum visul unei vieţi împreună cu Derek Remmington se risipea. Il privi pe Derke în ochi şi spuse:

- Nu.

Surpriza şi dezamăgirea se oglindiră pe faţa lui, dar îşi reluă repede masca impasibilă. Ridicând din umeri, se sprijini în scaun şi-şi umplu pipa.

Phillipa voia să-şi strige durerea, dar nu se putea

întoarce. Nu putea să renunţe la ce era important în viaţa ei doar ca să fie cu Derek. Dacă ar fi făcut asta, ştia că va deveni rea şi dragostea pe care o simţea acum pentru Derek s-ar fi transformat în ură.

Işi apăsă fruntea cu degetele. Il iubea pe Derek Remmington. Il iubea şi nu-l putea avea. Avea un nod în gât şi se întinse peste masă să-i ia mâna.

Degetele lui puternice le cuprinseră pe ale ei şi el murmură:

- Ce-ar fi să ne întoarcem la hotel şi să facem ceea ce e evident?

Tonul lui blând era ca un balsam pentru inima ei rănită. Dădu din cap că da, neîndrăznind să vorbească. Merseră cu maşina în tăcere înapoi în Taos. Derek îşi ţinea mâna pe a ei, luând-o doar ca să schimbe vitezele. Când plecaseră să ia cina, Phillipa sperase că vor privi stelele când se vor întoarce, dar acum nu regreta drumul, gândindu-se la un singur lucru. Voia să fie în braţele lui Derek, să fie aproape de el, să fie iubită, cât timp le mai rămânea.

Când uşa camerei de hotel se închise în spatele lor, ştia că nu vor pierde timpul. Se dezbrăcară repede şi se aruncară unul în braţele celuilalt cu disperare.

Gura lui Derek coborî aspru şi poruncitor pe a ei. Ea ţipă de durere, dar îl trase mai aproape. Derek îşi vârî mâinile în părul ei, dându-i capul pe spate şi sărutând-o intens. Sânii ei se striviră pe pieptul lui şi

părul de pe pieptul lui îi excita sfârcurile.

Se despărţiră să respire şi Derek o luă pe sus şi o duse în pat. Acum îi cunoştea trupul şi mâinile lui călătoreau pe pielea ei înfierbântată, atingându-i punctele sensibile şi ridicând-o pe valurile pasiunii.

Ea îl luă de umeri, simţindu-i muşchii. îl trase peste ea, cerşind uşurarea. El o aţâţa cu buzele, limba şi mâinile. Phillipa îl strigă pe nume şi deodată fură un singur trup. Când în cele din urmă Derek se înmuie, murmurându-i numele, îl mângâie pe păr până se relaxă total. El se prăbuşi lângă ea, ţinând-o îmbrăţişată, şi curând adormi.

Phillipa se ridică într-un cot şi se aplecă protectoare deasupra lui, mângâindu-i părul. îl admiră: buzele blânde întredeschise în somn, gâtul ca un stâlp, genele care-i umbreau pomeţii obrazului. Ochii ei se desfătară cu torsul lui auriu, cu picioarele musculoase, cu braţele puternice. Se întinse şi încercă să-şi alunge dragostea, să-l facă o amintire.

Era evident că el nu-i putea înapoia pe deplin dragostea, doar în condiţiile lui şi asta nu includea caii. Şi ea ştia că nu putea renunţa la ei. Phillipa se temea că dragostea ei nu va supravieţui vânzării fermei. Mai bine îşi gâtuia emoţiile în faşă.

Contemplă tristă viitorul. In câteva săptămâni va da coarda lui Shamal unui străin care-l va duce departe şi curând şi ceilalţi cai vor fi vânduţi. Apoi va pleca şi Derek.

Se va întoarce la viaţa lui ocupată, lăsând-o printre ruine. Phillipa se ridică şi aruncându-şi un halat pe ea, privi pe fereastră. Răsăritul argintiu se furişa pe platourile din est, dar asta n-o linişti. Ştia că va supravieţui, fusese mereu o luptătaore, dar acum era în prăpastie şi era demoralizant să contemple lungul urcuş care o aştepta.

Poate că ea şi Derek vor putea rămâne prieteni, deşi era puţin probabil. Şi poate într-o zi va găsi un cal pe care-l va iubi ca pe Shamal. Trebuia să supravieţuiască următoarelor săptămâni cu demnitate. Se întreba de ce hotărâse soarta capricioasă ca ea să îndure o pierdere atât de mare şi se rugă să nu mai aibă parte vreodată de aşa ceva. Sigur, nu mai avea ce să se întâmple mai rău decât atât.

Capitolul 9

- Are o voce plăcută, Sharon, spuse Phillipa punându-şi receptorul sub bărbie şi chinuindu-se să-şi termine lista cu bagaje. Abia aştept să-l văd, dar mi-e teamă că va trebui să aştepte până după Concursul Egiptean. Lucrurile au fost ca un stup întărâtat aici, şi ştii că-l avem pe Derek...

Receptorul îi fu smuls din mână şi trântit în furcă.

- Cum, îl avem pe Derek? strigă o voce în spatele ei. Hârtia şi pixul îi zburară din mână în timp ce se întoarse mânioasă spre el. Când îl văzu, se dădu înapoi. Faţa lui era desfigurată de furie. Ochii lui nu mai păreau albaştri, ci negri de furie şi mâinile îi erau strânse pumn. O clipă îi fu teamă că o va lovi.

încetul, cu încetul îşi recăpătă curajul. Derek era atât de aproape încât trebuia să-şi dea capul pe spate ca să-l înfrunte.

- De ce îmi închizi telefonul când vorbesc cu o prietenă?

Pronunţă fiecare cuvânt rar, muşcând consoanele cu
mânie.

- Şi ce voiai să-i spui prietenei tale? Că îl avem pe Derek jucat pe degetul mic? O luă de deget, trăgând de el.

- Eşti beat sau nebun? întrebă ea aspru. îşi trase mâna şi trecând pe lângă el, ajunse în centrul livingului.

- Nici una, nici alta. Doar dezgustat. Am auzit câteva conversaţii azi, spuse el mai liniştit, dar cu ochii încă scăpărând.

- Da?

- Da? o îngână el. O faci pe inocenta, dar nu-ţi mai merge. Am fost în grajd după prânz, evident mai devreme decât eram aşteptat. Guy şi Ignacio erau în magazie bând bere şi jucând şah.

- Şi ce dacă? Au dreptul să se distreze.

- Nu ce făceau, ci ce spuneau făcea totul mai interesant, Philly dragă. Vorbeau despre mine şi râdeau. Mândria jignită îi tremura în voce. Guy a propus un toast pentru felul în care m-ai manipulat şi m-ai jucat pe degete. Apoi au băut în cinstea fermei spunând că nu mai am nici o şansă s-o vând, căci m-ai vrăjit. Vocea lui devenise un murmur, dar căpătă putere în timp ce mânia îl cuprindea din nou. Te-ai folosit de mine şi de trupul tău ca să capeţi ce voiai! Doamne, Phillipa, dacă trebuie să fii târfă, nu poţi măcar respecta regulile profesiei? Cea mai ieftină târfă din Hartford ar fi fost mai cinstită cu mine. Cel puţin cu ea aş fi ştiut preţul de la început.

îi era rău de la din stomac de mânie şi începu să tremure.

- Cum îndrăzneşti să mă acuzi de aşa ceva? Nu te-am minţit niciodată!

- Pe dracu'! De ce n-ai spus deschis că voiai să

faci dragoste, dar preţul era slujba ta şi ferma?

Nu mai suporta durerea şi voia să-l rănească la rândul ei.

- Eşti dezgustător! Şi ştii care e problema ta? Nu eşti supărat că am fost nesinceră cu tine. Dar ţi-am rănit orgoliul. Nu poţi să crezi că o femeie poate face dragoste cu tine şi să nu poată să se îndrăgostească de tine, continuă Phillipa. Trebuia să rămân la prima impresie despre tine, căci era corectă. Eşti un bărbat răsfăţat, arogant şi misogin care nu poate suporta ca altcineva să fie mai bun într-un domeniu ca el, mai ales o femeie. La început voiai să vinzi ferma pentru că nu ştiai nimic despre cai şi-ţi era jenă să întrebi. In cele din urmă ţi-am deschis mintea puţin, dar acum eşti mânios deoarece chiar dacă ai învăţat câte ceva despre cai, a trebuit să fii convins de alţii s-o faci. Dumnezeu ştie de când te roade asta şi ai căutat un pretext, o scuză ca să continui cu planurile tale stupide. Felicitări, mintea ta fertilă a găsit scuza şi nu mă voi coborî încercând să te conving.

Se răsuci pe călcâie şi ajunse faţă în faţă cu unul dintre sfinţii care erau plasaţi ici şi colo în camera mare. Faţa răsucită de suferinţă a sfântului o privea cu compasiune. Işi puse mâinile pe zid. Nu putea să-l înfrunte pe Derek, să-i privească faţa pe care o iubise.

- Plec în Connecticut, astăzi.

- Bine, spuse ea amar.

- Dar ne întâlnim în Kentucky.

- Nu-mi face favoruri, spuse ea sarcastic, privindu-l în cele din urmă. Sunt sigură că ne putem descurca fără tine.

El zâmbi cu cruzime.

- Dacă ţi-am dat impresia că te voi ajuta, permite-mi să te dezamăgesc. Vin doar ca să-mi urmăresc interesele. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se şi privind-o dezgustat. Te avertizez, şi ar fi bine s-o spui şi suporterilor tăi. Voi supraveghea. Dacă faci ceva în detrimentul valorii fermei, vă dau afară pe toţi. Ai înţeles?

- Am înţeles, spuse ea cu buze ţepene. Porni iar spre uşă când ea i se adresă blând: Derek, felul cum te porţi cu cei care s-au împrietenit cu tine e impunător. Dacă aşa îţi tratezi prietenii, nu mi-ar plăcea să văd cum îţi tratezi duşmanii.

El se întoarse încet. Ochii lui se îngustaseră şi străluceau, iar sprâncenele îi erau împreunate.

- Vei afla, spuse el pe un ton scăzut, şi Phillipa simţi fiori de gheaţă de teamă pe şira spinării.

Chiar cruzimea şi nedreptatea remarcilor lui dinainte nu micşorau teroarea propoziţiei simple pe care tocmai o spusese. Phillipa îl privea în ochi. Nu din curaj, ci deoarece era hipnotizată ca un şoarece de către un şarpe. Dezgustul şi ura înlocuiau dragostea pe care o citise cândva în ochii lui şi Phillipa se simţea străpunsă de acea ură. Apoi, când

nu mai putea suporta, el o lăsă. Uşa se închise după el cu un zgomot sec.

Picioarele Phillipei se înmuiară, aşa că se clătină până la canapea şi se prăvăli între perne. O usturau pleoapele şi simţea un nod în gât. Luând o pernă în braţe, îşi stăpâni lacrimile. Cu slăbiciunea nu rezolva nimic. Trebuia să fie puternică, să găsească o cale să-i salveze pe toţi din criza pe care o crease.

Aruncă perna şi începu să străbată agitată camera. Va împrumuta bani şi va cumpăra caii de la Derek. Nu, nu mergea. Ura lui era atât de mare încât nu va fi de acord să-i vândă caii, chiar dacă avea banii.

Se duse la bufet şi-şi turnă ceva de băut. Era mulţumită că mâinile nu-i tremurau. Lichidul de culoarea ambrei îi ardea trupul, dar era mai bine decât frigul de moarte care o cuprinsese la plecarea lui Derek. Inspirând adânc, îşi reluă plimbarea prin cameră.

Gândurile ei nebuneşti se opriră. Visa cu ochii deschişi, ştia. Nici o bancă din lume nu i-ar fi împrumutat două milioane de dolari necesari pentru cumpărarea cailor.

Se opri în faţa căminului gol şi-l privi. Amintirile o copleşiră şi căzu în genunchi pe covorul indian. Işi aminti prima noapte, când stătea lângă foc, cu răsuflarea caldă a lui Derek mângâindu-i faţa şi cum dorise sărutul lui. Gustase săruturile lui şi o

transportaseră pe tărâmuri de care nu ştiuse. Totul începuse aici, într-o seară rece de mai, când începuse să se îndrăgostească de Derek Remmington.

Dacă ar fi fost mai onestă de la început. Se mândrise mereu cu integritatea ei, dar se minţise nu doar pe sine însăşi, ci şi pe Derek. Continuase să-şi nege dragostea şi să creadă că poate manipula un bărbat versat. Dacă i-ar fi spus acum câteva săptămâni, poate ar fi găsit o cale de mijloc.

Acum, orgoliul ei şi jocurile de culise îi distruseseră pe toţi. Ferma va fi vândută şi ei toţi vor fi împrăştiaţi prin ţară. Nu se mai putu abţine şi plânse pentru bătrânul mexican şi soţia lui care nu cunoscuseră altă casă decât El Marees de peste treizeci de ani, pentru Guy, care era prea bătrân ca să mai găsească un post nou şi pentru ea însăşi.

De două ori în cinci luni, pierduse bărbaţii pe care-i iubise. Unul îi fusese smuls de moarte, asupra căreia n-avea nici un control, dar pe celălalt îl gonise cu prostia ei.

Paharul îi alunecă dintre degetele moi şi coniacul se prelinse printre cioburi şi pe podeaua de cărămidă. Phillipa se şterse la ochi cu mâneca. Nu era timp de jelit. Trebuia să meargă mai departe şi să înveţe din greşeli. îşi jură să nu mai încerce niciodată să manipuleze pe cineva, sau propriile emoţii, oricare ar fi fost miza.

Se simţea rănită, dar trebuia să se adune, să

meargă în grajd şi să pregătească pentru concurs caii. Se hotărî să nu le spună nimic lui Guy sau lui Ignacio despre ceea ce se întâmplase. I-ar face doar să se simtă vinovaţi, când de fapt ea purta majoritatea vinei.

Philippa se ridică în picioare. îşi pierduse casa, dragostea, speranţa, dar încă avea orgoliul ei şi o treabă de făcut. Poate că era golită de sentimente, dar va supravieţui.

Făra Derek Remmington.

Capitolul 10

Phillipa se trezi în scrâşnet de roţi în timp ce Ignacio parca marele camion în Kentucky Horse Park. în spatele ei, Phillipa auzea cei şapte cai tropăind în timp ce trailerul cu capacitate de opt cai se oprea.

Iarba strălucea ca un smarald şi gardurile erau albe. în faţa lor se înălţau grajdurile şi la stânga Phillipa văzu ghereta prezentatorului.

Phillipa îşi roti umerii, încercând să alunge înţepeneala. Erau pe drum de patruzeci şi două de ore şi trupul ei suferea.

- Vrei cafea? întrebă Guy, dându-i termosul.

- Nu, mulţumesc. E stătută. Voi aştepta o ceaşcă proaspătă.

- Eu vreau micul dejun, spuse Ignacio.

- De ce eşti mereu aşa vesel? întrebă Guy mirat.

- Pentru că dacă privesc viaţa cu o faţă tristă, se va răzbuna şi va fi mai rău. în ce grajd avem locuri? întrebă Ignacio.

- Ei, boxele de la 223 la 228. Shamal va sta în grajdul armăsarilor.

- Nu-mi place să n-avem un cal sub ochii noştri, mormăi Guy.

- Senor, nu vă place nimic în dimineaţa asta, râse Ignacio.

- Cred că are dreptate. Ce s-ar putea întâmpla? Grajdurile sunt supravegheate, îl asigură Phillipa.

- Poate izbucni un incendiu.

- Ignacio va fi în magazie şi eu voi dormi în trailer, la şaizeci de metri de grajdul armăsarilor. Nu-ţi face griji.

- M-aş simţi mai bine dacă n-aş sta la hotel.

- Guy, nu te las să te epuizezi dormind pe jos într-un sac de dormit. Am nevoie de tine.

- Bine, murmură Guy şi tăcură toţi.

Phillipa ştia ce-o obseda, dar se întreba ce-i deranja pe tovarăşii ei. Oare Derek Remmington îi obseda şi pe ei?

Concursul începea abia mâine şi se întreba când va apărea Derek. Se simţea ruptă în două. O parte din ea spera ca promisiunea lui de a fi la concurs era o vorbă în vânt, în timp ce cealaltă parte se ruga să vină ca să-l mai vadă o dată, deşi nu ştia la ce i-ar folosi. Se îndoia că se mai puteau ierta după cele ce-şi spuseseră.

Opriră în faţa boxelor. Ignacio şi Phillipa săriră jos, urmaţi de Guy.

- Il duc pe Shamal la grajdul armăsarilor.

- Sigur, du-te, spuse Guy.

- Nu prea mi-e foame, aşa că duceţi-vă să mâncaţi şi ne întâlnim mai târziu.

Ignacio dădu din cap şi deschise uşile din spate ale trailerului. Fu primit cu nechezături, caii simţind că vor fi eliberaţi.

Guy o prinse pe Phillipa după umeri.

- Promiţi să mănânci ceva mai târziu? Ai nevoie de

toată forţa pentru a face faţă.

Phillipa îl privi. Expresia lui nu-i spunea nimic, dar avea senzaţia că el ştia despre Derek. Dacă bănuia, era recunoscătoare că nu-i pusese întrebări. Dumnezeu ştia cum se chinuise nopţile fără ca Derek s-o ţină în braţe.

- Promit că voi mânca.

Se dădu la o parte în timp ce Shamal ieşea în fugă. Phillipa îl prinse de căpăstru şi Guy luă o coardă. Prinzând coarda de inelul căpăstrului, Phillipa o luă spre grajdul armăsarilor. Shamal mergea lângă ea, adulmecând mirosurile noi. Brusc, se opri şi nechează. Iepele din boxe nechezară emoţionate şi din grajdul armăsarilor veniră câteva răspunsuri.

- Prostuţule, murmură Phillipa. Eşti mândru ce gălăgie ai făcut?

Shamal o adulmecă. Phillipa îi îmbrăţişă cu disperare gâtul şi-şi simţi inima strângându-i-se, gândindu-se ce mult îl iubea şi că avea să-l piardă curând.

Observă că era privită cu curiozitate. Inspirând adânc, îşi alungă durerea şi teama şi conduse armăsarul roib în grajd.

După ce-l instală pe Shamal şi-l văzu cu apă proaspătă şi fân, Phillipei tot nu-i era foame. Ştia că Guy şi Ignacio probabil nu se întorseseră încă, aşa că

se hotărî să vadă expoziţia de artă egipteană.

Sala de expoziţie răsuna de sunetul bormaşinilor şi ciocanelor, căci expozanţii se grăbeau să pregătească exponatele pentru deschiderea oficială. Era un haos total, dar erau şi obiecte deja expuse.

Picturi reprezentând viaţa în Egipt fuseseră împrumutate de la muzeul Metropolitan şi erau expuse. Pe lângă operele mai vechi erau şi numeroase picturi şi sculpturi contemporane. Multe redau cai şi se întreceau în reprezentarea frumuseţii şi versatilităţii calului arab.

Phillipa se opri în faţa unei statui de bronz a unui vânător beduin călare. Un şoim, cu ciocul întredeschis, stătea pe mâna lui înmănuşată. Calul era ridicat pe picioarele din spate. Detaliile, de la puşcă la genele calului, erau reproduse cu meticulozitate.

Phillipa şi-ar fi dorit să fie şi Konrad aici să admire sculptura şi ştia că el ar fi dorit s-o cumpere. Curioasă, se uită la preţ.

- N-ai atâţia bani, se auzi o voce sardonică din spatele ei. Phillipa tresări şi se întoarse să privească în ochii albaştri ai şefului ei.

Acum că era în faţa ei după o lungă absenţă, Phillipa era cuprinsă de emoţii contradictorii. Voia să-l îmbrăţişeze şi să-i în alunge tensiunea şi oboseala.

Dar ceva în privirea lui o sperie şi o făcu să se abţină. Era un străin cu faţa lui Derek şi nu îndrăznea să-l atingă. Avea riduri în colţurile gurii, ca şi cum se hotărâse să nu mai zâmbească niciodată şi privirea lui era rece.

Fusese evaluată, găsită plină de dorinţă şi categorisită ca vrednică de dispreţ. Privirea aceea urâtă îi alungă dorinţa de împăcare.

Işi înclină capul, spunând politicos:

- Domnule Remmington.

- Vreau să vorbesc cu tine, Phillipa.

- Sunt sigură că vom avea ocazia în următoarele şase zile. Acum trebuie să mă întorc în grajd.

Găsise o cale de scăpare. Un spaţiu strâmt între două statui îi permitea să treacă, dar Derek trebuia să ocolească dacă voia s-o ajungă. Ţâşni printre sculpturi.

- Aşteaptă o clipă, îl auzi strigând după ea, dar se grăbi mai departe. Nu-l auzi urmărind-o şi curând ajunse afară şi oftă de uşurare.

Uşurarea ei dură puţin. Derek apăru după colţul clădirii şi-i tăie calea. Respira greu şi Phillipa îşi dădu seama că ieşise prin altă parte şi alergase s-o prindă.

- Am spus că avem ceva de vorbit! Vino încoace!

O luă de braţ şi o duse pe o cărare printre un pâlc de copaci. Mânioasă că era înşfăcată, Phillipa respira

greu. Îl ciupi de mână până ce el îi dădu drumul, urlând.

- O mică şmecherie pe care am învăţat-o de la Konrad, spuse ea rece în timp ce el îşi masa mâna.

- Se pare că ai învăţat multe şmecherii de la Konrad.

- Nu cred că merită să-ţi răspund. Nu m-ai ascultat acum câteva zile în New Mexico şi nu mă vei asculta acum. Spune-mi ce vrei şi lasă-mă în pace.

Derek scoase din buzunarul de la piept o hârtie împăturită. Phillipa ezită. O cuprinse groaza în timp ce se întreba dacă e concediată înaintea concursului. Pe faţa lui nu se citea nimic şi n-avu încotro decât să accepte hârtia.

O deschise şi se uită peste ea. Era un anunţ al vinderii fermei El Marees. Spunea celor interesaţi să-l contacteze pe Derek Remington la motelul Bluegrass. Era şi un număr de telefon. Phillipa împături hârtia şi o puse în buzunarul blugilor.

- Pun câte una din astea în fiecare program distribuit la concurs. Am încredere că vom vinde majoritatea cailor până la sfârşitul săptămânii. Cu atâţia cumpărători potenţiali în tribune, vreau să mă asigur că nu se întâmplă ceva care să scadă valoarea proprietăţii mele. Poate că nu pot să călăresc atât de bine ca tine, dar m-ai învăţat destul ca să ştiu dacă

un cal e călărit la potenţialul lui maxim. Dacă văd că mă sabotezi, te voi concedia şi aduc pe altcineva să termine concursul. Ai înţeles?

- E egoismul tău sau ceva congenital îţi dă opinia asta proastă despre oameni? întrebă Phillipa. Mi-ai mai spus asta şi nu sunt copil să-mi repeţi!

Se întoarse şi prinse o ramură mai joasă. Contactul cu scoarţa copacului o calma şi o ajuta să-şi pună gândurile în ordine. Derek o insultase. Acum voia să spună şi ea ce avea de spus, dar voia să fie coerentă. Inspiră adânc şi se întoarse cu faţa la el.

- Ai spus multe lucruri care m-au rănit profund, dar acum mă vei asculta. Ţi-am suportat atitudinea condescendentă fiindcă am crezut că există o persoană de calitate sub aroganţa ta. Până aici! Făcu un gest rapid de-a curmezişul gâtului. Voi mai lucra pentru tine încă cinci zile, şi nu-ţi voi mai asculta părerile.

- Nu vreau să am caii ăştia...

- Nu! strigă Phillipa cu pumnii strânşi. E spectacolul meu, aşa că taci şi ascultă! Derek era şocat de vehemenţa ei şi tăcu. Indiferent ce simt pentru tine, n-aş face niciodată ceva să primejduiesc caii fizic sau ca reputaţie. Sunt o învingătoare, Derek, să nu uiţi asta!

- Ascultă, se repezi Derek, să fiu blestemat...

- E posibil, îl întrerupse Phillipa, aruncându-şi părul peste umăr.

- Să fiu blestemat dacă te las să-mi forţezi mâna. O prinse de braţ. Crezi că eşti o învingătoare, nu-i aşa? Ei bine, bătălia asta o vei pierde!

Phillipa îi privi faţa ameninţătaore şi văzu cum mânia din ochii lui era înlocuită de pasiune. Se zbătu să se elibereze, dar el o îmbrăţişă.

Trupul lui care o apăsa părea făcut din flăcări. încercă să protesteze, dar înainte să potă vorbi gura lui o cuprinse pe a ei. închise gura şi încercă să i se împotrivească. Gura lui deveni mai insistentă. Phillipa îşi simţea dinţii strivindu-i buzele şi gemu, protestând.

Brusc, limba lui îi pătrunse în gură. Foc lichid îi curgea prin vede în timp ce pasiunea lui o consuma. Ţipând încet, nu se mai împotrivi. O parte a minţii ei se revoltă la această capitulare, dar dragostea ei era prea mare a să fie negată.

Brusc, el îi dădu drumul gurii şi o luă în braţe. Braţele ei se încolăciră instinctiv după gâtul lui şi-şi puse capul pe umărul lui.

Derek merse printre copaci spre grajduri. Uşa deschisă a unei boxe îi invita înăuntru şi după ce se asigură că nu-i vedea nimeni, intrară acolo.

Podeaua boxei era acoperită cu paie parfumate.

Derek o lăsă jos şi se întoarse să închidă uşile boxei. Se făcu mai întuneric.

Phillipa îl privi pe Derek cum se apropia. Trupul lui puternic, atletic, părea al unui animal de pradă care o încolţea. Era speriată. Ezita între dorinţa de a-l avea şi teama de consecinţe. La urma urmei, bărbatul acesta spusese că era duşmanul ei, şi acum era în puterea lui.

Acest gând o mobiliză. Phillipa se rostogoli şi se ridică în picioare, dar el o prinse de gleznă şi o trase înapoi. Derek râse de ea în întuneric. Furioasă, îl bătea cu pumnii pe spate, stând sub el.

- La dracu'! suspină ea. Dă-mi drumul! Ce a fost între noi s-a terminat. Ai distrus totul.

- Permite-mi să nu fiu de acord, draga mea, îi murmură el în ureche. Poţi să spui ce vrei, dar trupul tău te contrazice. Rânjind ca un lup, o mângâie pe tot trupul.

Ea suspină si el o privi triumfător începând să-i descheie cămaşa. Ea stătea de lemn sub mâinile lui, dar când îi desfăcu sutienul şi o mângâie pe sâni, pasiunea începu să-i pulseze dureros prin trup.

îi venea să plângă de frustrare, dar trupul o trăda. în curând fură amândoi dezbrăcaţi. în timp ce el o apăsa cu trupul lui, toate gândurile, grijile şi ezitările se risipiră sub imperiul pasiunii.

Când o pătrunse, îl dori şi mai mult. Phillipei îi era teamă că focul pasiunii îi va consuma şi fânul foşnea în timp ce ea ţipa de satisfacţie. Apoi se termină. Gemând, Derek se prăbuşi lângă ea şi răsufla greu pe paie.

Phillipa îşi dădu părul din ochi şi se ridică în capul oaselor, îmbrăţişându-şi genunchii goi. Focul se epuizase, lăsând în loc
o senzaţie rece şi bolnavă în stomacul ei. Se ridică şi începu să se îmbrace. Derek o privea. Aştepta ceva, dar ea nu spuse nimic.

în cele din urmă fu îmbrăcată. Porni spre uşă, dar el o strigă.

- Philly?

- Ce e? Vocea îi era răguşită.

- Vom mai...

- Face-o din nou? îl întrerupse ea furioasă. Nu, mulţumesc, domnule Remmington! Ultima dată când am vorbit ai spus că te manipulez, dar ascultă-mă, nu ştii ce înseamnă să fii folosit. Târfele tale din Hartford ar fi fost tratate cu mai mult respect. Măcar le-ai fi plătit! încheie ea amar.

Deschise uşile larg şi ieşi din boxă. Derek se repezi să se îmbrace.

Ar fi trebuit să se amuze de felul cum îl lăsase pe Derek, dar îşi pierduse simţul umorului. Viaţa ei era făcută scrum, şi parcă se mişca în ceaţă. Bărbatul pe

care-l iubise profitase de ea. Dar şi mai rău era că încă îl mai iubea.

Derek Remmington devenise o boală care-i infecta sângele şi-i era teamă că nu-l va uita niciodată.

Voia să urle că i se luase fericirea. In schimb, se întoarse la trailerul lui El Marees. Deşi murea în sinea ei, nimeni nu trebuia să ştie. Mai ales Derek Remmington. Nu voia să-i dea satisfacţia de a şti cât de profund o rănise.

Capitolul 11

Phillipa mergea cu Shamal la pas, făcând cercuri largi în arenă, încercând să-l menţină calm. Era a doua zi a concursului şi a treia probă a Phillipei din dimineaţa aceea.

Prima zi a probelor cu căpăstru mersese bine, atât Shamal cât şi Kamar câştigând. Faras şi Dahabi erau şi ei în competiţie. Phillipa avea ceva emoţiii în timpul unui concurs, dar acum crescuseră datorită prezenţei lui Derek Remmington.

Intrase alergând în arenă, cu Faras mergând la trap lângă ea. Derek o privise aspru din primul rând. Tot timpul probei
o privise cu binoclul, căutând semne că l-ar fi sabotat. Privirea lui o umpluse de teamă, care i se transmisese lui Faras. Dându-şi seama că avea influenţă asupra calului, Phillipa făcuse un efort să-l ignore pe Derek şi să se concentreze asupra a ceea ce avusese de făcut.

Reuşise ieri, dar azi trebuia s-o ia de la capăt.

Privi împotriva soarelui, sperând că Derek plecase, dar n-avea norocul ăsta. El stătea sever şi implacabil ca moartea. Oftă şi-şi şterse cu mâna înmănuşată o picătură de sudoare care-i ieşea de sub pălăria gri-deschis. Pătura de lână de sub şa
i se lipea de picioare, iar haina şi vesta o înţepau între omoplaţi. Se întrebă din nou de ce nu ţineau concursul iarna, căci hainele obligatorii nu erau

practice vara.

Gene White trecu pe lângă ea călare pe calul care câştigase premiul Champion Forms, Inquisitor. Un cal mare gri ca fierul, era singurul armăsar care putea concura cu Shamal. Phillipa îl studie cu grijă, evaluându-i şansele. Se mişca bine, dar avea sentimentul că cel care-l călărea îi va aduce eşecul. White era grosolan şi neîndemânatic.

- Proba numărul patruzeci şi doi, English Pleasure pursânge, concursul armăsarilor, anunţă prezentatorul şi şeful padocului le făcu semn concurenţilor în timp ce deschidea poarta.

Phillipa luă frâiele şi-l îndemnă pe Shamal la trap. Voia să ajungă prima în ring; ar fi avut avantajul să fie primul lucru pe care-l vedea juriul. Brusc, din spate auzi plesnetul unui bici şi Inquisitor ţâşni spre ea. Atingându-l cu piciorul drept pe Shamal, îi întoarse spatele în nasul celuilalt cal.

- Pleacă din spatele meu, îi strigă ea peste umăr în timp ce se năpusteau pe poartă.

White o privi urât, dar n-o mai urmări.

Când trecură pe lângă spectatori, Phillipa văzu cu coada ochiului că Derek o saluta în derâdere. Nu-i răspunse şi era furioasă că voia să-i strice concentrarea. Doar Shamal conta şi cu douăzeci şi şapte de armăsari în ring în afară de ei, trebuia să fie atentă.

Prima jumătate a probei merse bine. Merseră la pas, la trap şi în galop, apoi li se spuse să procedeze invers. Phillipa îl duse pe Shamal pe banda rulantă fără alţi călăreţi în preajmă, ca juriul să-l vadă bine. Apoi, Gene White îl puse pe Inquisitor chiar lângă Shamal.

Shamal mergea la trap. Disperată, se uită după o cale de scăpare. Privind la dreapta, observă că picioarele lui White apăsau cu disperare părţile laterale ale calului lui. Era evident că armăsarul sur dădea tot ce putea ca să nu rămână în urmă. Phillipa zâmbi satisfăcută şi începu să-l strângă pe Shamal ritmic. Trapul lui se iuţi şi-l lăsă pe celălalt cal în urmă.

Proba se termină curând şi cei douăzeci şi opt de cai veniră în centru să se alinieze. Philippa se feri de Gene White; nu-i plăcea cum manevra biciul şi nu voia să-l lovească pe Shamal ca să facă vreo greşeală. îl opri pe Shamal şi privi în tribune. Stătea drept în faţa lui Derek şi se forţă să privească în altă parte. Nu putu. Derek o atrăgea ca un magnet şi curând îl privi în ochi. Faţa lui era lipsită de expresie şi se întrebă la ce se gândea. Văzuse fără îndoială cum se luptase să scape de White şi ştiuse că nu-l sabotase.

Juriul calculă rezultatele şi apoi se auzi:

- Câştigătorul probei patruzeci şi doi este numărul

223, Shamal ibn Sahir. Proprietatea fermei de cai arabi El Marees, călărit de Phillipa O'Keefe.

Phillipa zâmbi larg. Il privi pe Derek şi, spre surpriza ei, văzu bucuria şi triumful pe faţa lui. Era atât de şocată încât aşteptă câteva secunde până să meargă să primească panglica şi trofeul. In timp ce erau fotografiaţi, se gândi ce va însemna asta pentru viitorul fermei. Poate că ea şi Guy nu procedaseră bine făcându-l pe Derek să-i placă animalele. Poate că mândria şi faptul că era proprietarul lor vor reuşi ceea ce ei nu reuşiseră. Poate că lui Derek îi va plăcea prestigiul de a fi proprietarul fermei câştigătoare. Era o speranţă slabă, dar Phillipa se agăţă de ea ca o înecată.

Inquisitor primi panglica pentru locul doi şi astfel participa la proba de duminică. Phillipa se strâmbă în timp ce mergea la trap, ieşind din arenă spre grajduri. N-avea nevoie de trucurile murdare ale lui White.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Guy luând căpăstrul.

- Gene White e un trişor blestemat, răspunse scurt Phillipa, descălecând şi în timp ce Guy şi Ignacio deşeuară şi spălară armăsarul roib, le povesti ce se întâmplase.

- Te-ai descurcat bine, spuse Guy în timp ce Ignacio îl ducea pe Shamal la uscător. Dar va trebui să te păzeşti duminică. Umblă zvonul că Sheldon

Williams, proprietarul fermei Champion, e hotărât ca Inquisitor să câştige. Sigur va încerca ceva.

- Cum poate face un antrenor aşa ceva? întrebă Phillipa, sprijinindu-se de perete.

- Sheldon îi plăteşte salariul şi ştie că va fi dat afară dacă nu face ce-i cere şeful lui, răspunse Guy.

- Nu e o poveste nouă, murmură Phillipa.

- Poftim?

- Nimic.

*

* *

Dantela rochiei Phillipei foşni în timp ce intra în grajdul armăsarilor. Mici sforăituri o întâmpinară, dar ea îi ignoră pe toţi şi se duse la Shamal.

- Bună, scumpule, şopti ea. Ti-am adus un morcov, fiindcă ai câştigat. Shamal îl înşfăcă.

- S-a comportat bine, se auzi o voce din spate. Dar trebuie să spun, e şi datorită ţie.

Phillipa se întoarse şi-l văzu pe Sheldon Williams venind spre ea. Era un bărbat de înălţime medie, cu burtă. Faţa lui albă părea şi mai rotundă fiindcă îşi dădea pe spate şi-şi ungea cu ulei părul negru rar. Phillipa îl privi suspicioasă.

- Ce cal drăguţ, spuse el, apropiindu-şi mâna de nasul lui. Armăsarul îşi smuci capul şi se retrase în fundul boxei.

- Cel mai bun, spuse Phillipa.

- Nu ştiu dacă e chiar aşa, începu Sheldon.

- Eu ştiu, îl întrerupse Phillipa.

- Hei, nu fi ţâfnoasă. Nu vreau să începem cu

stângul, mai ales că vreau să discutăm afaceri.

- Ce fel de afaceri?

- înţeleg că-ţi cauţi o nouă slujbă.

- Da, spuse Phillipa. Dăduse un anunţ în Arabian Horse World.

- îţi ofer o slujbă.

- Ai deja un antrenor şi nu lucrez ca ajutor.

- Cine a spus că vei fi ajutor? Vei lua locul lui Gene. Buzele lui cărnoase rânjiră şi Phillipa fu dezgustată.

- Mulţumesc, domnule Williams, dar nu mă interesează. Vru să plece, dar el o prinse de braţ.

- Ai vreo ofertă în alt loc? îţi dau dublu.

- Nu, n-am altă ofertă, spuse Phillipa, smucindu-şi braţul. Doar că nu vreau să lucrez pentru tine. Se îndreptă spre uşă.

- De ce nu?

Phillipa oftă şi se întoarse spre el.

- Cred că-ţi pasă mai mult să câştigi decât de caii tăi şi n-aş putea lucra într-un asemenea mediu.

Williams o luă de mână.

- Ei, haide. Dă-mi o şansă. Sunt un tip de treabă, educă-mă. Mâna lui umedă o ţinea de braţul gol.

Phillipa se retrase, dezgustată.

- Am, spus nu! Acum, dă-mi drumul.

- Deci vrei să fii convinsă, nu-i aşa? Am observat asta la femeile călăreţe, continuă el. îţi plac bărbaţii duri. Ca să te îmblânzească. Râse grosolan şi o îmbrăţişă pe Phillipa.

Braţele îi erau prinse pe lângă corp şi se zbătea să

scape de sărutările lui umede. îl călcă pe picior, dar din nefericire era încălţată doar cu sandale. Williams gemu de durere, dar nu-i dădu drumul. Phillipa încercă să-i aplice o lovitură de genunchi, dar rochia o ţinea.

Brusc, Williams fu tras şi aruncat pe jos. Phillipa îl privi uimită şi încântată pe Derek.

- Ce naiba faci? strigă Williams încercând să se ridice. Ştii cine sunt?

- Sigur, şi nu voi uita, spuse Derek ameninţător.

- Sunt unul dintre... Williams se opri văzând cât de înalt era adeversarul lui. Uh... am greşit, spuse el îndreptându-se spre uşă.

- Da, aşa aş spune. Acum cară-te şi nu-mi mai hărţui angajaţii!

Williams se dădu înapoi câţiva paşi, apoi se întoarse şi fugi. Phillipa se sprijini de uşa boxei lui Shamal, râzând în hohote.

- Derek, ai fost minunat. Cum de-ai venit aici? M-ai salvat. Ochii lui mocneau încă de furie. O clipă, Phillipa crezu că
e gelos, dar cuvintele lui spuneau altceva.

-Am văzut că ai plecat şi voiam să văd ce-ai de gând să faci.

- N-aveam de gând să fac nimic! ţipă ea. Am venit doar să-i dau lui Shamal un morcov, şi viermele ăla a intrat peste mine.

- Ce voia?

- Mi-a oferit o slujbă, şi...

-A, vrea să guste marfa, interveni Derek sarcastic.

Poate că trebuia să-l las să-şi termine interviul.

- Cum îndrăzneşti? spuse Phillipa.

- Uite ce e, Phillipa, dacă persişti să-ţi foloseşti trupul ca să obţii ce vrei, trebuie să te aştepţi la probleme, spuse el rece. Cum te vei descurca atunci când nu voi fi prin preajmă să te salvez?

- Uite aşa.

Phillipa îi dădu un pumn în bărbie. O dureau degetele, dar Derek se clătină.

Işi cuprinse bărbia care începuse să se învineţească. Era încurcat.

- Cred că ne vedem mâine, spuse Phillipa, masându-şi pumnul. Doar dacă nu vrei să te arăţi vânăt şi să dai explicaţii. Se îndreptă spre uşă.

- Diavoliţă, mormăi Derek. Nu voi uita asta.

- Sper, îi răspunse Phillipa şi ţâşni spre trailer.

Capitolul 12

Tenişii Phillipei scârţâiau la fiecare pas în timp ce o conducea pe Kamar de la duşul cailor înapoi la boxa ei. Iapa albă mergea leneşă în spatele Phillipei, cu capul în jos.

- Nu mai fi aşa amărâtă, o certă Phillipa, privind peste umăr iapa somnolentă. Nu ţi-am spus să nu te tăvăleşti în fân noaptea trecută? Şi ce-ai făcut? Te-ai tăvălit şi în dimineaţa asta aveam un cal verde în loc de unul alb. Ce e cu tine? îţi place la duş?

în faţa ei putea vedea acoperişul din pânză roşu cu negru, imprimat cu un cap argintiu de cal alergând. Acoperişul nu numai că anunţa cine erau, dar ţinea umbră în soarele arzător. Ignacio stropea aleea din faţa boxelor ca să nu se ridice praful în timp ce Guy stătea în şezlong şi deschidea o cutie de bere.

- Vrei o bere?

- Nu, mulţumesc. E cam devreme pentru mine. Voi lua o coca.

Guy se ridică din scaun şi căută în lada frigorifică, găsind triumfător o cutie de coca. Philipa o luă şi o conduse pe Kamar pe alee.

Ignacio opri apa şi veni lângă Phillipa. Dinţii lui albi străluciră în contrast cu pielea bronzată în timp ce-i zâmbea.

- Nu e cinstit ca Sheldon Williams să aibă cai aleşi, mai ales că noi îi vom pierde pe ai noştri. Crezi că Remmington îi va vinde vreun cal de-al nostru lui

Williams? întrebă Ignacio.

- Mă îndoiesc. Domnul Remmington nu prea-l are la suflet pe Williams.

- Tot e ceva. Mai bine îl spăl pe Shamal înainte de probă. Ai nevoie de ajutor să îngrijeşti picioarele lui Kamar?

- Nu, va fi bine.

Phillipa îi luă piciorul lui Kamar şi punându-i-l pe un suport de copite, începu să i le netezească. Guy privi câteva minute, apoi căscă şi o luă spre boxe.

- Bună dimineaţa, spuse Sheldon Williams vesel.

- Ce vrei? îl întrebă Phillipa cu răceală.

- Am venit în vizită să... ăă... îmi cer scuze pentru ieri.

- îţi accept scuzele, îl întrerupse Phillipa.

- Frumoasă iapă, comentă el, dar Phillipa observă că-i privea picioarele care ieşeau din şortul alb.

- Uite ce e, domnule Williams. Trebuie să termin cu iapa asta şi să mă schimb înainte de probă, aşa că n-am timp de discuţie.

- Sigur, înţeleg. Voiam să mă asigur că nu-mi porţi pică şi să-ţi spun că oferta mea rămâne valabilă. Eşti exact ce căutam. Ştiu că-ţi place să lucrezi cu cai aleşi şi sincer, cred că eu îi am pe cei mai buni.

- Pe Shamal nu-l ai.

Williams nu mai zâmbi.

- Da, poate, dar cred că Inquisitor nu e bine antrenat.

- Atunci, ia-ţi un alt antrenor.

- Asta fac.

Phillipa vopsise copitele lui Kamar cu ojă neagră pentru copite în timp ce Williams vorbea. Punând capacul, ridică din umeri şi spuse:

- Noroc în altă parte. Acum trebuie să mă schimb.

Lăsând-o pe Kamar legată pe alee, se repezi în trailer.

- Hei, strigă Williams în timp ce ea închidea uşa.

Ea îl ignoră şi trase zăvorul.

Phillipa oftă şi merse la dulapul mic. Incăperea, cu patul care se trăgea în jos, era plină de haine, cutii de sucuri şi pungi de la fast-food-uri. Inchise ochii în faţa dezordinii şi se hotărî să facă mâine curat. Niciodată n-avea timp destul cu probele una după alta şi caii trebuie să fie pregătiţi.

Puse o geantă pe pat şi deschise fermoarul. Pânza albă foşni în timp ce ridică rochia de călărie din secolul al nouăsprezecelea. Era albă, cu gulerul, manşetele şi corsetul de catifea neagră. Rochia se asorta perfect cu albul argintiu al lui Kamar.

In timp ce se întorcea la dulap după pălăria cu vălul de crep alb, Phillipa se întrebă dacă Derek o va găsi atrăgătoare în costumaţia aceasta. Spera că da. Alungă furioasă acest gând. N-avea nevoie ca Derek Remmington să-i alunge concentrarea.

Incepu să se dezbrace, dar el o obseda. Işi amintea mereu scena de ieri din grajdul armăsarilor.

Nu regreta că-l lovise pe
Derek. Dar cum de apăruse la timp? De ce o urmărise? Şi ce ar fi spus dacă nu l-ar fi întâlnit pe Sheldon Williams? Se gândea la posibile alternative şi se opri. în treizeci de minute trebuia să fie în arenă, şi nu va permite ca ceva s-o obstrucţioneze.

închise fermoarul rochiei şi-şi puse trena pe un braţ. Ducându-se la oglindă, îşi făcu un coc. Ochii ei cenuşii păreau obosiţi şi faţa îi era albă. Mai erau două zile. Doar două zile şi totul se va termina. Şi va scăpa de Derek Remmington. Pentru totdeauna.

I se puse un nod în gât. Se ţinu de marginea chiuvetei. Totul trecu, îşi recăpătă controlul. Ridicându-şi capul privi sfidătoare în oglindă. Suferea după Derek Remmington, dar nu va arăta asta. Mândria şi profesionalismul îi vor fi scuturi. Cât timp le avea, era în siguranţă.

La urma urmei, cât puteau să dureze două zile? O viaţă, şopti o voce interioară şi Phillipa se înfioră.

Pereţii camerei o apăsau. Luându-şi pălăria şi biciul, ieşi în soarele arzător şi inspiră adânc. Guy o înşeuase pe Kamar şi o privi întrebător cum ezita lângă trailer.

Phillipa se forţă să zâmbească şi merse spre ei. Se simţea ca şi cum tocmai se trezise dintr-un somn cu coşmaruri şi-şi puse obrazul pe nasul catifelat al iepei ca să se trezească la realitate.

- Eşti gata?

- Da.

Guy o ridică în şa. Phillipa îşi ridică rochia şi-şi

puse picioarele sub suporturi. Lăsă rochia să curgă şi Guy aranjă materialul în câteva cute. Scoţând o cârpă din buzunarul din spate, îi lustrui cizmele de piele. Apoi se dădu înapoi şi o privi satisfăcut.

- O să-i dai data.

- Cine? Eu sau iapa? îl tachina Phillipa.

- Amândouă. Acum, du-te şi câştigă.

- Da, domnule. Işi atinse degetele înmănuşate de buze şi suflă spre Guy. Acum era calmă, avea ceva de făcut. Dădu la o parte îngrijorările. Trebuia doar să facă ceea ce ştia: să călărească şi să câştige.

*

* *

Phillipa împinse friptura de vacă în sos. Zăngănitul tacâmurilor şi soporvăiala îi asaltau urechile. Işi trânti furculiţa pe farfurie şi-şi sprijini capul de spatele separeului.

Ignacio găsise, ca de obicei, o fată şi plecase cu camionul la o discotecă în Lexington. Guy se dusese să joace cărţi cu câţiva tovarăşi mai în vârstă, aşa că Phillipa lua cina singură. Nu prea-i fusese foame, dar îi promisese lui Guy că va mânca. Aşa că iat-o într-o bodegă zgomotoasă înconjurată de localnici şi participanţi la concurs.

- Hei, Philly scumpo. Mă bucur că te-am găsit. Ai călărit bine azi. Celelalte doamne n-au avut nici o şansă împotriva ta. Felicitări.

Phillipa înţepeni în timp ce Sheldon Williams intră

neinvitat în separeul ei. Vocea lui era stridentă. Phillipa fusese privită cu curiozitate, sau chiar urât de cele pe care le învinsese astăzi.

-Nu te-am invitat să mănânci cu mine, spuse ea cu voce joasă.

- Da, dar ştiu că nu te superi.

-Aici greşeşti.

Williams păru jignit.

-Nu ştiu de ce te porţi cu mine parcă ţi-aş fi duşman. Sunt mai prieten cu tine decât individul ăla mare şi arogant pentru care lucrezi. Eu nu te-aş da afară după ani de muncă, aşa cum face el.

-Şi ce te face să crezi că m-a dat afară? Doar pentru că îmi caut un post mai bun, nu înseamnă că am fost dată afară.

-Toţi ştiu că ferma e de vânzare şi se zvoneşte că duminică seara vei fi concediată.

-Domnule Williams, am încercat, se pare fără succes, să-ţi spun că nu...

-îţi voi plăti cel mai bun salariu, o întrerupse el. Vei avea casa ta şi cei mai buni cai.

- Dacă nu cumperi ferma El Marees, nu vei avea cei mai buni cai, spuse Phillipa.

-Nu-ţi face probleme. Vreau să-l cumpăr pe Shamal şi iapa aia albă pe care ai călărit-o azi. Poate încă trei sau patru cai.

Phillipei îi era greaţă. Gândul că Williams va fi

proprietarul cailor ei iubiţi făcea vânzarea fermei şi mai de nesuportat şi-l înjură pe Derek în gând.

Williams interpretă tăcerea ei ca pe o ezitare, căci rânji şi-şi aprinse un trabuc mare. Se aplecă peste masă şi şopti:

- Hei, scumpo, pot să spun că nu-ţi place Remmington mai mult decât mie, aşa că ştiu ce poţi face să te răzbuni pe el.

- Da? întrebă Phillipa. Nu-l mai suporta pe Williams şi voia să găsească o cale să scape de el.

- Da. N-ai decât să-i spui că-ţi dai demisia chiar acum. Maşina mea e afară, şi ştiu unde stă. Putem merge acolo şi să-i spui că pleci. Ce zici? Williams sălta pe scaun de nerăbdare.

Phillipa se dădu înapoi şi-l privi pe Williams cu dispreţ.

- Ce cred? O să-ţi spun ce cred. Cred că eşti cel mai demn de milă şi de dispreţ şarpe pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

- Nu, aşteaptă, se bâlbâi el.

- Las-o baltă! Nu cred că mă poţi păcăli cu această mizerie de „ştiu cum să te răzbuni pe Derek Remmington”. Vrei să plec acum, ca El Marees să nu mai aibă antrenor. Speri că dacă las ferma fără călăreţ, armăsarul tău împuţit va avea o şansă să-l învingă pe Shamal. Ei bine, uită! Poimâine, Shamal va fi numit campion al Concursului Egiptean.

- Dar... dar... se bâlbâi el.

- Ce fel de persoană crezi că sunt? continuă Phillipa nervoasă. Ii măsori pe toţi cu măsura propriei tale josnicii. Orice s-ar fi întâmplat în trecut, datorez loialitate proprietarului şi cailor de la El Marees. Acum, dacă ai terminat ce aveai de spus, aş vrea să pleci.

-Ai auzit ce-a spus domnişoara, se auzi vocea lui Derek din spatele ei.

Phillipa privi uimită cum Derek se apropie de masă şi simţi sângele în obraji, dându-şi seama că auzise totul. Williams privi şi el la puternicul lui oponent şi gura lui se închidea şi se deschidea fără cuvinte, ca a unui peşte.

- Te rog, spuse Derek blând, arătând spre ieşire. William ţâşni din separeu şi se îndreptă spre uşă.

- Mereu mă scapi de omul ăsta, spuse Phillipa.

- E în ordine, răspunse Derek. Se aşeză pe locul din faţa ei.

Tăcerea se lăsă ca o prăpastie între ei şi Phillipa începu să
se foiască nervoasă.

- Cum ţi-a plăcut evoluţia lui Kamar, astăzi? spuse ea în cele din urmă, vrând să rupă tăcerea apăsătoare.

- Ei bine, nu prea ştiu multe despre călăritul pe o parte, dar arătaţi bine. îşi căută pipa. Amândouă, adăugă el.

- Mulţumesc, murmură Phillipa, trăgând linii cu furculiţa prin piureul de cartofi. Cred că trebuie să te aştepţi să te întorci acasă cu cel puţin două titluri.

- Şi ştiu cui trebuie să-i mulţumesc. Se lăsă din nou tăcerea şi se priviră. Phillipa simţea o forţă magnetică încătuşându-le privirea. Inima îi bătea cu putere şi respira întretăiat. Mâna lui Derek se încleştă pe pipă şi ştiu că şi el simţea pasiunea.

Tensiunea crescu şi Phillipa întinse mâna după paharul cu apă. în aceeaşi clipă, Derek şi-o întinse şi el pe-a lui după acelaşi pahar şi-şi prinseră degetele pe pahar. Suspinând, Phillipa îşi trase mâna şi paharul se vărsă pe masă.

Jenată, îşi luă şerveţelul şi începu să şteargă. Mâna lui Derek o prinse pe a ei.

- Lasă asta. Ea lăsă şerveţelul ud şi el îi dădu drumul. Tulburată, îşi şterse mâna de pantaloni. Am învăţat multe la acest concurs şi am descoperit că să ai un cal bun e doar jumătate din luptă. Celalată jumătate e să ai un antrenor priceput care să scoată totul din cal. întoarse pipa în mâini.
Am aflat în ultimele zile că El Marees are noroc să aibă o astfel de antrenoare. Şi nu numai atât, dar ai fost loială fermei şi apreciez asta.

- Derek... începu ea, dar se opri când el se aplecă spre ea. Aşteptă, crezând că el voia să mai spună ceva, dar el nu spuse nimic. Brusc mâna lui se întinse şi-i luă obrazul în palmă.

Atingerea lui era ca un şoc electric. Phillipa îşi lăsă capul pe-o parte în palma lui.

După câteva secunde, Derek se retrase încet. Când îşi trase mâna, degetul lui o mângâiară pe obraz şi pe buze. Işi îndesă pipa în buzunarul de la haină, se ridică şi fără să privească în urmă, ieşi din restaurant.

Phillipa tremura de confuzie şi dorinţă. Işi puse mâinile reci pe obrajii fierbinţi şi se luptă să-şi recapete controlul.

De ce-i făcea mereu asta? Chiar atunci când credea că se împăcase cu gândul că-l va pierde, reapărea brusc şi o tulbura din nou.

Il iubea, îl dorea, avea nevoie de el şi viitorul fără el părea sumbru. Doar cu câteva ore în urmă se rugase să se termine concursul mai repede, ca să scape de prezenţa lui magnetică. Acum se ruga ca următoarele două zile să nu se mai termine căci o dată duse, şi el va fi dus şi o dată cu el tot ce conta în viaţa ei.

Tremurând, luă ceaşca de cafea şi sorbi din ea. Cafeaua rece şi amară îi înţepă gâtul şi se simţea ca şi cum ar fi băut o băutură distilată din viaţa ei.

O aştepta o noapte lungă şi singuratică.

Capitolul 13

Steguleţele purtând insignele celor patruzeci şi şapte de ferme prezente la concurs fluturau în vânt. Fuseseră puse pe prăjini prin bucătăria în aer liber. Acoperişuri de pânză ofereau protecţie faţă de elementele naturii. Ziua fusese senină, dar acum nori de furtună se strângeau şi vântul era rece.

Phillipa tremură şi-şi strânse şalul după umeri. Guy îi zâmbi şi o frecă pe antebraţ. Apoi adulmecă în vânt. Phillipa dădu din cap, fiind de acord, căci vântul aducea miros de grătar.

- Trebuie că au golit toate restaurantele din Lexington, comentă Guy privind şirul de bucătari care tăiau, suflau în foc şi serveau.

- Gândeşte-te, murmură Phillipa, mâine pe vremea asta, totul se va încheia.

Guy îşi vârî mâinile în buzunare şi privi trist steguleţul lui El Marees.

- Da, şi doar Dumnezeul ştie unde vom fi. Ducem caii acasă, sau Remmington i-a vândut deja? Ştii ceva?

Philipa dădu din cap că nu, cu părul în bătaia vântului.

- Nu. Nu mi-a spus nimic. Din câte ştiu, jumătate din proprietarii de aici pot apărea la boxele noastre mâine să încarce caii şi să-i ducă.

- Minunat, murmură Guy. Ei bine, în seara asta să încercăm să mâncăm, să bem şi să fim veseli.

- Căci mâine vom muri, adăugă Philipa tristă.

- Poate că nu. Poate se întâmplă vreo minune.

- Ca de exemplu? Moare cineva şi ne lasă cinci milioane de dolari?

- Nu fi sarcastică. Poate ne vine vreo idee.

- Mă îndoiesc, Guy.

- Multe bătălii au fost câştigate în ultima clipă. Avem nevoie de un nou plan.

- Ultimul nostru plan s-a dus de râpă, spuse ea. Nu, mulţumesc. Nu mai vreau planuri.

Ignacio, care stătea la coadă la mâncare, îi văzu venind şi le făcu semn cu mâna.

- Se pare că ne-a ţinut rând, spuse Guy, luând-o de mână şi grăbindu-se pe lângă oamenii care aşteptau.

- E cinstit? întrebă Phillipa, ale cărei sandale cu toc deveneau periculoase prin iarbă.

- Cui îi pasă, doar n-o facem în arenă? observă Guy.

- Mă dezamăgeşti. Credeam că eşti un bărbat onorabil, îl tachină ea.

- Sunt, cu excepţia mâncării.

- Hei, *gringos,* ce vă ia aşa de mult să vă îmbrăcaţi? întrebă Ignacio. Eu sunt gata de mult.

- Şi arăţi trăsnet, spuse Phillipa, ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe obraz.

- Asta e cam îndoielnic, spuse Guy, privind cămaşa

roşie a tânărului mexican, pantalonii negri mulaţi pe coapse şi cizmele cu toc.

- Nu mă îmbrac pentru tine, bătrâne. Mă îmbrac pentru domnişoare. Făcu cu ochiul câtorva tinere care-l admirau.

- Pe vremea mea, femeile aveau gust, spuse Guy.

- Erau femei pe vremea ta? întrebă Ignacio.

Guy îl privi cu compasiune, apoi se întoarse şi-i zâmbi Irenei Adler, proprietara elegantă cu părul alb a fermei Pyramid. Ea dădu din cap, ca şi cum ar fi confirmat un aranjament anterior cu bătrânul antrenor şi zâmbi.

- Ai spus ceva? întrebă Guy rar.

- Fir-ar să fie, murmură Igancio.

- Da, aşa e, trăieşti şi după treizeci de ani, chicoti Phillipa, luând braţul mexicanului.

Cei trei începură să discute amical cu vecinii lor la coadă despre pasiunea lor, caii. Timpul trecu repede şi curând Phillipa avu în mână o farfurie de carton pe care erau înghesuite salată de varză, fasole şi grătar de porc şi căuta un loc să stea jos. Mese lungi din scânduri fuseseră ridicate sub cort, dar nu găsiră trei scaune unul lângă altul, aşa că Phillipa îi părăsi. Avea sentimentul că nici unul nu-i va duce dorul.

Gândul o întrista, văzându-se în mijlocul străinilor care erau câte doi. Se ura pentru slăbiciunea ei, dar începu să se uite după Derek. în curând îl zări, dar fu

dezamăgită. Derek discuta cu micuţa roşcată proprietară a fermei Illuminatus. Cum erau amândouă din New Mexico, se cunoşteau. Phillipa ştia că roşcata nu era numai frumoasă, dar şi talentată şi vivace. Derek râdea de ceva ce ea spusese şi închina cu cutia de bere. Phillipa privi în altă parte şi simţi că pofta de mâncare îi trecuse.

Se luptă cu gelozia. Era o prostie, se certă ea. Era clar că nu va mai fi nimic între ea şi Derek. Gândul acesta o deprimă şi-şi dădu la o parte farfuria. Voia să plece, dar n-avea energia de a trece printre toţi şi avea sentimentul că Guy n-o va lăsa să plece. Oftând, începu să rupă o chiflă în bucăţi mici în timp ce asculta zgomotul conversaţiilor.

O dată ce ultimul oaspete fu servit, bucătarii demontară bucătăria portabilă şi făcură loc formaţiei country-western care fusese angajată să cânte. Oamenii începură să-şi părăsească locurile spre ringul de dans improvizat şi Phillipa văzu că avea şansa să fugă.

îşi împinse scaunul şi vru să plece, când cineva o prinse de mână.

- Mi-ai promis un dans, spuse Guy ferm.

- Nu ţi-am promis.

- Ba da. Acum trei ani la Naţionale ai spus că dansezi doar la concursuri de călărie cu cele două

iubiri ale tale, Konrad şi eu. Konrad nu e aici, dar eu sunt, încheie el.

- Guy, te rog... Nu mă simt în apele mele.

- Nu mă refuza, Philly. Cine ştie când vom mai avea ocazia să dansăm.

Phillipa îşi muşcă buza de jos. Brusc, îşi dădu seama ce egoistă fusese. Se purtase ca şi cum era singura persoană ce avea să sufere din vânzarea fermei. Işi făcuse atâtea griji cu privire la Derek şi la cai încât nu apreciase că vor fi şi alte despărţiri dureroase ca rezultat al vânzării. Işi puse braţele după gâtul lui Guy şi-şi lipi obrazul de obrazul lui aspru.

- Imi pare rău. N-aş dansa cu alt bărbat de aici.

- O minciună frumoasă, murmură Guy aruncând o privire spre Derek, dar o voi accepta până când îmi vei fi furată de vreun tânăr.

Phillipei îi plăcea să danseze şi acest lucru, împreună cu umorul lui Guy, o însenină. Fără suflare după un dans ritmat, se aşeză pe un scaun şi Guy plecă să caute limonadă. Işi scutura pliurile rochiei roz când un bărbat brunet şi chipeş se apropie. Pe Phillipa o cuprinseră emoţiile. Nu făcuse cunoştinţă cu bărbatul care se înclină spre ea, dar îl ştia pe contele Kotov-Fabricius din vedere şi după reputaţie. Caii lui arabi egipteni erau renumiţi în lume, ca şi

ferma lui din Argentina.

- Domnişoară O'Keefe, spuse el cu o voce gravă. Când te-am văzut singură, mi-am zis că voi profita de ocazie să te cunosc şi să te felicit. Eşti un adversar formidabil, iar tu şi Shamal mi-aţi învins cei doi armăsari.

- Păi... eu... se bâlbâi Phillipa.

- Nu, nu fi jenată. Nu te urăsc. Nu pot decât să admir îndemânarea şi frumuseţea ta.

- Mulţumesc. E greu de ştiut ce să spui celor pe care i-ai învins în arenă. Ai făcut totul mai uşor pentru mine fiind atât de binecrescut.

- A, dar sunt mereu binecrescut. Dansezi? întrebă el, arătând ringul.

- Da, te rog.

în timp ce se legănau în ritmul muzicii, Phillipa era ţinta atenţiei masculine. Kotov-Fabricius nu era Derek, dar interesul lui o alina.

- Deşi eşti o parteneră de dans plăcută, domnişoară O'Keefe, vreau să discutăm afaceri.

Ea oftă.

- Sunt flatată, conte. O clipă, am crezut că devenisem femeie în loc de antrenor de cai.

Privirea lui era arzătoare.

- Oricine poate vedea că eşti femeie şi încă una foarte atrăgătoare. Trebuie să înţelegi că discut

afaceri cu tine în seara asta doar pentru că mi-e teamă că dacă nu acţionez repede vei fi cooptată de altă fermă.

Phillipa se opri şi-l privi.

- Vrei să spui că...

- îţi ofer o slujbă? Da. Ce spui?

Phillipa îşi duse mâna la frunte şi încercă să digere ideea.

- Da, la ferma mea din Argentina. îţi voi plăti cheltuielile de instalare şi te asigur că salariul tău va fi mare.

- Sunt sigură. Doar că... Vocea i se pierdu şi se încruntă.

- Nu vrei să lucrezi pentru mine?

- Nu, nu e asta, îl asigură Phillipa. Doar că e o surpriză pentru mine şi să plec din ţară e un pas mare.

- Dar te vei mai gândi la propunerea mea?

închise ochii şi renunţă cu regret la visul unei vieţi alături de Derek Remmington. Apoi, inspirând adânc, îi zâmbi contelui.

- Când îmi poţi da un răspuns?

- Te voi anunţa după ce se termină concursul. E bine?

- Da. Şi acum, cred că te voi ceda şefului tău actual, care ne priveşte feroce.

- Ce? spuse Phillipa, întorcându-se. întâlni privirea lui Derek.

- Vreţi să dansaţi, domnule? întrebă Kotov-Fabricius.

- Sigur, spuse Derek şi o înşfăcă aproape brutal pe Phillipa. Ce naiba pui la cale? o întrebă Derek în timp ce dansau.

- Ce vrei să spui? întrebă Phillipa, încurcată de mânia lui.

- Cum îndrăzneşti să-ţi cauţi altă slujbă când ai încă o responsabilitate către ferma şi caii mei?!

Phillipa se revoltă şi se eliberă din strânsoarea lui.

- Ai fost mereu nebun şi iraţional, sau e noua ta aberaţie? M-ai avertizat de câteva săptămâni că ferma e de vânzare şi ar fi bine să-mi găsesc o nouă slujbă. Le întorci cum vrei tu ca să mă poţi acuza. Sunt angajata, nu sclava ta. Nu mă provoca, sau îmi dau demisia chiar acum. Să vedem cum termini concursul singur!

- Faci scene, murmură Derek, privind spectatorii curioşi.

- Bine! In plus, ce-ţi pasă? După o zi, nu va mai trebui să vezi oamenii ăştia. Se întoarse şi o luă spre grajduri. Apoi se opri şi întoarse capul. Şi dacă accept slujba lui Kotov- Fabricius, nu va trebui să mă mai vezi vreodată.

Era o expresie ciudată în ochii lui pe care altă dată Phillipa ar fi interpretat-o ca panică şi regret. Dar nu acum. Fuseseră spuse atâtea lucruri urâte încât presupuse că nu se mai puteau împăca. Se priviră mult timp. Atracţia era încă prezentă şi durerea de a-l pierde o tăia ca un cuţit. El voia să plece, s-o lase într-o lume întunecată şi rece. Voia să strige „te iubesc”, ca şi cum asta l-ar fi oprit. Rezistă impulsului, ştiind că n-avea rost.

Tinându-şi poalele rochiei lungi, Phillipa fugi pe iarbă. In spatele ei muzica şi vocile se topiră într-un sunet discordant, potrivindu-se cu confuzia şi lipsa de armonie din sufletul ei.

* * *

Cămaşa de noapte era umedă pe pielea ei transpirată. Injurând, dădu pătura la o parte şi aprinse lumina. Câteva minute stătu pe marginea patului îngust, înjurând căldura pentru că n-o lăsa să doarmă, până când nu se mai putu minţi. Motivul insomniei ei era simplu, Derek Remmington.

îşi aminti nopţile lor de dragoste: şoapta respiraţiei lui pe faţa şi pe sânii ei, atingerea mâinilor lui, a buzelor lui. Amintirile o umplură de dorinţă şi brusc, camera i se păru prea mică.

Se ridică şi-şi scoase cămaşa de noapte de nailon, căutându-şi hainele. Abia aştepta să iasă afară. în

cele din urmă fu gata şi deschizând uşa trailerului, ieşi în aerul răcoros al nopţii.

în noapte se auzeau animale. Departe lătra un câine şi se auzi un fâlfâit de bufniţă care urmărea un şoarece. în apropiere, un cal tuşi şi se auzi foşnetul paielor în timp ce alt cal se foia prin somn.

Aceste sunete familiare, de obicei atât de liniştitoare, îi exacerbau suferinţa după Derek. Mâine seară concursul se va încheia, caii vor fi vânduţi şi ea nu va mai avea casă. Brusc, îi veni să-l îmbrăţişeze pe Shamal, să-şi pună faţa pe gâtul lui mătăsos şi să-i simtă mirosul.

Alergă la grajdul armăsarilor şi se furişă în întuneric. Nu voia să aprindă becul şi să-i trezească pe cei cincizeci de armăsari, care ar fi crezut că e ora micului dejun, aşa că înaintă pe pipăite.

Când ajunse la boxa lui Shamal, ochii i se mai obişnuiseră cu întunericul. Se uită în întunericul boxei şi văzu silueta calului, sprijinit de peretele din spate.

Inainte chiar să vadă piciorul din spate lovind iritat stomacul, ştiu că ceva nu era în regulă. Deschise uşa şi se duse lângă el. El gemea şi când îşi puse urechea pe burta lui nu se auzea bolborositul liniştitor al stomacului lui.

Se dădu înapoi încruntată. Era evident că Shamal avea colici, dar de ce? Se duse la iesle şi ridică nişte

fân. Un miros puturos îi umplu nările şi privind mai aproape, distinse pudra de mucegai.

Mânioasă, aruncă fânul pe alee. Il hrănise pe Shamal ea însăşi şi ştia că fânul nu era mucegăit. Cineva încercase să îmbolnăvească armăsarul ca să nu poată participa la finală.

Phillipa ştia că n-avea mult timp până ce Shamal va deveni violent datorită durerii din stomac şi se va tăvăli. Asta i-ar fi făcut şi mai mult rău. Intorcându-se, ieşi pe uşă şi alergă la telefonul din grajd. O bucată de hârtie se simţea în buzunarul ei de la pantaloni şi o scoase. Era anunţul de vânzare, cu adresa şi numărul de telefon ale lui Derek. Phillipa nu ezită şi formă numărul.

Aştepta, ascultând telefonul cum suna. Gândurile ei fugeau ca un stol de păsări în timp ce asculta. Dacă era încă la petrecere? Dacă era cu Melinda? In cele din urmă îi auzi vocea adormită.

- Derek?

- Ce e? cine naiba e?

- Derek, sunt Phillipa şi... am nevoie de ajutorul tău.

- Ce s-a întâmplat? Somnolenţa îi dispăruse din voce.

- Shamal. Cineva i-a dat fân mucegăit şi are colici. Derek, am nevoie de tine.

- Vin imediat.

Legătura se întrerupse şi privi receptorul care suna ocupat. îl puse în furcă şi îngheţă când se gândi că Ignacio dormea în magazie, la nici două sute de metri de grajdul armăsarilor.

Nu trebuia decât să-l trezească. Atunci, de ce l-a sunat pe Derek?

Fiindcă e puternic şi capabil şi când eşti cu el te simţi în siguranţă, se auzi vocea interioară.

Phillipa recunoscu că era adevărat. Se simţea în siguranţă cu Derek. Şi Derek sosea. îl chemase şi venea.

în timp ce punea un căpăstru pe capul lui Shamal, se simţi mai bine. Derek venea. Cuvintele îi cântau prin trup. Apoi, toată atenţia ei se concentră asupra calului suferind, care se împleticea după ea în timp ce-l plimba prin faţa grajdului.

Capitolul 14

Parcă trecuseră ore întregi până când Phillipa auzi zgomotul puternic al Porscheului. Farurile o orbiră si în timp ce clipea, Derek sosi.

El evaluă situaţia dintr-o privire: Shamal se legăna pe picioare si respira greu; Phillipa, cu faţa albă si tensionată, îl forţa să meargă.

- Ce facem?

- Tine-l în picioare si forţează-l să meargă.

- Ai chemat un veterinar?

- Nu. Vreau să-i dau tărâţe si să-l plimb, apoi să văd dacă-i trece.

- Cum nu stiu să prepar tărâţele, îl voi plimba.

- Bine. Phillipa îi dădu coarda si se îndreptă spre grajd. O să ai nevoie de ăsta.

Derek privi întrebător biciul lung.

- Dacă nu vrea să meargă, loveste-l pe crupă. Dacă se asază, va trebui să-l batem să se ridice.

- Minunat, murmură Derek. In timp ce se îndrepta spre grajd, Phillipa îl auzi spunând: bietul băiat. Nu-ţi face griji, îţi va trece.

Ii luă doar câteva minute să amestece tărâţele cu ulei şi apă caldă. In curând se întoarse şi puse amestecul sub nasul armăsarului. El îl mâncă cu greu.

- Cum de ai rămas în picioare înainte să vin eu? întrebă Derek. Plimb animalul ăsta de doar zece minute şi mi-au înţepenit braţele. Aş jura că are capul

de două sute de kilograme.

Ea îi zâmbi, apoi fu atentă la găleată.

- Am mai multă experienţă cu colicile. Ai dreptate; toată greutatea pare să se adune în cap atunci când un cal vrea să se aşeze. Pe de altă parte, nu se poate aşeza dacă-i ţii capul ridicat, asta avem de făcut.

- Ce contează dacă se aşază? Derek mână calul în timp ce Phillipa puse deoparte găleata goală. Nu i-ar fi mai comod?

- Problema e că nu va sta liniştit. Va încerca să se tăvălească. Când un cal cu colici se tăvăleşte, îşi poate răsuci intestinele şi moare. Caii nu sunt prea deştepţi, doar frumoşi. Cred că trebuie să-l plimbăm cu schimbul. N-are sens să obosim plimbându-l amândoi o dată.

- Bine. Tu l-ai plimbat mai mult, aşa că-l mai plimb eu un pic.

Phillipa se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de grajd. Derek
şi Shamal erau nişte umbre în noapte, dar auzea murmurul de încurajare al lui Derek în timp ce se plimbau în cerc. Când trecură pe lângă ea, Phillipa observă că mâna lui Derek îl mângâia pe Shamal pe gât.

Phillipa era încurcată de afecţiunea lui Derek pentru animalul pe care avea să-l vândă mâine. Ar fi vrut să spere că Derek se va răzgândi în ceasul al doisprezecelea şi ferma nu va fi vândută, dar ştia că

n-avea sens. Sperase o dată, în van. N-avea să mai facă aceeaşi greşeală.

îşi sprijini capul de grajd şi moţăi câteva minute. Ceasul ei intern nu-i permitea decât o odihnă scurtă şi se trezi curând. îşi frecă ochii. Se întreba dacă mai era mult până în zori. Noaptea asta părea că nu se mai termina.

îi privi pe Derek şi Shamal mergând în cerc. Văzu că braţele lui Derek începeau să tremure de efort, aşa că se ridică şi se duse să-l înlocuiască.

- Pot să-l mai plimb puţin, spuse Derek.

- Nu. Eşti obosit. îi luă coarda şi-l îndemnă pe Shamal să meargă.

- Cât timp mai trebuie să-l plimbăm? întrebă Derek.

- Nu ştiu. Dacă nu-i trece, voi chema veterinarul.

- Cheamă şi un doctor.

- De ce?

- Pentru noi, răspunse el ironic. Va trebui să ne luăm un concediu de odihnă.

îl privi pe Derek mergând la grajd şi sprijinindu-se de perete. Amândoi ştiau că Ignacio dormea în apropiere şi dacă tot mai voiau ajutor, puteau să-l cheme şi pe Guy. De ce n-o făceau? Voiau să împartă noaptea asta cum făcuseră la naşterea mânzului? Gândindu-se, îşi dădu seama că era motivul ei. Dar Derek? Voia să fie cu ea, sau uitase de ceilalţi?

Gândurile i se întrerupseră când Shamal se clătină şi picioarele îl lăsară.

- Doamne! ţipă ea simţindu-l cum se prăbuşea, si

trase de coardă să-i ţină capul sus.

- Rezistă! Vin! îl auzi pe Derek din spate. O duru mâna încercând să sprijine un cal de şase sute de kilograme. Ţipă şi-şi trase mâna la piept.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Derek. Te simţi bine?

- Da, minţi ea. Mi-am scrântit mâna. Ajută-mă.

Derek luă coarda şi trase în timp ce Phillipa biciui calul. Spera ca Derek să nu observe că-şi folosea mâna stângă.

Tras de Derek şi biciuit de Phillipa, Shamal se ridică în picioare. îl plimbară amândoi. Cerul se lumina şi brusc Shamal îşi săltă coada şi făcu o baligă. Phillipa ţipă de bucurie şi-şi puse urechea pe burta lui. Se auzea un bolborosit din stomacul calului şi ştiu că urgenţa trecuse.

- Se simte bine, îi zâmbi ea lui Derek.

- Va putea concura?

- Aşa cred. E abia după-amiază şi-i va trece până atunci. Durerea din braţ îi spuse că chiar dacă Shamal va putea concura, ea nu va putea.

Oroarea şi dezamăgirea i se reflectară pe faţă şi Derek o luă de umeri.

- Ce e? Phillipa, te-ai lovit?

- Da, reuşi ea să spună. Se priviră în tăcere şi simţi că-i dau lacrimile. O, Derek! Mi-am scrântit mâna. Nu voi putea călări!

- La naiba cu călăritul! Trebuie să mergi la doctor.

- Dar, Derek...

- Nu mă contrazice, îi ordonă el. Poţi să-l ţii pe Shamal până îl scol pe Ignacio?

- Da, spuse ea şi-l privi cum se îndepărta.

*

* *

Două ore mai târziu stăteau într-o bodegă, luând micul dejun. Phillipa îşi tăia mâncarea cu mâna stângă. Medicamentele pe care i le dăduse doctorul reduseseră durerea de la încheietura mâinii, dar era tristă. Derek o privi amuzat şi-i luă furculiţa din mână.

- Lasă-mă pe mine.

- N-am mai fost niciodată atât de neajutorată, se plânse Phillipa.

- Şi nu-ţi place.

- Nu, admise ea.

- Câteodată trebuie să te bazezi pe alţii.

- Dar nu mă am decât pe mine, şi nu mă pot ajuta.

- De ce spui asta? Derek îşi aruncă şerveţelul pe masă.

- M-am accidentat din neglijenţă şi acum nu putem câştiga finala.

- Şi? Shamal a câştigat deja o probă.

- Dar voiam să câştige totul.

- Pentru el sau pentru tine?

- Pentru amândoi, dar mai mult pentru mine, recunoscu ea onestă. L-am crescut de mic şi... Vocea i se pierdu în timp ce-i veni o idee nebunească.

Derek se aplecă, îngrijorat de tăcerea ei bruscă. Phillipa îl privi şi-şi aminti cum îl călărise pe Majun. Acum îl putea călări pe Shamal.

- Derek, poţi s-o faci tu.

- Ce să fac? întrebă el.

- Poţi călări în finală.

- Cred că delirezi de la medicamente.

- Nu, spuse ea încăpăţânată.

- Phillipa, nu sunt călăreţ.

- Ba da. Guy şi cu mine te-am învăţat să călăreşti şi Guy spune că ai talent.

- Dar n-am experienţă, obiectă Derek.

- Te pot îndruma de pe margine. Aşa făcea Guy cu mine.

- Nu ştiu, spuse Derek încruntându-se.

Nervos, făcea cercuri cu paharul pe masă. Phillipa îşi împături şerveţelul în poală şi-l privi rugător.

Privirile lor se întâlniră. Se priviră într-o bătălie tăcută a voinţelor.

- O voi face.

- Mulţumesc, spuse Phillipa simplu, deşi ar fi dorit cu disperare să-l îmbrăţişeze.

Derek străpunse o bucată de clătită, o duse spre gură, apoi o lăsă iar pe farfurie.

- Cred că mi-am pierdut pofta de mâncare. Ştii că nu l-am călărit niciodată pe Shamal.

- Ştiu.

- Cred că mai bine aş exersa.

- De acord. Trebuie să-ţi găsim şi ceva de îmbrăcat.

Se întoarseră la grajduri şi-l găsiră pe Guy. Phillipa îi explică repede situaţia, apoi plecă să caute un

costum de călărie. îl lăsă pe Guy să-l pregătească pe Derek.

Nu-i luă mult să găsească un costum: se întâlni cu prietenul ei Bud Morris, un antrenor din Michigan, care era la fel de înalt ca Derek.

Işi privi ceasul şi o luă la fugă. Nu mai aveau timp. Il găsi pe Derek în grajdul armăsarilor, mângâindu-l pe Shamal pe bot în timp ce asculta serios instrucţiunile lui Guy.

- Am găsit costumul, spuse ea.

- E o culoare frumoasă, spuse Guy. De la cine l-ai împrumutat?

- De la Bud Morris.

- Ce i s-a întâmplat? Trebuia să participe şi el.

- Calul lui şchioapătă.

- Ghinionul lui, norocul nostru. Probează-l, îi spuse lui Derek. Şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Nu te pune cu el, ţine-l atent. Aşa va fi bine.

Derek luă costumul şi vru să plece.

- Derek, strigă Phillipa. El se întoarse. Vrei să te îndrume Guy de pe margine?

- Te-ai supăra dacă aş spune... Inima ei se făcu mică, ştia că-l va alege pe Guy... că te vreau pe tine? Am nevoie de suport moral. Nu te superi, nu-i aşa, Guy?

- Să mă supăr? Fiule, dacă ai fi spus că mă preferi pe mine, te-aş fi trimis la un control psihiatric. Acum, du-te. N-avem mult timp.

Guy şi Ignacio îl pregătiră pe Shamal pentru probă. Phillipa încercase şi ea să-i ajute cu o singură mână, până când Guy îi ordonă să stea locului.

Guy privi critic costumul negru cu vestă roşie. Oftă.

- Ei bine, ar trebui să ai hainele călcate şi să fii aranjat pentru un asemenea concurs, dar ne vom bizui pe calităţile calului.

- îmi stă atât de rău? întrebă Derek îngrijorat.

- Nu, spuse Phillipa. Arăţi trăsnet, spuse ea şi roşi.

- Mulţumesc. Am nevoie de încurajare.

- Hai să mergem la poartă, interveni Guy.

Phillipa îi prinse cartonaşul cu numărul de concurs şi-i zâmbi.

- Ştiu că poţi s-o faci, şopti ea.

- Mă bucur că ai încredere, murmură el încălecând. De când îl întâlnise pe Derek, Phillipa dorise să-l vadă călare pe Shamal şi acum dorinţa i se îndeplinea. Parcă îi mai trecea dezamăgirea că nu-l putea călări ea pe Shamal. Rămăsese în urmă şi alergă după ei.

Câţiva cai şi călăreţi se învârteau lângă poartă. Phillipa îi arătă lui Derek degetul mare în sus şi-i arătă unde va sta. El dădu din cap că a înţeles, apoi se concentră să-l călărească pe Shamal.

Cei de la proba anterioară ieşiră şi prezentatorul anunţă proba finală. Derek făcu un cerc larg la trap cu Shamal, căci Guy îl sfătuise să fie ultimul, nu

primul. Ceilalţi cai erau deja în arenă când Derek intră călare pe Shamal. Phillipa îşi dădu seama că unghiile de la mâna stângă i se înfipseseră în palmă şi se forţă să se relaxeze.

-Trage mai mult de frâu, spuse ea când trecură a treia oară prin faţa ei. Derek se conformă şi capul lui Shamal se ridică.

Erau în partea opusă a arenei când prezentatorul dădu ordin de galop. Shamal alerga bine şi Phillipa expiră, căci nu observase că-şi ţinuse răsuflarea.

E bun, se gândi ea. De ce oare nu iubeşte caii, ca mine?

Era o întrebare pe care şi-o pusese de multe ori de când era cu Derek Remmington şi încă nu găsise un răspuns. Se forţă să se concentreze asupra probei.

Juriul lăsa călăreţii să galopeze într-una şi Phillipei îi era teamă că Shamal va face vreo boroboaţă. Se temea degeaba, căci Shamal se purta perfect şi Derek era relaxat. Caii alergară în sens invers şi Phillipa se gândi că nici o probă nu durase atâta.

Shamal încetinea. Phillipa nu era sigură dacă era rezultatul colicilor sau Derek nu-l strângea destul cu picioarele, dar trebuia să-i corecteze, sau vor pierde locul întâi.

- Strânge-l cu picioarele. Ai mâinile prea jos. Bine. Apoi nu-i mai putu controla. Se simţea neajutorată pe măsură ce proba se apropia de sfârşit.

îl pregătiseră pe Derek destul? Făcuse ea destule

în timpul probei să le asigure victoria? Fusese prea insistentă şi-i risipise concentrarea?

- Doamne, murmură ea. Am luat-o razna.

- Câştigătorul probei finale e armăsarul cu numărul 223, Shamal ibn Sahir, proprietatea fermei de cai arabi El Marees, călărit de Derek Remmington, Iată-l. Aplaudaţi-l.

Derek se apropie ca să primească panglica şi trofeul. Phillipa nu-i vedea faţa de unde era, dar spera că Guy îi va putea spune cum arăta.

- Doamnelor şi domnilor, tocmai am fost informat de domnul Guy Petterson că aceasta e prima dată când domnul Remmington călăreşte un cal la un concurs. Asta chiar merită aplauze.

Aplauzele se porniră, se văzu un bliţ căci erau fotografiaţi, apoi ieşiră din arenă. Phillipa plecă de lângă grajd, îşi făcu loc prin mulţime şi alergă la padoc.

îl văzu pe Derek descălecând şi punându-şi braţele după gâtul armăsarului. Vorbea aprins cu Guy şi Ignacio, dar Phillipa nu distinse cuvintele.

Brusc, o siluetă se interpuse în faţa ei. Speriată, se dădu înapoi şi privi faţa schimonosită a lui Sheldon Williams. Pielea lui era roşie de furie şi o prinse grosolan de umăr.

- Fii blestemată! urlă el. Ai stricat totul! Pe loc, Phillipei i se confirmă bănuiala că Williams fusese cel ce pusese fânul mucegăit. îţi va părea rău...

Vocea i se sugrumă în timp ce Derek îl luă de guler şi de curea şi-l ridică.

- Singura persoană căreia îi va părea rău eşti tu, domnule Williams, dacă nu-mi laşi antrenoarea în pace. Acum cară-te. îl împinse. El îi privea pe Derek şi Phillipa şi căuta să spună ceva. Deschise gura fără să spună nimic, apoi dispăru.

- Cum m-am descurcat, şefa? întrebă Derek, zâmbind.

- Ai fost fabulos, reuşi să spună Phillipa, simţind că dragostea pentru el o îneca.

- Doamne, nu m-am mai distrat aşa în viaţa mea. Să am acea putere şi frumuseţe sub control şi să câştig! A fost minunat, se entuziasm' el.

Ignacio îl luă pe Shamal să-l ducă în grajd, dar Derek îl opri.

-Aşteaptă. Vreau să-l duc eu, dacă nu te superi.

-Sigur, senor. îi dădu frâul, apoi o privi pe Phillipa.

Derek mergea alături de Guy, care ducea panglica şi trofeul

pe care Derek i le dăduse când ieşise din arenă.

-Ştii, Guy, ai dreptate. E ca o comunicare telepatică între tine şi cal atunci când lucrurile merg cum trebuie.

Derek continua să vorbească, retrăind proba. Phillipa mergea în tăcere în spatele lui, aşteptând şi rugându-se să spună ceva despre fermă. Dar, nimic. Ajuns în grajd, i-l dădu pe Shamal lui Ignacio, luă panglica şi trofeul şi dispăru în trailer să se schimbe.

Phillipa stătea în curtea grajdului şi privea uşa închisă. Entuziasmul îi trecea şi simţea un fior rece.

- Ce crezi că va face acum? îl întrebă pe Guy.

- N-am nici o idee, răspunse el, luând şaua de pe Shamal. Phillipa voia să se repeadă la uşă şi să ţipe: Ce-ai de gând
să faci? îmi vei ruina viaţa sau nu? Dar tăcu.

îşi dădu seama că nu putea suporta să-l mai vadă pe Derek Remmington. Venise momentul despărţirii şi nu se putea controla. îi era teamă că se va agăţa de el şi-l va implora să-i mai dea o şansă. Fugi la boxa lui Kamar, unde se aruncă pe paie.

- Cum să trăiesc fără el? şopti ea, dar iapa albă nu-i răspunse.

Capitolul 15

Shamal galopa uşor pe lângă Phillipa si ritmul lui aproape o hipnotiza. Era ora opt, luni dimineaţă şi grajdurile îi produceau senzaţia unei case după ce se încheiase petrecerea şi invitaţii plecaseră. Mai rămăseseră doar câteva ferme, cele mai multe plecaseră noaptea.

Şi Phillipa voise să plece, dar Guy fusese anunţat de Derek să mai rămână. Bănuia că vânduse caii şi aşteptau ca noii proprietari să-i ia.

Phillipa însăşi primise o ofertă pentru Shamal de la Kotov- Fabricius şi ştia că trebuia să-i spună lui Derek, căci suma era impresionantă. Şi contele îi aştepta răspunsul pentru oferta de serviciu. Nu găsise puterea de a discuta cu Derek, aşa că trăgea de timp, făcându-şi de lucru cu o singură mână. Ii plăcea să stea cu Shamal. Dacă Kotov-Fabricius reuşea să cumpere armăsarul roib, se hotărâse să accepte slujba. In acest fel rămânea aproape de cel puţin unul dintre caii pe care-i iubea.

- Phillipa.

Tresări auzind vocea lui Derek. îl opri pe Shamal şi se întoarse spre el.

- Bună. Chiar voiam să te văd, spuse ea.

- Da?

- Da. îl duse pe Shamal lângă gard şi privi bărbatul care-i umpluse viaţa şi care acum voia să

plece. Avem o ofertă pentru Shamal.

- Nu contează.

- Ei bine, chiar dacă ai altă ofertă, cred că ar trebui s-o auzi pe asta. Contele Kotov-Fabricius îţi oferă cinci sute de mii de dolari în numerar pe loc. Se jucă cu biciul.

Derek îi prinse bărbia cu două degete, forţând-o să-l privească.

- E adevărat că sunt mulţi bani... dar nu cred că vei trăi cu mine dacă n-ai caii tăi blestemaţi, spuse el resemnat.

- Ce-ai spus? ţipă ea, cu mintea învolburată.

- Te iubesc, Phillipa. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine şi voiam să ştiu dacă mă mai iubeşti după lucrurile prosteşti pe care le-am spus şi le-am făcut.

- Nu mi-ai mai spus că mă iubeşti, spuse Phillipa şocată. Nici când eram... împreună, n-ai spus că-ţi pasă sau măcar să faci vreo aluzie că e mai mult decât o aventură.

- Da, sunt un prost. Philly, spuse el ducându-i mâna la buze, cred că te-am iubit din prima clipă când te-am văzut năvălind dintre copaci călare pe animalul ăla.

Phillipa îşi eliberă mâna şi-l duse pe Shamal mai departe de gard. Apoi îşi puse mâna pe coama calului şi-l privi pe Derek întrebătoare. El nu se prefăcu că

nu înţelegea.

El râse timid.

- Ciudat cum animalele astea mari, proaste, frumoase şi exasperante îţi intră pe sub piele. Da, Philly, îi iubesc şi abia aştept să-i învăţăm pe copiii noştri să călărească.

Derek îşi puse o mână pe gard şi sări peste el. Se apropie de ea şi Phillipa îşi simţi inima bătându-i cu putere.

- Phillipa O'Keefe, femeie neascultătoare, te măriţi cu mine?

Voia să se arunce în braţele lui şi să fie sărutată, dar se abţinu. Multe cuvinte urâte fuseseră spuse şi-i era teamă că nu le va putea ierta.

- Dacă te căsătoreşti cu mine, nu voi fi mai ascultătoare. Mă voi certa cu tine când voi crede că greşeşti şi ţie nu-ţi plac criticile.

- Dar sunt un om care a învăţat din greşeli. Ai avut dreptate, eram arogant. Nu-mi va face rău să-mi mai înţepi orgoliul din când în când.

-Va fi mai des decât „din când în când”, răspunse Phillipa.

- Ei, ce zici? întrebă Derek.

Tot ce-şi dorise avea acum la picioare, dar ezita. Shamal lovi pământul cu un picior nerăbdător şi

atingând-o cu botul în spate, o împinse în braţele lui Derek.

El o prinse cu blândeţe şi o sărută. Buzele lui blânde peste ale ei o aruncară în extaz. îşi puse mâna sănătoasă după gâtul lui şi-l trase mai aproape, lipindu-se de trupul lui puternic. El o sărută pe gropiţa de la baza gâtului.

- Te iubesc, Phillipa, şopti el. Şi indiferent ce ne va aduce viitorul, vreau să fiu cu tine. Dacă ar trebui să trăiesc pe Marte şi să cresc o droaie de mici marţieni verzi ca să fiu cu tine, aş face-o.

îl privi uimită şi-i simţi sinceritatea. Râse fericită şi toate îndoielile şi temerile i se risipiră. Era adevărat că schimbaseră acuzaţii amare, dar dragostea o făcea să ierte. Phillipa iubise şi pierduse, dar pierderea primei ei dragoste o condusese la bucuria şi împlinirea de acum. Viaţa ei cu Derek nu va fi uşoară, dar îşi dădu seama că voia mai mult decât orice pe lume să-şi petreacă restul vieţii iubind, luptând şi muncind alături de acest bărbat căpos şi minunat.

- Phillipa, îi murmură Derek în ureche. Acum că Shamal ne-a dat binecuvântarea, nu crezi că ai putea spune da?

îl îndepărtă pe Derek la lungimea braţului şi-l privi poznaş.

- Nu ştiu, spuse ea rar. Shamal e mascul şi deci opiniile lui sunt suspecte. Poate ar trebui să capăt aprobarea lui Kamar înainte să mă implic.

- Dacă mă mai laşi să aştept mai mult de trei secunde... spuse el ameninţător.

Phillipa îşi dădu capul pe spate şi râse veselă.

- Oh, Derek, mi-ar plăcea să mă mărit cu tine.

Derek se aplecă spre ea şi-i ridică faţa s-o sărute. Apoi Shamal îşi coborî capul şi ei sărutară în schimb botul lui catifelat. Ochii lui căprui păreau mulţumiţi de rezultatul eforturilor lui.

Derek îi aranjă armăsarului şuviţa de păr de pe frunte.

Sfârşit

*
* *